

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2014 Sayı: 27

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Hemen her günü mücadele dolu bir yılı geride bıraktık.

2013, Türkiye işçi ve emekçileri açısından unutulmayacak bir yıl oldu. Türkiye tarihinin en yaygın, en kitlesel ayaklanması yaşandı.

Haziran günleri, kitlelerin kendi gücünü gördüğü ve kaybolan güvenini, yeniden kazandığı günler oldu. İşçi ve emekçiler için "özgürlük", egemenler içinse "kabus"!

O günden bugüne Haziran sarsıntıları devam ediyor. AKP-Cemaat çatışması olarak yaşanan son gelişmeler de bundan bağımsız değil. AKP'nin kitleler nezdinde yıpranan imajı, ona dönük her saldırıya uygun zemin sunuyor.

Rüşvet, rant ve yolsuzluk belgelerinin ortaya dökülmesiyle, kitleler, Haziran refleksi ile yine meydanlara aktılar ve saatlerce polisle çatıştılar.

Dün Ergenekon, bugün Cemaat... Hükümet ile çıkar çatışmasına giren hiçbir klik, ya da bölgeye dönük emperyal çıkarlarıyla ters düşen hiçbir emperyalist güç, kitlelerin sokağa taşan gücüyle boy ölçüşemez. Onun içindir ki, hep birlikte kitleleri zaptetmeye çalışıyorlar. Tek adres olarak sandığı gösterip, seçime kadar sessizce beklemelerini telkin ediyorlar. Ve hükümeti sarsan gücün kitleler değil de, ABD veya Cemaat olduğunu yaymaya çalışıyor.

Ama nafile! Kitleler zincirlerini kırdı bir kez, korku duvarlarını parçaladı. Kendi deneyimlerinden öğrenerek ilerliyor. Daha örgütlü, daha bilinçli hale geldiğinde, yalnız hükümeti değil, devleti de alaşağı ederek, kendi iktidarını kuracaktır mutlaka.

Geçtiğimiz yıllarda Latin Amerika'dan Kuzey Afrika'ya yükselen halk hareketleri, bu yıl ülkemizi de içine alarak iyice büyüdü. Bunun devrim dalgasına dönüşmesi, egemenlerin en büyük korkusudur.

Tarihin tekerleği hep ileriye doğru döner. Zaman, devrimlere doğru akar. Dünyanın dört bir yanında ve elbette ki ülkemizde, zincirlerini kırmaya başlayan kitleler, zamanı devrime doğru çevirmeyi başaracaktır.

EN GÜZEL YILLAR, UĞRUNDA SAVAŞANLARIN OLSUN!

“Balçık içindeler, gömü gibiler
Diken içindeler ama gül gibiler
Eskimişler ama şarap gibiler
Maphustalar ama şahan gibiler”

Devrimci tutsaklara;

Yeni mücadele yılına, her dönemkinden daha büyük bir umutla giriyoruz.

Geçtiğimiz yıllarda Kuzey Afrika halklarında başlayan halk ayaklanmaları, Yunanistan’da, Latin Amerika’da durmak bilmeyen sokak gösterileri, bu yıl ülkemizi de sardı. Onlardan etkilendiği kadar, onları da etkiledi, örnek oldu... Kitleler “eskisi gibi yönetilmek istemediklerini” ortaya koydular.

Türkiye tarihinde ilk kez bu kadar yaygın ve kitlesel bir halk hareketini yaşadık. Haziran dire-

nişi, kitlelerin “kahreden ve yaratan” gücünü bir kez daha ortaya koydu. Halkın bunca sömürü ve baskıya sürgit tahammül edemeyeceğini, birgün mutlaka patlayacağını gösterdi. Yenilgi yıllarının bir sonu olduğunu, devrimin yeniden ve eskisinden daha güçlü bir şekilde doğrulacağını pratikte kanıtladı.

Son günlerde devletin tüm kurumlarının lime lime dökülmesinde, yaşadıkları “yönetememe krizi”nde, başta Haziran ayaklanması olmak üzere, kitlelerin direnişinin büyük bir rolü olduğu kesindir. Gerçekte AKP hükümeti için “sonun başlangıcı” Haziran’dır. Hükümetteki “koalisyon”un parçalanması ve birbirlerine düşmelerinde de, bunun önemli bir etkisi olmuştur.

Yılın son günlerinde kitleler sokakları yeniden ısıtıyor. Haziran’dan aldığı güç ve moralle hükümete ve bir bütün olarak sisteme tepkilerini ortaya koyuyorlar. Rüşvetin, yolsuzluğun, soygunun, sadece AKP hükümeti ile sınırlı olmadığını, düzenin bu pisliği sürekli ürettiğini biliyorlar. Bir kez daha “bu pisliği DEVRİM temizler” sloganı öne çıkıyor.

Hem ülkemizde, hem dünyadaki gelişmeler, 2014’ten daha fazla umutlanmamız için gerekli şeyleri sunuyor. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar, yıl boyunca ayaktaydılar. Zor durumda kalan, masa başındaki projelerini uygulayamaz hale gelen emperyalizm oldu. Devrim ve sosyalizm, kitlelerin yeniden umudu olarak yükseldi. Burada esas sorun, komünist ve devrimcilerin örgütlülük düzeyindedir. Tarihsel deneyimlerden de biliyoruz ki, komünist ve devrimcilerin önderlik edemediği kitle hareketleri yenilgiye mahkumdur. Bunun bilinci ve sorumluluğu ile yeni kavga yılına hazırlanmalıyız.

İçeride tüm bu gelişmeleri büyük bir dikkatle izlediğinizi biliyoruz. Artan direnişlerle coştüğunuz, devrimci önderlik boşluğu ile kahrolduğunuz ve bir an evvel dışarıdaki sıcak mücadeleye katılmak için tuttuğunuz tahmin edebiliyoruz. Faşizm, komünist ve devrimcilerin sadece bedenini tutsak alabilir, yüreğini ve bilincini asla! Onlar hep firardadır.

2014 yılında fiziken de aramızda olmanızı diliyoruz. Yükselen kitle hareketi, zindan duvarlarını da aşarak, özgürlüğün kapısını açacaktır.

Bu duygularla yeni kavga yılını kutluyoruz. Bir kez daha “en güzel yıllar, uğruna savaşanların olsun” diyoruz.

27 Aralık 2013
Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Haziran Direnişi, 2002 yılından bugüne tam bir pervasızlıkla ülkeyi yöneten, işçi ve emekçilere dönük dizginsiz saldırıları gerçekleştiren AKP hükümetini sarsmış, devirememmişti. Ancak hem ABD hem de işbirlikçileri, kitlelerin güvenini kaybeden bir hükümetle devam etmek istemiyor artık. 17 Aralık yolsuzluk operasyonları, burjuvazi cephesinden miadını doldurmuş olana indirilen bir darbeydi. Erdoğan ne kadar cengaverce direnirse dirensin, Haziran’da kopan parça dikiş tutmuyor, tutmayacak. Ortaya dökülen pislikler nedeniyle sokaklara akan kitlelerin eylem gücü, hükümetin sonunu getirecek en önemli unsurdur.

Kapitalizmin pisliğine karşı reformizmin çözümü, “hükümet istifa-erken seçim”dir. Bizim için “hükümet istifa” sloganı, Haziran direnişinde yarım kalan görevin tamamlanmasıdır. Ve kitlelerin kendi gücüne güven kazanması, mücadele içinde başarabileceklerini görmesidir. Lenin, “demokrasi mücadelesi içinde eğitilmeyen bir işçi sınıfı, kararlı bir devrim savaşçısı olamaz” derken bunu kasteder. “Erken seçim” ise, bir düzen partisinin pisliğinin, bir başka düzen partisi tarafından kapatılmasıdır ki, devrim ve sosyalizm mücadelesine bir katkısı yoktur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

27. sayıda

- 3 Yerel seçimler yaklaşırken
- 4 ÇHD duruşması başladı
- 5 Bu çürümüş düzen yıkılmalı
- 6 Haziran coşkusuyla yeni kavga yılına
- 7 KESK 19 Aralık’ta greve çıktı
- 8 Kıdem tazminatının gaspına izin vermeyelim
- 9 Haziran şehitlerinin katilleri cezalandırılsın
- 10 Dershane kavgası; hem rant hem kadrolaşma
- 11 Bir forum deneyimi
- 12 Yankıları ve sonuçlarıyla Barzani-Erdoğan buluşması
- 13 BDP’li milletvekilleri tahliye edilmiyor
- 14 Erdoğan’ın “eğik düzlem”e girişinde Türk dış politikası
- 16 Yönetmeyi nasıl öğrendik? Lenin’den anılar
- 18 Irkçılığa karşı mücadelenin simgesi; Mandela
- 19 Ukrayna yeniden sokakta
- 20 Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
- 22 Proleter kültür Proleter yaşam

2013 yılı cep takvimlerimiz çıktı

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad. No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com
Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028
YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 27 Ocak 2014, 2 TL(KDV Dahil)

Yerel seçimlere doğru geri sayım başladı. 30 Mart 2014 tarihinde gerçekleşecek olan seçimlere, başta AKP olmak üzere, düzen partileri adaylarını büyük oranda belirledi ve onları şaşalı gösterilerle açıkladı.

Önümüzdeki yerel seçimlerin, bir genel seçim havasında geçeceği çok önceden belli olmuştu. Haziran ayaklanması, AKP'nin yıkılmaz sanılan imajına güçlü bir darbe indirmişti. Direnişin en sık atılan sloganlarından biri, "Hükümet İstifa" idi. Türkiye tarihinde hiç bir başbakanın görmediği şekilde, ülkenin dört bir yanında duvarlar, Erdoğan aleyhine sloganlar ve küfürlerle doldu. Ve adeta AKP için artık "sonun başlangıcı" olduğunu resmetti.

belediye başkanlığına aday gösterdiler. Kürt illerinden oy alabilmek için Barzani ve Şivan Perwer ile Diyarbakır'da büyük bir şov yaptılar. Ancak **tüm bu çabaları, yerel seçimlerde oy kaybetmelerine engel olmayacak. Artık seçim sandıklarında yapılan hileler bile, bu durumu değiştirmeye yetmeyecek.**

Dahası, yargı-polis ile hükümet arasında yaşanan kriz "erken seçim" çağrılarını da arttırdı. Yerel seçimlerle genel seçimin birleştirilmesi tartışılıyor. Zaten yerel seçimde oy kaybeden bir hükümetin, genel seçimleri de kaybetme ihtimali çok yüksektir. Fakat şu anda, yerel seçime 3 ay gibi kısa bir süre kalmasına rağmen, hükümetin derhal istifası istenmektedir. Her an her şeyin değişebileceği, çok seçenekli

olan ve yolsuzluklarıyla ünlenen Aytaç Durak'ın isminin geçmesi, nasıl bir sürece girdiklerini gösteren çarpıcı bir örnektir.

Bugüne dek düzen partileri arasında oradan oraya transferler çok görülmüştür, fakat CHP'nin bu seçimlerde hem de en önemli şehirlere gösterdiği adaylar, kendi tabanından bile büyük bir tepki almıştır. **"Nasıl olursa olsun AKP gitsin" diyenler bile, CHP'nin gösterdiği adaylar karşısında şaşkınlıklarını ve tepkilerini ortaya koyamaktadır. Çünkü bu durum, CHP'nin sözde solcu görünümüne, "sosyal-demokrat" yapısına uygun düşmeyen bir tablo çıkarmıştır.**

CHP'nin bütün bu tepkilere aldırmadan, MHP, AKP, Gülen vb. gerici-faşist parti ve cemaatlerden devşirme adayları göstermedeki ısrarı, boşuna değildir elbette. Hatırlanacaktır, geçtiğimiz ay Amerika'ya giden Kılıçdaroğlu, Sarıgül'ün İstanbul adayı olacağını oradan açıkladı. **Amerika'da Fettullah Gülen'i temsilen bir heyetle görüştükleri de basına yansımıştı.**

Kılıçdaroğlu'nun Irak ziyareti, arkasından ABD turu, CHP'yi yeni döneme hazırladıklarının işaretleriydi. Cemaat-AKP çatlağı ortaya döküldüğü andan itibaren de CHP'nin açıkca Cemaat'ten yana saf belirlemesi, bu hazırlıkların önceden yapıldığını gösterirdi.

Bütün bunlar üzerinden CHP'nin yerel seçimlerde başta İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyükşehirler olmak üzere birçok yerde kazanması mümkündür. Fakat **parti isimleri değişse de, bu düzende işbaşına gelenlerin hep aynı kesimler olduğu bir kez daha ispatlanmıştır.** Bu, artık adayların aynılığıyla, adeta "kör gözüm parmağına" sokulmuş durumdadır.

Kürt hareketinin seçim açmazı

Kürt hareketi, bu seçimlere, "Kürdistan"da BDP, "Batı"da yeni kurulan HDP ile katılacağını önceden duyurmuştu. **HDP ile, Türkiye'nin bütününden oy almak istediğini, hatta CHP'nin dolduramadığı "anamuhalet" rolünü üstlenmeyi hedeflediğini ortaya koydu.** Bu yönüyle, Kürt hareketinin önümüzdeki yerel seçimlere, öncekilerden farklı bir iddia ile girdiğini söyleyebiliriz.

Kürt bölgesi açısından, BDP'nin

Yerel seçimler yaklaşırken...

Bu "it dalaşı"nda ortaya dökülen pislikler, hiç kuşkusuz buzdağının görünen kısmıdır. Çok daha fazlası olduğu kesindir ve onlar halen gizli tutulmaktadır. Ancak bu kadarı bile, rüşvet ve yolsuzluğun boyutlarını ve gerçekte hepsinin bu bataklığın içinde olduklarını, oradan beslendiklerini göstermektedir. Dinci-gerici koalisyonun bu şekilde parçalanması, AKP yönetiminin sandığı gibi, sadece Cemaat'in yüzde 3'lük oyunu kaybettirmez. Kitlelerde giderek artan AKP'ye güvensizliği iyice derinleştirir ve tıpkı ANAP gibi tepetaklak eder.

Buna son günlerde ayyuka çıkan Cemaat-AKP çekişmesinin ortaya döküğü pislikler eklenmiş durumda. Liberallerden sözde solculara kadar bugüne dek AKP'ye dizilen methiyeler, tuzla buz oldu. Ne "demokrasi şampiyonluğu" kaldı, ne "ekonomiyi büyütmesi" ne de Tayyip'in "karizması"!.. Bütün bunların şişirme ve gözbozama olduğu, tamamen yalan ve demagojiye dayandığı artık geri dönmemez bir şekilde ortaya serildi.

Bu "it dalaşı"nda ortaya dökülen pislikler, hiç kuşkusuz buzdağının görünen kısmıdır. Çok daha fazlası olduğu kesindir ve onlar halen gizli tutulmaktadır. Ancak bu kadarı bile, rüşvet ve yolsuzluğun boyutlarını ve gerçekte hepsinin bu bataklığın içinde olduklarını, oradan beslendiklerini göstermektedir.

Dinci-gerici koalisyonun bu şekilde parçalanması, AKP yönetiminin sandığı gibi, sadece Cemaat'in yüzde 3'lük oyunu kaybettirmez. Kitlelerde giderek artan AKP'ye güvensizliği iyice derinleştirir ve tıpkı ANAP gibi tepetaklak eder.

Esasında böyle bir tehlikeyi sezdikleri için, "en başarılı" bakanlarını,

bir durum sözkonusudur.

Bütün bunlar, önümüzdeki yerel seçimleri, daha öncekilerden gerçekten de çok farklı kılmıştır.

Düzen içi muhaliflerin artan iştahı

Elbette bütün bu gelişmeler, aslolarak "anamuhalet" partisi CHP'nin iştahını kabartmakta, şevklendirmektedir. Kitlelerin AKP'ye karşı artan tepkisini, kendi potasında eritmek isteyen CHP, yerel seçimleri kazanmak için adeta "her yol mübah" demektedir.

Öyle ki, Antakya'da olduğu gibi, AKP'li belediye başkanını CHP'den aday yapmış; ya da geçen dönem MHP'den Ankara'ya aday gösterilen ve MHP'nin Beypazarı Belediye Başkanlığını yapmış olan birini, Ankara'dan aday göstermekte hiçbir beis görmemiştir. Benzer şekilde, daha önce partiden atılan ve Gülen cemaatine yakınlığı ile bilinen Mustafa Sarıgül'ün partiye yeniden alınıp İstanbul'da aday yapılmıştır. Keza Adana Büyükşehir için de, bugüne dek dolaşmadık parti bırakmayan, son olarak MHP'den belediye başkanı

karşısında bu kez sadece AKP olmayacaktır. Hatta bölgede Gülen Cemaati'nin etkinliği düşünüldüğünde, Türkiye genelinde olduğu gibi, Kürt illerinde de AKP'nin oy kaybetme ihtimali yüksektir. Fakat **BDP için asıl tehdit, Barzani'nin Diyarbakır ziyaretinde açığa çıktığı gibi, kendi içindeki çatlak-**

lardır. Türkiye KDP'si olarak

adlandırılan Barzani'ye bağlı bir oluşum, henüz yasal bir kimlik kazanmadığından seçimlere giremeyecektir. Ama bu kesimlerin ayrı baş çekme veya BDP ile pazarlığa oturma ihtimali güçlüdür.

Diğer yandan son yıllarda artan İslamcı Kürt örgütlerinin etkinliği, geçmişin Hizbullah'ının bile Hüda-Par adıyla partileşmiş olması, Kürt oylarının parçalanacağını göstermektedir. Dolayısıyla **BDP'nin Kürt illerinde oylarını arttırması, sanıldığı gibi kolay olmayacaktır.**

BDP, -diğer partiler gibi- bazı milletvekillerini büyük şehirlere belediye başkanı olarak gösterdi. Yerel seçimlerde adayların kimliğinin de öne çıkmasından dolayı, Gültan Kışanak, Ahmet Türk gibi isimlere yer verildi. Bunda, Kürt oylarını bu isimler şahsında toplama gayreti de olabilir.

Fakat **asıl sınav, HDP'nin alacağı oylarda yaşanacaktır.** Daha önce HDK çatısı altında toplanan devrimci, demokrat, ilerici kurumlar, HDP adı altında yerel seçimlere giriyorlar. Fakat seçime az bir zaman kalmasına rağmen henüz HDP adayları açıklanmış değil. Kuşkusuz bu adayların belirlenmesi, -bu kadar çok bileşenle- BDP'ye göre daha zor olacaktır. Bugüne dek açıklanan tek isim, İstanbul Büyükşehir adayı olarak Sırrı Sürreyya Önder'dir.

Çatallaşan bir diğer sorun ise, ittifaklar sorunudur. S. Süreyya Önder, CHP ile ittifaka açık olduklarını söylemişti, fakat bu ihtimal zayıf görünmektedir. Bilindiği gibi, **Kürt hareketi, uzun bir süredir AKP'yi zayıflatacak hareketlerden uzak duruyor.** AKP'nin ortaya çıktığı 2002 seçimlerinden itibaren "statükoculara" karşı "değişimci" diyerek zimmen destekledi. Ve hemen her seçim döneminde "ateşkes", "açılım", "çözüm" vb. ile AKP'yi rahatlatan oldu. Tüm ülkeyi saran Haziran ayaklanmasında bile, kitlesel katılımı durduran, Kürt illerinde somut bir şey yapmayarak AKP'ye nefes borusu açan, yine Kürt hareketiydi. Son olarak Gülen-AKP çatışmasında dahi, "hükümet istifa" demeyen neredeyse tek partidir. Çünkü Öcalan, bu çatışmanın başlangıcı sayılan MİT Müsteşarı'nın ifadeye çağrıldığı olayda, tavrını açıkca MİT'ten yana koymuştur. Yer yer Gülen'e de selam göndermekle birlikte, "çözüm süreci" denilen görüşmeleri MİT'le yapmaktadır ve bu sürecin ancak o ekiple sürdürüleceğini düşünmektedir. Dolayısıyla "süreç"e helal getirecek hiçbir hareketi istememekte ve onun karşısında durmak-

tadırlar. Öcalan faktörü, Kürt hareketini adeta AKP'ye mahkum etmiştir.

Elbette bunun sürgit böyle gideceği düşünülemez. Kürt hareketinin son derece pragmatist bir yapısı vardır ve geçmişte birçok örneği yaşanmıştır. Hatırlanacaktır; '90'ların ve 2000'lerin başında, SHP ile "seçim ittifakı" yapmışlardı. AKP ile işler ters döndüğünde, yine CHP ile ittifakı arayacaktır. Ancak henüz böyle bir dümen kırma aşamasına gelinmemiştir. Şu anda HDP'nin rakibi, AKP değil, CHP'dir. CHP'nin sol tabanından oyları almayı ve düzen-ıç i güçlü bir muhalefet odağı olmayı hedeflemektedirler.

HDP ile yaşanan asıl tehlike, devrimci, demok-rat kurumları peşine takması ve başta seçimler olmak üzere, tüm politikalarıyla düzen içine çekmesidir.

Bunun geniş ölçekteki yansımaları, kitlelere çözüm olarak sandığın gösterilmesi, barışçıl yoldan devrim hayallerinin yayılmasıdır.

Oysa yıllardır ellerinde bulundurdıkları belediyelerde geçelim devrimci belediyeciliği, "demokratik belediyecilik" anlamında bile bir farklılık yaratabilmiş değillerdir. Şimdi Öcalan'ın önerdiği belediyeler için de "eşbaşkanlık" sistemini, kadın-erkek eşitliği ve demokrasinin en önemli göstergesi olarak sunmaktadırlar. Sınıfsal-siyasal yönden kopararak sadece kadının varlığı ile ne eşitlik, ne demokrasi gelir! Unutulmamalıdır ki, Türkiye'nin ilk kadın başbakanı Tansu Çiller dönemi, kirli savaşın en yoğun yaşandığı dönem olmuştur.

Çözüm sandıkta değil, sokakta!

Egemenler ve onların sözcüleri, kitlelerin sokaklara dökülmesinden ve iktidarı alaşağı etmesinden çok korktukları için, tek çözüm yerinin sandık olduğunu söyleyip dururlar. Erdoğan da her fırsatta sandığı gösteriyor ve "seçimle geldik seçimle gideriz" diyor. Oysa gerçekte ne seçimle geldi, ne de seçimle gidecek! Onları işbaşına getiren emperyalist güçler, süreleri dolduğunda iplerini çekecekler. Bu oyunu bozacak tek güç, kitlelerdir.

Kitlelerin kendi gücüne güvenmesi, sokakları zaptetmesidir.

AKP'nin yaşadığı sarsıntıda Haziran ayaklanmasının rolü tartışılmaz. CHP'den BDP'ye birçok parti, bugün seçim propagandalarında Haziran direnişini kullanıyorlar. Doğru düzğün yer almaları halde, onun üzerinden oy toplamaya çalışıyorlar. **Asıl amaç, kitleleri sokaktan sandığa çekmek! Demokrasinin tek adresi olarak sandığı göstermek!**

Seçimlerin bir aldatmacadan ibaret olduğu, bugüne dek kaç kez kanıtlandı. "Demokrasinin beşiği" sayılan yerel yönetimler için bile, adayları göstermelik de olsa "ön seçim"le belirlemiyorlar. Demokrasiyi kendi içinde bile uygulamayan, kapalı kapılar ardında birçok çıkar hesabı yapan partilerle, hangi demokratik yarışın ve demokrasiden bahsedilebilir?

Bir kez daha "çözüm sandıkta değil, sokakta" diyoruz. "Gerçek demokrasi devrim ve sosyalizmle gelecek" diyoruz. "Düzen partilerine, reformistlere oy yok" diyoruz.

ÇHD duruşması başladı

ÇHD'li (Çağdaş Hukukçular Derneği) avukatların yargılanmasına 24 Aralık günü Silivri'de başlandı. Üç gün boyunca süren mahkemede ÇHD avukatları Betül Vangölü Kozagaçlı, Güçlü Sevim, Şükriye Erdem, Naciye Demir tahliye edildi.

18 Ocak 2013 günü, İstanbul, İzmir, Ankara'da ÇHD, Halkın Hukuk Bürosu, İdil Kültür Merkezi, Yürüyüş dergisi ve Gençlik Federasyonu baskına uğradı, kurumlar talan edildi, çok sayıda kişi gözaltına alındı, 9'u ÇHD'li avukat olmak üzere, toplamda 55 kişi tutuklandı. Gözaltındayken avukatlardan işkenceyle parmak izi ve tükürük örneği alındığı, sonrasında kamera kayıtlarıyla da belgelendi.

Operasyon ve tutuklamalar, devrimci avukatlığı cezalandırmaya dönük bir saldırı niteliği taşıyordu. Baskınların gerekçesi, işçi eylemlerine katılmak, gözaltında işkenceye uğrayanları savunmak, Türkiye'nin Suriye'ye dönük savaş politikasına karşı çıkmak vb. idi.

Gözaltıların olduğu günden itibaren, kurumlar eylemlerle tepkilerini sokaklara taşıdı ve güçlü bir sahiplenme yaratıldı. Aynı sahiplenme, mahkeme öncesinde yeniden yükseltildi. İstanbul Barosu, mahkemenin önce bir yürüyüş gerçekleştirdi. İstiklal Caddesi'nde, Baro'nun önünden başlayan yürüyüş, Galatasay Lisesi'nin önünde polis barikatıyla kesildi. Burada açıklama yapan baro, "savunmanın yargılanmasını" kınadı.

Silivri'de yapılan duruşmaya yüzlerce izleyici katıldı. ÇHD İstanbul'dan dört ayrı noktadan otobüs kaldırdı. Otobüsler, yolda jandarma tarafından durduruldu. Yapılan görüşmeler üzerine, kimliklere bakıldıktan sonra mahkemeye gidilebildi. Avrupa'dan ve diğer illerden heyetler gelmişti. Gelenler duruşma salonuna sığmayınca, ÇHD'nin bir gün önceden kurduğu çadırda bekledi.

Tutuklu avukatlar adına toplu savunmayı Selçuk Kozagaçlı yaptı. Savunmasında sistemi teşhir ederek devrimci avukatlığı savundu.

Rüşvet, rant, yolsuzluk... BU ÇÜRÜMÜŞ DÜZEN YIKILMALI!

Son aylarda iyice tırmaman AKP-Cemaat çatışması, düzenin pisliklerinin bir kez daha dökülmesine vesile oldu. AKP döneminde hızla zenginleşen işadamları, banka müdürleri ve Bakan çocuklarının da içlerinde yer aldığı gözaltı furyası, devletin çürümüş-çeteleşmiş halini yeniden gözler önüne serdi.

Hatırlanacaktır, benzer bir tablo, Susurluk kazasında ortaya çıkmıştı. Yani, asker ya da sivil, laik ya da dinci, hangi kisveye bürünürse bürünsün, değişen bir şey yoktu. Sömürü ve soygun düzeni, bu pislikleri sürekli üretiyordu. Ne zaman ki, klikler arası çelişkiler şiddetleniyor veya bir kesimin miadı doluyor, onlarla ilgili pislikler piyasaya dökülüyordu.

Elbette bu duruma gelinmesinde, sınıf mücadelesinin belirleyici bir rolü vardır. AKP'nin ipinin çekilmesini hızlandıran, Haziran direnişidir.

Çatışmanın kısa tarihi

Bilindiği gibi **AKP-Cemaat çatışmasını ilk su yüzüne vuran olay, MİT Müsteşarı'nın ifadeye çağırılmasıydı.** Bunun gerekçesi olarak da MİT'in PKK yöneticileriyle Oslo'da yaptığı görüşmeler gösterilmişti. Fakat Başbakan Erdoğan, hızla yasa değişikliği yaparak bunu engelledi.

MİT, Başbakan'a bağlı çalışıyordu ve onun şahsında sorguya çekilmek istenen, Erdoğan'dı. Çünkü Cemaat, sadece MİT Müsteşarı Hakan Fidan'a değil, hükümetin Kürt politikasına karşıydı.

Diğer yandan en bariz haliyle "Mavi Marmara" olayında görüldüğü gibi, hükümetin İsrail'e olan tutumuna da karşı çıkıyordu. Benzer bir ayrışma, Mısır'da Mursi'nin devrilmesiyle yaşandı. Hükümetin aksine Cemaat, Mursi'nin yanında yer almadı.

En son dersanelerin kapatılması gündeme gelince, eskisinden daha büyük bir gürültü koptu.

Cemaat, dersanelerle birlikte sadece ekonomik kar alanını değil, aslolarak kadro kaynağını yitiriyordu. Bu, hükümetin açık bir savaşıydı ve Cemaat de buna hemen karşılık verdi. Taraf gazetesinin tetikçi kalemşoru Mehmet Baransu, bu kez AKP ile ilgili "bavul"u açtı ve 2004 yılındaki "gizli" Milli Güvenlik Kurulu Belgeleri'ni ortaya döktü. O belgelerde Erdoğan ve Gül de dahil AKP'li bakanlar, generallerin "Gülen'i bitirme" planına imza atmışlardı. Her ne kadar hükümet, bu kararın yaşama geçirilmediğini söylediyse de, "28 Şubatçı" damgasını yemekten kurtulamadı.

Dersane kavgası, gerçekte çok açık bir çıkar çatışmasıydı. Hükümet, sadece Gülen'in kaynaklarına tırpan atmakla kalmayacak, eğitimi özelleştirerek yeni kar alanları açacaktı. Çünkü dersanelerin kapatılması, onların özel okullara dönüştürülmesi projesiyle birlikte ele alınıyordu. Kamu alanlarını özelleştirmede, önceki hükümetlere rahmet okutan AKP, sağlıktan sonra eğitimi de tamamen özelleştirerek, hem bütçeye olan yükünden kurtulmayı, hem de yandaşlarına yeni rant alanları açmayı planlıyordu.

Bu harmanın gelir sonu, kapıştırın giderayak!

Yarın bakarsınız söner bugün çıtırdayan ocak!

Bugünkü mideler kavi, bugünkü çorbalar sıcak, Atıştırın, tıkıştırın, kapış kapış, çanak çanak...

Yiye efendiler yiye, bun han-ı ıstiha sizin,

Doyunca, tıksırınca, çatlayıncaya kadar yiye!

Tevfik Fikret

Hükümet yetkilileri, Cemaat'in tepkisini yumuşatmak için dersane yöneticileriyle görüşmek, süreyi iki yıla uzatmak gibi adımlar attıysa da, savaş olanca şiddetiyle devam etti. **Hükümet, elindeki yasama ve yürütme gücünü kullanarak emniyet ve yargıda Güleni örgütlenmeyi dağıtmaya hazırlanırken, Cemaatçi savcılar ve polisler kolları sıvadılar.** İçlerinde üç Bakan çocuğunun da olduğu yolsuzluk operasyonu böylece başlamış oldu. Basına sızdırılan bilgilerle, İran'a yapılan altın satışı, Bakan çocuklarının iş takibi, ayakkabı kutularında çıkan milyonlar, AKP'li belediyelerin usulsüzleri, işadamlarına açılan rantlar vb. kirli ilişkiler ortalığa döküldü.

Cemaat'in bu saldırısına AKP karşı saldırıyla karşılık verdi. Soruşturmayı başlatan savcı ve polisleri görevden aldı, yönetmelik değişikliği ile her operasyonun önceden Valiliğe bildirilmesi şartı getirildi. Yargının sözde bağımsızlığı iyice ayaklar altına alınıyor, herşey yürütmenin, yani AKP'nin elinde toplanıyordu.

Buna karşın Erdoğan, adı yolsuzluğa bulaşan dört bakanın üçünü istifaya zorladı, "hükümet revizyonu" adı altında dördünü de görevden almış oldu. Bunların içinde İstanbul Belediye Başkanlığı döneminden itibaren birlikte oldukları Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar da vardı ki, Bayraktar, bütün yaptıklarının Başbakan'ın bilgisi dahilinde olduğunu, onun da istifa etmesi gerektiğini söylüyordu. Bu süre içinde Hakan Şükür de dahil olmak üzere 6 milletvekili AKP'den istifa etti.

Rejim krizini derinleştirmek

AKP-Cemaat çatışması, sadece AKP'yi çatırdatmadı. Devletin tüm kurumlarını kendi içinde parçaladı. Polisten, yargıya, bürokrasiden orduya her yerde "Cemaatçi-AKP'li" ayrımı yapılmaya başlandı. Hükümet, daha önce başta ordu olmak üzere dev-

letin kurumlarındaki ABD karşıtı klikleri Ergenekon adı altında tasfiye ettiği gibi, şimdi de Cemaatçileri tasfiye hareketini başlattı.

Türkiye tarihinde belki de ilk kez, devletin kurumları arasında ve tüm kurumların kendi içinde çatışması, bu boyutlara ulaştı. '80 öncesi toplumsal muhalefetin yükselmesiyle yaşanan bölünmeden sonra, böyle bir durum yeni yaşanıyordu. Egemen sınıflar ve onların sözcüleri bile "rejim krizi"nden söz etmeye başladılar. Bu krizin ancak anayasa ile değişebileceğinden, fakat varolan durumda bunun mümkün olmadığından dert yandılar.

Dolayısıyla **yaşanan kriz, bir hükümet krizi olmanın ötesinde, rejimin krizi halini almıştır.** Hiç kuşkusuz bize düşen, bunu derinleştirmek ve devrim lehine kullanmaktır. Bunun yolu da şu ya da bu kliğin yedeğine düşmeden, işçi ve emekçilerin çıkarları için mücadeleyi yükseltmektir.

AKP, bir yandan Cemaatçiler içinde bölünme yaratıp bir kısmını yedeklemeyi, bir yandan da Ergenekonculara göz kırparak kaybettiği kitle desteğini kazanmayı amaçlamaktadır. Başbakan'ın danışmanı Yasin Akdoğan'ın Cemaatçilere atıfta bulunarak "kendi milletinin ordusuna bile kumpas kurdular" demesi üzerine, Ergenekon ve Balyoz davalarının yeniden görülmesi gündeme gelmiştir.

Kısacası hükümet ayakta kalmak için her yola başvurmakta, "eski düşmanları"na bile "barış çubuğu" uzatmaktadır. Buna karşın **kitleler, son olaylar üzerinden AKP'ye olan tepkisi daha da artmış olarak meydanları doldurmaktadır. Bu, Haziran'ın yarattığı bir reflektir.** Meydanlar yeniden "Hükümet İstifa" sloganlarıyla inlemektedir.

Kitlelerin bu güçlü isteğini sahiplenmek, "Hükümet İstifa" sloganını atmak, yanlış değildir. Önemli olan, bunun altının nasıl doldurulduğudur. Bizi reformistlerden ayıracak olan da budur. Reformistler "hükümet istifa"yı, "erken seçim" çağrısıyla birlikte söylüyorlar ve devletin yönetememe krizine çözüm üretmeye çalışıyorlar. Komünist ve devrimcilerin görevi ise, varolan krizi daha da derinleştirmek ve onun devrime çevirmektir. İşçi ve emekçilere, düzen-içi çözümlerin kurtuluş olmadığını hatırlatmak, kendi iktidarlarını kurmaya çağırmasıdır. Diğer yandan kitlelerin kendi gücüyle neleri başardığını göstermek, kendi gücüne güvenini yükseltmektir. Kitlelerin kendi deneyimleriyle eğitilmesi, her zaman en iyi okuldur.

Geçmişin "derin devlet" söylemleri, bugün yerini "paralel devlet"e bırakmıştır. **Kontrgerilla nasıl "derin devlet" denilerek, devletten bağımsızmış gibi gösterildiyse, şimdi Cemaat ve bir bütün olarak dinci-gerici örgütlenme, devletin dışındaymış gibi gösteriliyor. Bu demagojilere ortak olunmamalıdır.** Gerçekte sömürücü toplumlarda devletin "gizli" yönü hep olmuştur. Ve her zaman en önemli kararlar, kapalı kapılar ardında alınmıştır. **Bunun adı bazen kontrgerilla, bazen cemaat olur. Gerçekte ise devlet budur. Parlamento başta olmak üzere yasal kurumları ise, onun üzerini örten bir "incir yaprağı"dır.**

Hal böyleyken, kitleleri sandığa çağırarak, çözüm yolu olarak seçimleri göstermek, kitleleri bir kez daha kandırmaktır. Bu çürümüş düzen tüm kurumlarıyla birlikte yıkılmalıdır!

Haziran coşkusuyla Yeni kavga yılına...

Yeni yıla girerken umutlarımız daha büyük. Umudumuzu büyüten en büyük etken, geride bıraktığımız yılda yaşanan Haziran ayaklanmasıdır.

Kuşkusuz, Haziran ayaklanması bir birikimin sonucudur. Devletin artan saldırılarına karşı direniş ve eylemde ısrar Haziran ayaklanmasına giden yolu döşedi. Daha 2013 yılının ilk ayında Zonguldak maden işçileri, iş cinayetlerine, fiili grevle karşılık verdiler. Ardından mevzi direnişlerin sürekliliği, alan yasaklarına karşı ısrar, devletin tüm baskı ve yasaklarına karşı eylemler, Haziran ayaklanmasını getirdi.

İşçi ve emekçilere artan saldırılar

Yıl boyunca yasaları da arkalarına alan patronlar, işçi ve emekçilere karşı saldırılarını artarak sürdürdü. Kapsamlı bir saldırı olan “ulusal istihdam stratejisi” parça parça hayata geçirilmeye başlandı. **Çocuk ve genç işçilerin ağır ve tehlikeli işlerde çalışma yaşı, 18’den 16’ya düşürüldü.** Taşeronlaştırma uzun yıllardır uygulanan bir yöntem, fakat son yıllarda iyice yaygınlaştırıldı. Çalışma Bakanlığı’nın açıklamasına göre, 2002 yılında 387 bin olan taşeron işçi sayısı, 2013 yılında 2 milyonu aştı. DİSK’in tespitine göre ise, **6 milyon taşeron işçi bulunuyor.**

Yürürlükteki yasaya göre, asıl iş taşeronu verilmiyordu. Şimdi asıl işin de taşeronu verilmesi için çalışma yapılıyor. Çalışma Bakanlığı, taşeron ve “özel istihdam büroları”nın kapsamını genişletme ve kıdem tazminatının gaspını içeren bir yasa tasarısı hazırladı.

Yılın son aylarında “üçlü danışma” dedikleri (hükümet, patronlar ve işçi sendika konfederasyonları ile) toplantılar yapıldı. Özellikle **kıdem tazminatının gaspına dönük işçi ve emekçilerin tepkisi sokağa yansıyınca, şimdilik rafa kaldırıldı.** Fakat, kıdem tazminatını gaspetmek hep hedeflerinde! Onun zeminini kolluyorlar. Buldukları an gaspetmeye çalışacaklardır.

Bu yıl, **işçi kıyımları ve iş cinayetleri, önceki yılları aşan boyutlara ulaştı.** Sendikalaştıkları için, “performans düşüklüğü” ya da “üretimde darlaştırma” gibi gerekçelerle binlerce kişi işten atıldılar. Bunlara üretimi tümünden durdurarak, kitlesel işten atılanlar da eklendi. Bir gece vakti işçilerden habersiz fabrikaların içini boşaltıp kaçan patronlar oldu. Ya da “iflas ettim” diyerek işçilerin biriken haklarını gaspedenler... Hey Tekstil, Kazova, Feniş’de olduğu gibi...

DİSK’in Araştırma Enstitüsü DİSK-AR’ın, TÜİK hane halkı işgücü anketi Temmuz 2013 dönem sonuçlarını değerlendirdiği açıklamada, işsizlikte 544 bin kişi artış var. **DİSK-AR, işsizlik oranını yüzde 9.3 değil, yüzde 15.79 olarak saptadıklarını belirtti. İşsiz sayısı da 2 milyon 686 bin değil, 4 milyon 894 bin olduğu tespit edildi. İş cinayetlerinde ise bu yıl da dünya üçüncülüğü, Avrupa birinciliğini koruduk.** İş cinayetleri her ay 120’nin

Haziran ayaklanması bize yenilgi psikolojisinden çıkmayı, başarma duygusunu yaşattı. Savunmadan çıkıp saldırıya geçmeyi öğretti. Fakat aynı zamanda genel grevin eksikliğini, işçi sınıfı ayağa kalkmadan gerçek kazanımın olmayacağını da gösterdi. O halde, yeni mücadele yılı, genel direnişin genel grevle birleştiği yıl olmalı!

altına düşmüyor. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin raporuna göre, 2013 yılının ilk 11 ayında 55 çocuk işçi de bu cinayetlere kurban gitmiş.

Grev, işgal, direniş...

İşçiler ve emekçiler, burjuvazinin saldırılarına sesiz kalmadı. Her saldırıya karşı mutlaka bir tepki ortaya koydular. İşten atılanlar hemen direniş çadırını kurdular. **Fabrika önü direnişler, artık bir gelenek haline aldı. Buna fabrika işgalleri de eklendi.** “İflas ettim” diyerek fabrikayı terk eden Feniş patronuna, Feniş işçilerinin yanıtında olduğu gibi... Kazova işçileri ise, fabrika işgalinden, kendileri üretme geçerek, Türkiye’de bir ilki gerçekleştirdiler.

Bu direnişlerin yanı sıra, işçi ve emekçiler yıllar sonra grev silahını devreye soktular. Hava Yolları ve Çaykur’da, tekstil sektöründe 30 işyerinde, Darphane’de, İzmir Belediyesi’nde, İSDEMİR’de işçiler greve gittiler. Ve Türkiyede ilk AVM grevi olarak, Leroy Merlin işçileri de grev yaptı.

Bu grevlerin bazıları başarısız, bazıları başarılı geçti. Hava Yolları, en uzun süren fakat greve katılımın çok düşük olduğu, bu yüzden de etkisiz kalan bir grev oldu. Çaykur grevi ise, başladığı gibi bitmesiyle en başarısız grev olarak tarihe geçti. İzmir Belediyesi’ne bağlı İzelman ve İzenerji işçilerinin grevi, Belediye yönetiminin şikayeti üzerine, Yüksek Hakem Kurulu’nun işkolunu “grev yasakları arasında” göstererek grev hakkını gaspetmesiyle bitirildi. Tekstil işçilerinin grevi, taleplerin büyük oranda karşılanması üzerine sona erdi. Keza Darphane işçilerinin grevi de, taleplerin büyük oranda kabul edilmesiyle sonlandırıldı. Leroy Merlin işçilerinin grevi günler sonra taleplerinin hepsinin karşılanması sonucu bitirildi.

Yıllar sonra grev silahının devreye sokulması, kuşkusuz başlı başına bir önem taşımaktadır. Ayrıca KESK’in ve doktorların grevlerini de eklemek gerekir. Genel olarak yapılan grevler toplu iş sözleşmelerinin tıkanması üzerine gerçekleşen grevlerdir. Yani yasalar çerçevesinde gelişmiştir. Fakat **madencilerin iş cinayetlerine ve ağır çalışma koşullarına karşı yaptıkları fiili grevler de olmuştur.** Ve bunun etki gücü, diğerlerine göre daha fazladır.

Direniş biçimleri artıyor

Patronların dolandırıcılığına, hırsızlığına karşı, işçilerin fabrika işgalleri gerçekleştirmeleri, oldukça anlamlıdır. Bunu değişik eylem biçimleriyle zenginleştirmeleri, direnişlerini büyütmüş ve daha geniş kesimlerin duymasını sağlamıştır.

Patronların yönetim binalarının, mağazalarının, örgütlü bulundukları işveren derneklerinin önlerine eylem-

lerini taşıdılar. Mesela Feniş işçileri, TÜSİAD’ın önünde eylem yaptılar. Kazova işçileri çok sınırlı olanaklarla bozuk makinaları tamir ederek kendileri kolektif üretim yapmaya başladılar. Fabrikada alacaklarını kurtaran işçiler, şimdi kooperatifleşerek üretimini başka bir yerde sürdürmektedirler.

Öte yandan Muğla Yatağan kömür ocağı ve termik santralinin özelleştirme girişimine karşı, maden ve enerji işçilerinin günlerdir direnişi devam ediyor. Gece gündüz süren direniş, her şeyden önce ihale daha başlamadan saldırıyı önden karşılamaları anlamına geliyor ki, bu çok önemlidir.

Keza yılın son aylarında kıdem tazminatının gaspının gündeme gelmesiyle, işçilerin eylemli tepkileri de, işçilerin haklarına sahip çıktığının göstergesidir.

Sonuç yerine

Tabii ki yıla damgasını vuran Haziran ayaklanmasıdır. Kendiliğinden gelişen bu halk hareketinde, işçi ve emekçiler, ezici çoğunluğu oluşturdu. Şehit olanlar, yaralananlar, gözaltına alınanlar oldu. Gündüz işyerlerinde olan işçi ve emekçiler, akşamları sokaklarda barikat başlarında çatıştılar. Fakat ne yazık ki bu, sendikal düzeyde bile örgütlü bir katılım değildi. DİSK ve KESK’in grev kararları da ‘doslar alışverişte görsün’ kabilinden oldu. Dolayısıyla günlerce süren genel direniş, genel grev ayağından yoksun kaldı.

Haziran ayaklanması, kitlelerin eylem gücünün tayin edici önemini bir kez daha gösterdi. **Haziran ayaklanması bize yenilgi psikolojisinden çıkmayı, başarma duygusunu yaşattı. Savunmadan çıkıp saldırıya geçmeyi öğretti. Fakat aynı zamanda genel grevin eksikliğini, işçi sınıfı ayağa kalkmadan gerçek kazanımın olmayacağını da gösterdi.**

O halde, yeni mücadele yılı, genel direnişin genel grevle birleştiği yıl olmalı!

KESK 19 Aralık'ta greve çıktı

KESK, "satış sözleşmesini kabul etmiyoruz, bütçeden payımızı istiyoruz" talebiyle 19 Aralık'ta grev yaptı. Tüm illerde yapılan yürüyüşler ve basın açıklamalarında hükümetin karıştığı yolsuzluk, rüşvet operasyonlarına karşı da tepki yükseldi. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana'da kitlesel yürüyüşler yapıldı. Yürüyüşlerle ayrıca 19-22 Aralık 2000 tarihinde hapishanelerde yapılan katliamı protesto eden pankartlar, dövizler taşındı, sloganlar haykırıldı. Eylemlere en güçlü katılan sendika Eğitim-Sen olurken, bazı sendikaların adeta sembolik katılması, "grev"e verdikleri önemi gösteriyordu.

İstanbul'da emekçi memurlar Çapa Tıp Fakültesi ve Sirkeci Tren Garı'nda toplanarak Beyazıt Meydanı'na yürüdüler. Çapa kolundan KESK bileşenlerinin yanı sıra DISK, Tabipler Birliği ve aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar yürüdüler. Saat 11.30'da başlayan yürüyüş 2 saate yakın sürdü. Kortejler geçerken çevreden geçen ve yürüyüşü izleyen insanlar da alkışlarla ve sloganlarla destek verdi. Anons aracından sık sık, yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarına dönük ajitasyonlar haykırıldı ve sorumluların derhal istifa etmeleri istendi. Sirkeci kolundan ise KESK'in yanı sıra TMMOB ve diğer destekçi kurumlar yer aldılar. Beyazıt Meydanı'nda ilk olarak saygı duruşu yapıldı. Ardından basın açıklaması okundu. Kürsüden ayrıca diğer destekçi kurumlar adına konuşmalar yapıldı.

Ankara'da Kolej Kavşağı'ndan Çankaya Belediyesi önüne kadar yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe ilerici ve devrimci kurumlar da katıldı. Kürsüden KESK Genel Başkanı Lami Özgen konuşma yaptı. Konuşmasında 19 Aralık katliamına, Maraş katliamına değinen Özgen, emekçilerin 800 TL'ye geçinmeye çalıştığı bir dönemde, bakanların milyon dolarları para makineleriyle saydıklarına dikkat çekti.

İzmir'de AKP Konak İlçe binası yakınında bir araya gelen emekçiler, tepkilerini sloganlarla dile getirdiler. AKP önünde polis yoğun güvenlik önlemi aldı. Burada bir süre bekleyen emekçi memurlar, Halk Bankası önünden geçerken sloganlarını bir kez daha haykırdılar. Konak Meydanı'na yüründü ve yapılan basın açıklamasının ardından, halayların çekilmesiyle eylem bitirildi.

Adana'da sabah erken saatlerde emekçiler toplanmaya başladı. Sağlık emekçileri de hastanelerden çıkarak İstasyon Meydanı'nda toplanmaya başladı. Hak gasplarına karşı, Eğitim-Sen önünde toplanan KESK, TMMOB, TTB, partiler, dergiler ve kitle örgütleri, belediye önünden yürüyüşe geçti. Polisin engellemeleri sonucu güzergâh değiştiren kitle, İstasyon Alanına doğru yürümeye devam etti. Ellerindeki ayak kabı kutularıyla yol boyunca hükümet istifaya çağırıldı. "Direne Direne Kazanacağız", "Hırsızlar Mecliste Emekçiler Burada" en çok atılan sloganlar oldu. İstasyon alanında toplanıldığında basın açıklaması yapıldı. 1978 Maraş katliamı ve 2000 yılı 19 Aralık katliamı da protesto edildi. Bir gün önce de avukatların katıldığı ve tutuklu arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediği Adana ÇHD'nin yürüyüşü vardı.

Yatağan işçileri özelleştirmeye karşı direnişte

Muğla'daki Yatağan işçileri, Yeniköy ve Kemerköy Termik santralleri ile kömür ocaklarının özelleştirilmek istenmesine karşı 16 Eylül'den bugüne direnişler. Tes-İş ve Maden-İş üyesi işçiler direnişlerini yüzölçümüne taşıdılar.

Yatağan işçilerinin 26 Kasım'da AKP İl Binası'na yapmak istediği yürüyüşe tomalarla saldıran polis yürüyüşe izin vermedi. 24 işçinin yaralandığı bu yürüyüşün ardından 12 işçi hakkında soruşturma başlatıldı. İşçiler bir gün sonra Milas AKP ilçe binasına yürüdüler. 30 Kasım'da Erdoğan Muğla'yı ziyaret edeceği için adeta sıkıyönetim koşulları oluşturuldu; buna rağmen işçiler Erdoğan'ı protesto etmeyi başardılar.

İşçiler, direnişlerini dönüşümlü açlık grevi yaparak sürdürüyorlar. Yatağan'da 1997 ve 2000 yıllarında da özelleştirme saldırıları yaşanmış ve işçiler yaptıkları direnişle buna izin vermemişti. 9 Aralık'ta başlayan açlık grevini 29 Aralık'a kadar sürdürecek olan işçiler, ihalenin yapılacağı 24 Ocak'ta ise Ankara'ya yürüyecekler.

Yatağan işçilerine destek vermek için İstanbul'da Bedaş işçileri Galata Kulesi'ne pankart asma eylemi gerçekleştirdiler.

Hava-iş yönetimi değişti

Hava-iş sendikasının 7-8 Aralık tarihlerinde gerçekleştirdiği 27. Genel Kurul'da, AKP yanlısı "Reform Grubu" seçimleri kazanarak yönetimi ele geçirdi.

Seçim sonuçlarının böyle olacağı, önceden belli olmuştu zaten. Genel Kurul'un yapıldığı otelin önüne çevik kuvvet otobüsleri yığılmış, salona ise resmi polisler girmişti. Türk-İş Genel Merkezi'nin "Reform Grubu"nu desteklediği biliniyordu. THY yönetimi, bazı şube başkanlarını önceden arayarak "Reform" adaylarına oy istemişti. 24 yıldır Atıl Ayçin başkanlığındaki

Hava-iş sendikasının Türk-İş Genel Merkezi'ne muhalif Sendikal Güçbirliği Platformu'nda yer alması, 560 günü geçen grevin halen sürmesi, sendikanın mücadeleci tarihi gibi unsurlar, hem AKP'de hem de THY yönetiminde rahatsızlık yaratıyordu. Bu nedenle, hiçbir şeye itiraz etmeyecek mutlak işbirlikçi bir yönetimin seçilmesi için her yöntemi kullandılar.

Ancak seçim sonuçlarını AKP'nin başarısı olarak görmemek gerekir. Aslolan, sendikanın mücadele hattıdır; geniş işçi kitleleri içinde örgütlenmek, örgütlü işçileri eğitmek ve sendikanın "aidat kaynağı" olmaktan çıkarak "bilinçli asli unsurları"na dönüştürmek, işçi toplantılarından eğitim çalışmalarına kadar her yöntemi kullanarak, mücadelenin doğruluğunu-haklılığını kavratmaktır sendikayı güçlendirecek olan. Bunlar eksik bırakıldığında, egemen sınıfın ayak oyunları, satın alma çabaları, tehdit ve rüşvetleri elbette ki etkili olur. Ancak sınıf mücadelesini kararlılıkla yürüten bir sendika yönetimi, tabanının desteğini çok daha güçlü ve sağlam şekilde arkasında görmeye devam eder.

Bedaş işçileri direndi ve kazandı

13 Kasım'da işten atılan 5 Bedaş işçisinin sürdürdüğü direniş kazanımla sonuçlandı. Son yıllarda Enerji-Sen'e üye oldukları için onlarca işçinin işten atıldığı Bedaş'ta ücret düşüklüğünün yanı sıra, mesai ücretleri ve iş güvenliği ile ilgili hak gaspları söz konusu.

İşten çıkarılan 5 işçi bu süreçte çeşitli eylemler yaptılar. Direnişe başlandığı gün Bedaş binasına pankart asan işçilere özel güvenlik ve polisler saldırdı. Saldırıda yaralanan işçiler oldu. Gözaltına alınan işçiler serbest bırakıldı.

14 Kasım'da Enerji-Sen üyesi işçiler Taksim Meydanı'ndan Bedaş önüne yürüdüler. İşçiler Bedaş önünde yaptıkları açıklamayla direnişi kazanımla sonuçlandıracaklarını belirttiler.

22 Kasım'da Tarabya Grand Otel'deki Atlantik Konseyi Enerji ve Ekonomi Zirvesi'nde eylem yapan işçiler, 3 Aralık'ta Galata Kulesi'ne astıkları pankartla Muğla'da direnişte olan Yatağan işçilerine destek verdiler.

5 Aralık'ta Çırağan Sarayı'nda yapılan Enerji Forumu'nu protesto eden işçilere saldıran polis gözaltına aldı. İşçiler 9 Aralık'tan itibaren Bedaş önüne çadır kurarak direnişi tüm güne çevirdiler. İşçiler, 17 Aralık'ta işbaşı yapma hakkını elde ederek, direnişi kazanımla bitirdiler.

Kıdem tazminatının gaspına izin vermeyelim!

Burjuvazi, azami kara doymak bilmiyor. Esnek çalışma, taşeronlaştırma saldırıları dolu-dizgin sürerken, şimdi de kıdem tazminatını gaspetmek istiyorlar. Bunun adı da “fon” oluyor!

Ve sanki işçilerin çıkarını düşünüyorlarmış gibi, peş peşe demagojik yalanları sıralıyorlar. Başta taşeron işçiler olmak üzere, işçilerin çoğunun kıdemi alamadığını söylüyorlar mesela.

Evet, işçilerin çoğu kıdemini alamıyor; özellikle de sendikasız çalışanlar!..

Peki hükümetin görevi, kıdem primini ödemeyen patronlardan bunu almak değil mi? Patronlardan pirimi almak için kılını kıpırdatmayan devlet; işçi ve emekçiler, verilmeyen kıdemlerini istediklerinde, niye karşılaşılarına polisi diyor?

Copuyla-gazıyla işçi ve emekçilere vahşice saldırıyor!

Amaç, kıdem tazminatını gaspetmektir

Açık ki amaç, kıdem tazminatını herkesin alması değil, aksine varolan durumu daha da kötüleştirip, gaspetmektir.

Yürürlükteki yasalara göre, bir yıl çalışan işçi, kıdem tazminatını hak etmekte, yıl sonunda bir aylık ücreti tutarında kıdemini almaktadır. Bu, iş güvencesinin olmadığı ülkemizde, kısmen de olsa patronların işçi kıyımını frenlemektedir. Kıdemin fona devrilmesi durumunda ise, patronlar attıkları işçiye doğrudan kıdem ödeme yükümlülüğünden kurtulacaklar, bu da, daha rahat işçi atmaları-na yol açacaktır.

Mevcut durumda, işten atılma ve ayrılmada, veya askere gidildiğinde, kadın işçiler evlendiğinde, kıdem tazminatı alınabiliyor. Fona devri durumunda ise, bunların hepsi elimizden alınacak. Ayrıca alacağımız tazminat miktarı da düşecek. 30 gün tutarında ödenen prim, 15 güne düşürülüyor. 30 günlük kıdem tazminatı, şu anda brüt ücretimizin yüzde 8,3'üne denk gelirken, otomotikman yüzde 4'lere düşüyor!

Dahası, işten çıktığımızda veya işten atıldığımızda, bu kuşa çevrilen kıdemi de alamıyoruz. Alabilmek için 10 yıl çalışma şartı getiriliyor. İşten atılmaların bu denli kolaylaştırıldığı, esnek çalışmanın oldukça yaygınlaştığı, ‘girdi-çıkı’ların rahatlıkla yapıldığı koşullarda, 10 yılı kaç işçi doldurabiliyor? Diyelim ki, doldurduk, kıdemin hepsini yine alamıyoruz.

Mevcut sistemde bile, patronlar doğru-dürüst prim ödemezken, fona prim ödeyeceklerinin garantisi var mıdır? Kaldı ki biz “fon”ları çok iyi biliriz! Daha önce kurulan “fon”larda biriken paralarımızın nasıl iç edildiğini hep birlikte gördük. “İşsizlik fonu”nun hali ortada! Bu fondan işsizlerin çoğu faydalanamıyor, ama hükümet istediği şekilde kullanmaya devam ediyor.

İşçi-emekçi arkadaş!

Kıdem, verilmeyen maaşımızın sonradan verilmek üzere kesintilerden oluşan birikimdir. “13. Aylığımız”dır, kısmen iş ve emeklilik güvencemizdir. Bu hakkı kazanmak için, bizden önceki kuşaklar nice mücadeleler vermiş, bedeller ödemişlerdir. Onun gaspedilmesine izin vermeyelim! Bu sadece kendimize değil, çocuklarımıza karşı da sorumluluğumuzdur.

Kıdem tazminatı, tüm işçi ve emekçileri ilgilendiriyor. Dolayısıyla birlikte mücadele etmenin zeminini fazlasıyla sunuyor. İşçi-memur el ele verip ortak mücadeleyi yükseltmeyi daha da güçlendiriyor.

Sendikalar, kıdem tazminatının gaspını, “genel grev nedeni sayacaklarını” söylemişlerdi. Fakat bugüne dek birleşik ve güçlü bir karşı koyuş gerçekleşemedi. Bazı sendikaların yaptığı eylemler, sınırlı ve yetersiz kaldı. Buna karşın, işçi ve emekçilerin, kıdem gaspına karşı öfkesi ve tepkisi oldukça büyük.

Hükümet, sınırlı da kalsa yükselen tepkiler üzerine, kıdem gaspı yasa taslağını şimdilik geri çekti. Ancak bu, zamana yayma taktiğidir. Bir süre sonra, büyük olasılık seçimlerin ardından, yeniden saldırıya geçecektir. Geçtiğimiz yıllarda da hükümet, kıdem gaspını gündeme almış, tepkiler üzerine geri çekmişti. Ancak fırsatını bulduğu an, yeniden ısıtıp önümüze getirdi. Bu kez de öyle olacaktır. Ve son darbeyi indirmek için vargüçleriyle yükleneceklerdir!

Bu manevralarını boşa çıkartalım! Kıdem gaspını bir daha önümüze getiremeyecekleri şekilde püskürtelim! Bunun da tek yolu, patronların ve hükümetin karşısına daha örgütlü ve birleşik bir güçle çıkmaktır!

Artık savunmadan çıkıp saldırıya geçme zamanıdır! Temel taleplerimizi elde edene dek, mücadeleyi kesintisiz sürdürme kararlılığıyla harekete geçme zamanıdır! Bütün işçi ve emekçilerin kıdem hakkının verilmesi, ödenmeyen kıdemlerin devlet tarafından karşılanması, taşeronla, esnek çalışmaya son verilmesi, işçi cinayetlerinin durdurulması, insanca yaşayacak asgari ücret vb. taleplerimizi haykırmalı, gerçekleşmediği taktirde “genel grev” silahını kullanmalıyız!

Kıdem tazminatı gaspı dahil, işçi ve emekçilere dönük saldırıları durdurmanın tek yolu budur!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

İşçi-Memur Elele Genel Greve!

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

30 Kasım 2013 / Devrimci Sendikal Birlik

Kıdem gaspına karşı eylemler

AKP hükümetinin kıdem tazminatını gaspetmek için hazırladığı yasa taslağına karşı PDD'nin de içerisinde yer aldığı bir platform kuruldu.

Devrimci ve demokrat kurumlardan oluşan platform, ilk eylemini 29 Kasım'da Türk-İş'in Taksim'de bulunan 1. Bölge Temsilciliği önünde yaptı. “Kıdem Tazminatı Hakkımızı Vermeyeceğiz” pankartının açıldığı eylemde, ‘Kıdem tazminatı, tüm işçilerin sahip olduğu bir haktır ve işçilerin son iş güvencesidir’ denildi. İşçi ve emekçilere kapsamlı bir saldırı olan “ulusal istihdam stratejisi”ne de vurgu yapılan açıklamada, bu saldırının taşeronlaştırma ve sendikasızlaşım ile bütünleştiği dile getirildi. Ayrıca DİSK'in eylemlerinin yetersizliğine, Hak-İş'in hükümetin yanında yer almaktan vazgeçmesine, Türk-İş'in gaflet uykusundan uyanmasına vurgu yapıldı. “Tazminat hakkımızı vermeyeceğiz”, “Sokağa eyleme hesap sormaya”, “Direne direne kazanacağız”, “Zafer direnen emekçinin olacak” sloganları atılarak eylem sonlandırıldı.

Platform ayrıca kıdem tazminatı ile ilgili çıkardığı bildirileri, Mecidiyeköy Metrobüs durağı ve Kadıköy Uzunçayır Metrobüs duraklarında dağıttı.

Devrimci Sendikal Birlik (DSB) olarak, kıdem tazminatının gaspına karşı birçok emekçi semtinde, işçi havzalarında afiş yapıldı. “Kıdem tazminatının gaspına izin vermeyeceğiz” sloganlı ozalitler, organize sanayi bölgelerine yapıştırıldı. Ayrıca “Kıdem Tazminatının Gaspına İzin Vermeyelim!” başlıklı DSB bildirileri, geniş biçimde dağıtıldı. Kıdem tazminatının tarihi, yürürlükteki yasa ile yeni tasarı arasındaki farklar, ege-menlerin kıdemi kaldırma çabaları, buna karşı ne yapmak gerektiği üzerine toplantılar gerçekleştirildi.

DİSK'in asgari ücret eylemleri

Hükümet ve yandaş sendikalar, yine kolkola, işçiler için “sefalet ücreti” olan asgari ücret görüşmelerini yürütüyorlar. Ve yine yüzde 3'lük zamlar konuşuluyor. Patronların istekleri yerine getirilirken, işçi ve emekçilerin hakları gaspediliyor. İşçiler iş cinayetlerinde öldürülürken, burjuvazi karlarına kar katmanın hesaplarını yapıyor. İnsanca yaşanacak bir ücret talebini yükseltmek bütün yakıcılığıyla kendini dayatıyor. DİSK'in yaptığı sınırlı düzeydeki

eylemler ise, sonuç alıcı olmaktan ve işçi-emekçilere güven vermekten uzak.

Asgari ücret görüşmelerinin yapıldığı bugünlerde, DİSK, İstanbul, Ankara, Adana, Tekirdağ ve İzmir'de eylemler gerçekleştirdi ve aşağıdaki talepleri ileri sürdü.

1. Asgari ücretin belirlenmesi süreci artık bir ortaoyununa dönen bu tespit komisyonu yerine, ülke ölçeğinde bir toplu pazarlık süreci olarak ele alınmalıdır.

2. Görüşmeler kamuoyuna açık hale getirilmeli, anlaşmazlık durumunda işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanabilecekleri yasal zeminler oluşturulmalıdır.

3. Asgari ücretin herkese bölge, yaş, işkolu vb. ayrımı yapılmaksızın aynı oranda belirlenmesi esas alınmalı, Bölgesel Asgari Ücret uygulanması yolundaki girişimlerden vazgeçilmelidir.

4. Asgari ücret gelir dağılımını düzenleyici yönde belirlenmeli ve ekonomik büyümeden pay alınmalıdır.

5. Asgari ücretlinin geçim haddi ile enflasyon arasındaki uyumsuzluğun yoksullaştırıcı etkisi göz önüne alınarak, enflasyon verilerinde temel harcama kalemleri dikkate alınmalı, TÜFE sepeti emek örgütlerinin katılımı ile belirlenmeli ve denetlenmelidir.

6. Asgari ücretle çalışanlar için elektirik, su, doğalgaz kullanımı asgari ihtiyaç sınırına kadar ücretsiz olmalıdır.

7. Sabah 06:00-09:00 ile akşam 18:00-21:00 saatleri arasında ulaşım parasız olmalıdır.

8. Eğitimde hiçbir ad altında para alınmamalı, eğitimin okul dışı giderleri devlet tarafından karşılanmalı, sağlık tümüyle parasız olmalıdır.

Haziran şehitlerinin katilleri cezalandırılsın!

Mehmet Ayvalıtaş davası ertelendi

Haziran direnişi sırasında 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan yürüyüşte, kitlenin içine dalan bir arabanın çarpması sonucu şehit düşen Mehmet Ayvalıtaş'ın mahkemesi, 21 Kasım'da Kartal Adliyesi'nde başla-

dı. İlk duruşmada Mehmet Ayvalıtaş'a çarpan arabanın şoförü ifade verdi. Mahkeme heyeti, avukatların tutuklama talebini kabul etmedi. Avukatlar, valilik ve emniyet müdürlüğünün de

olaylardan sorumlu olduğunu belirterek, haklarında soruşturma başlatılmasını istedi. Heyet, bu talebi de kabul etmedi ve duruşma, 5 Şubat'a ertelendi.

Mahkemeyi izlemek için aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumlar adliye önüne geldi. Sabah 9.00'dan itibaren mahkeme önünde toplanan kitle, "Mehmet Ayvalıtaş ölümsüzdür", "Gezi şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Diren Berkin İstanbul seninle" sloganlarını attılar.

Mahkemeye girmek isteyen Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi ve avukatlarına gazlarla müdahale edildi.

Müdahale haberi dışarıda bekleyen kitleye ulaşınca, içeriye girmek istendi ve kapı camları kırıldı. Mahkemenin ertelendiği ve katilin tutuklanmadığı haberi üzerine, adliye içine girmek isteyen kitleye polis gaz sıktı. Duruşmanın bitmesinin ardından yapılan açıklamada, tüm sorumluların yargılanması için hukuki-meşru eylemlerin süreceği belirtildi.

21 Kasım akşamı ise Kadıköy'de İstanbul Forumları bir yürüyüş düzenleyerek mahkemenin kararını protesto ettiler. Kadıköy Boğa heykelinde toplanan kitle, sloganlarla Moda'yı ve Kadıköy ara sokaklarını dolaşarak Altıyol'da yürüyüşü bitirdiler. Polisin Kadıköy etrafında yoğun bir abluka yaptığı yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Yürüyüşe Kadıköylüler de alkışlarıyla destek verdiler.

Ethem Sarısülük davası

Ethem Sarısülük davasının 3. duruşması, 2 Aralık'ta Ankara Adliyesi'nde görüldü. 2 duruşmadır hukuki skandallara imza atan heyet, bu kez hem duruşma sırasında uyudu, hem de "adil yargılama" taleplerinin karşılanmadığı gerekçe- siyle çekildi.

Sabah 10.00'da başlayan mahkeme süresince katil polis Ahmet Şahbaz'ın ifadesi, Urfa'dan tele-video aracılığıyla alınırken, Şahbaz sorulan soruların çoğuna "hatırlamıyorum" şeklinde yanıt verdi. İfadesinde birçok çelişki bulunan Şahbaz'ın tutuklanması talebi yine kabul edilmedi. Üstelik ikametgahının belli olmadığını söylemesine rağmen, bu talep görmezlikten gelindi. Mahkeme heyeti, duruşma sonunda mahkemeden çekildiğini açıkladı.

Mahkemeyi izlemek için Taksim ve Ankara Dayanışma'nın çağrısıyla yüzlerce kişi toplan-

mıştı. Aralarında PDD'nin de bulunduğu kurumlar, çeşitli sloganlar atarak, katillerin cezalandırılmasını istediler. Avukatlar ve Ethem Sarısülük'ün yakınları, açıklamalarda bulundu. Devlet, geçen duruşmada yaşanan kitle öfkesinden korkusuyla, tüm alanı TOMA'lar ve Çevik Kuvvet'le abluka altına almıştı. Öğle arasından sonra dışarıda basın açıklaması yapıldı. Ardından kitle dağıldı.

Bu arada katil polis Ahmet Şahbaz'a ait olduğu yüksek ihtimal olan bir video ortaya çıktı. Videoda katil polis, övünerek ateş ettiğini belirtiyordu. Duruşma sırasında uyuyan mahkeme hakimi ve savcısı hakkında da HSYK soruşturma başlatıldı.

Ali İsmail Korkmaz davası

20 Kasım'da Eskişehir'de görüleceği açıklanan Ali İsmail Korkmaz davası "güvenlik" gerekçesiyle Kayseri'ye alındı. Kayseri'deki görevli mahkeme ise dosyanın incelenemediğini öne sürerek ilk duruşmayı 3 Şubat'a ertedi.

Aylardır ortaya çıkan görüntüler ve delillere rağmen hala oyalama taktiğini sürdüren devletin asıl niyetinin katilleri korumak olduğu bir kez daha görüldü. Mahkemeyi Kayseri'ye almakla yetinmeyen devlet, tanıkların ifadesinin Eskişehir'de, Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin ifadesinin

ise Hatay'da alınmasına karar verdi. Kitlelerin Kayseri'ye gelmesi ve katillerden hesap sorması engellemek isteniyordu.

Davanın Kayseri'ye alınması, Eskişehir'de yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. Binlerce kişi sloganlarla valiliğe doğru yürüyüşe geçti. Eskişehir forumları adına yapılan açıklamada, mahkemenin kaçırılmasının katillerin yakasını bırakacakları anlamına gelmeyeceğini belirtildi.

Adana ve Antakya'da Gezi tutsakları serbest bırakıldı

11 Kasım 2013 tarihinde Adana'da, Haziran Direnişi'ne katıldıkları için tutuklanan sekiz direnişçinin mahkemesi görüldü. 19 Kasım'da ise Antakya'da Haziran Direnişi'ne katıldığı için Sevgi Parkı'na baskın yapılarak tutuklanan on dört direnişçinin mahkemesi vardı.

Duruşma günü 11 ve 19 Kasım'da toplanan kitle örgütleri, dergi ve partiler, ilkinde 5 Ocak Meydanı'ndan, ikincisinde ise Atatürk Parkı'ndan Adana Adliyesi önüne dek yürüdüler. Buralarda basın açıklaması gerçekleştirildi.

19 Kasım duruşmasına Antakya'dan da otobüslerle çok sayıda insan katıldı. Aile ve avukatların da katıldığı basın açıklamalarında, "direnişe katılmanın meşru bir hak olduğu ve haksız tutuklanan direnişçilerin serbest bırakılması" vurgulandı. Gün boyu süren duruşmalarda direnişçiler yalnız bırakılmadı. Duruşma salonlarının pencerelerinin baktığı Adliye binasının arkası ve İnönü Parkı'nda sloganlar susmadı ve halaylar çekildi.

Akşam saatlerinde serbest bırakılan direnişçileri almak için Kürkcüler Hapishanesi'ne giden kitle, gecenin geç saatlerine dek bırakılan direnişçileri bekledi ve onları kapıda alkış ve sloganlarla karşıladı. Yürüyüş, basın açıklamaları ve gün boyu süren direniş esnasında Abdullah Cömert ve Ahmet Atakan'ın aileleri de vardı.

Evlat acısı Fadime Ayvalıtaş'ı aramızdan aldı

Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi Fadime Ayvalıtaş evlat acısına daha fazla dayanamarak, 13 Aralık'ta aramızdan ayrıldı.

Oğlunun ölümünden sonra, katillerin yargılanması hedefiyle eylemlere katılan Fadime Ayvalıtaş için 14 Aralık'ta 1 Mayıs Mahallesi'nde cenaze töreni düzenlendi. Binlerce kişinin katıldığı tören PSKAD'da başladı. Saat 12.00'den itibaren Cemevi'nde topla-

nan kitle, sloganlarla yürüdü. "Fadime Ana onurumuzdur", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" yazılı dövizler açıldı.

Kitle ilk olarak Mehmet'in şehit düştüğü otobana geldi. Burada Mehmet ve Fadime Ayvalıtaş şahsında Haziran Ayaklanmasında şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Fadime Ayvalıtaş'ın evine yüründükten sonra otobüslerle Çekmeköy mezarlığına gidildi. Cenazeye Ali İsmail Korkmaz'ın babası, Ethem Sarısülük'ün annesi ve kardeşinin yanı sıra aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu birçok devrimci kurum, parti, sendika temsilcisi de katıldı.

Dershane kavgası: Hem rant, hem kadrolaşma

AKP ile Gülen cemaati arasındaki kıran kırana süren kavganın patlak verdiği nokta, dershaneler konusu olmuştu. Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın geçtiğimiz aylarda "2014 Ocak ayından itibaren dershanelere ruhsat vermeyeceğiz, 2014 Haziranı'nda hepsinin işlevi sona erecek ve yeni kayıt yapmayacaklar" açıklaması, cemaatin, Erdoğan'ın ayağını kaydırmak için harekete geçmesine neden oldu.

AKP ile cemaat arasında, son bir yılda çeşitli defalar çelişki ve çatışmalar ortaya çıkmış, ancak bir biçimde uzlaşmayı sağlayarak kavgaya son vermişlerdi. Ancak bu defa olmadı. Erdoğan'ın hedef aldığı dershaneler o kadar önemliydi ki, cemaat bu defa geri adım atma ya da uzlaşma yoluna gitmedi.

Bardağı taşıran bir damla olarak, "öldürücü" karşı saldırı dalgasını başlattı.

Dershaneler neden önemli

Dershane kavgasının bu kadar büyük olmasının iki temel nedeni var: Rant kavgası ve devlet içinde kadrolaşma.

Dershaneler ve cemaat okulları, cemaatin kadrolaşma faaliyetinin en önemli aracı olarak çalışıyorlar. Bu eğitim kurumlarında, en zeki, en başarılı çocukların üzerinde özel olarak duruluyor. Çok yoksul olanlara ise burs olanağı sağlanıyor.

Eğitim sürecinin önemli bir parçasını ideolojik bombardıman oluşturuyor. İdeolojik olarak yatkın olanlarla ayrı bir çalışma yürütülüyor. Sınav sorularına yönelik yolsuzlukları da devreye sokarak (soruların önceden cemaat dershaneleri tarafından alındığını gösteren sayısız haber çıkmıştı) çocukların en iyi okulları, gençlerin en iyi üniversiteleri kazanması sağlanıyor.

2002 yılında devlet okuluna kaydı yaptırılan çocuk için ortalama 720 lira ödeniyordu; 2011 yılında 4.5 katı artışla bu para 3 bin 200 liraya çıktı.

AKP hükümetinin 2002 yılındaki kuruluşunda, eğitime yatırım yüzde 17.15'ken, 2011'de yüzde 5.85'e düştü.

Özel dershanelerin sayısı 1225'ten, iki katı artışla 4099'a çıktı. Öğrenci sayıları ise 606 binden 1 milyon 234 bine yükseldi.

Özel okulların öğrenci sayısı 223 binden 2 kat artışla 498 bine çıktı.

AKP dönemine kadar güvencesiz öğretmen çalıştırması yokken güvencesiz çalıştırma yöntemleri yaratıldı. Bugün yüzbinlerce sözleşmeli, 60 bin vekil, 15 bin ücretli ve 4-C'li onbinlerce öğretmen var.

Matematik ve fen eğitiminde dünya sıralamasında 49 ülke arasında 30; AB sıralamasında ise sonuncuyuz.

Üniversite ve lise sınavlarında onbinlerce öğrenci sıfır çekiyor.

OECD'nin 2013 yılı "İyi Yaşam Endeksi" sonuçlarına göre, 34 üye ülke içinde, Türkiye, en kötü yaşam koşulları ile sonuncu.

kezi yapılan bütün meslek sınavlarında da benzer biçimde cemaat dershanelerinin ezici ağırlığı söz konusu. Birkaç yıl önce KPSS sınavında, cemaat dershanelerinden gelen 200 kişinin tam puan alması, en çarpıcı örnekti. **Bakanlıklar, eğitim kurumları, konut sektörü, yargı, sağlık, bilim, güvenlik vb. hemen her alanda "F tipi eğitim"den geçmiş gençler konumlandırılıyor ve böylece cemaatin elinin, devletin ve yaşamın her alanına erişmesi sağlanıyor.**

Cemaat bütün bunları, okulları aracılığıyla da yapıyor elbette. Ancak dershanelerin sağladığı avantajlar, okullarla kıyaslanmayacak kadar büyük. En başta, okulların ücretiyle dershanelerin arasında devasa bir fark var; bu fark, özel okullara gidemeyen, ama tüm koşullarını zorlayarak dershane parasını denkleştirebilen yoksul kesimlere de ulaşmasını mümkün kılıyor.

2012-2013 öğretim yılında dershanelere kayıtlı öğrenci sayısı toplam 1 milyon 280 bin 297. Dershane piyasasının yüzde 60'ı cemaatin elinde. Dershaneye gitmeden sınav kazanabilen son derece sınırlı sayıdaki öğrenciyi ve eğitim sürecini tamamlama hedefi olmayan geniş bir kesimi dışarıda bırakırsak; **eğitim sürecini tamamlayarak iş hayatına atılacak gençlerin yarısından fazlasının cemaatin "elinden" geçtiğini görebiliriz.** Keza son on yılda, Anadolu'dan üniversite sınavını kazanan her üç öğrenciden birinin cemaat okulunda ya da dershanesinde eğitim gördüğü söyleniyor.

Diğer taraftan, **laik kesimler kendi çocuklarını cemaatin okullarına göndermiyorlar, ancak özelikle üniversite sınavını kazanma düzeyinin yüksek olmasından dolayı dershanelere göndermekte bir sakınca görmüyorlar.** Burada öğrencilere kayıt aşamasında "karma sınıf-homojen sınıf" dayatmasının yapılması, "karma sınıf"taki eğitimin son derece ciddiyetsiz ve kötü olması gibi örtük ideolojik dayatmaları da kabulleniyorlar. Keza bazı cemaat dershanelerinde, deneme sınavlarına girmek isteyenlere de, Zaman gazetesine yıllık abone olması, 252 TL olan yıllık abonelik ücretinin peşin ödenmesi şartı getirildiği biliniyor. Laik kesimler, salt üniversite sınavını kazanma adına bütün bu dayatmaları kabullenebiliyorlar. Siyasi görüşü çok net olmayan önemli bir kesim de benzer nedenlerle cemaat dershanelerini tercih ediyorlar.

Dershanelerin kapatılmasının en önemli sonucu, cemaatin bu kadar geniş öğrenci kitlesine ulaşmasını engellemek; bunun doğal sonucu olarak da örgütlenme faaliyetini ve devlet içindeki kadrolaşmasını sekteye uğratmaktır.

İkinci unsur ise, devasa bir pazarın ortadan kaldırılması, cemaate akan en önemli para musluklarından birinin kapatılmasıdır. 2012-2013 öğretim yılında ülkemizde faaliyet gösteren dershane sayısı 4 bin 099'dur. Bu dershanelere kayıtlı öğrenci sayısının 1 milyon 280 bin 297 olduğunu söyle-

miştik. Bu dershanelerin toplam cirosunun 2 milyar dolara yakın (4 milyar TL'den fazla) olduğu tahmin ediliyor. Bu rantın, cemaatin elindeki bölümün 3 milyar 400 milyon civarında olduğu düşünülüyor. Üstelik dershanelerin çıkardığı kitap ve dergilerin satılmasından elde edilen gelir bu hesaba dahil değil.

Dershanelerin kapatılması, bu gelire vurulmuş ciddi bir darbe anlamına geliyor. Cemaatin dershaneler konusunda bu kadar net bir tutum sergilemesi, hatta Erdoğan ile açıktan bir "iktidar" savaşını başlatmasında, bu rantı kaybetme riski önemli bir rol oynuyor.

Hükümet, dershanelerin özel okullara dönüştürülmesi seçeneğini de gündeme getiriyor. Ancak bu gerçekçi bir durum değil. Okul olması için getirilen kriterler öylesine zorlu ki, varolan dershanelerin ancak yüzde 20'si bu dönüşümü gerçekleştirebilecek; yüzde 80'i ise kapanmakla karşı karşıya kalacak. Üstelik özel okul piyasasında cemaatin bugünkü payı son derece sınırlı; varolan okullar da kapasitesini dolduramama sorunu yaşıyor.

İktidar kavgasında görünmeyenler

Dershane sektöründe 60 bini öğretmen olmak üzere yaklaşık 100 bin kişi istihdam ediliyor. Ve bunların tümü, çok ağır koşullarda, çok düşük ücretlerle çalıştırılıyor. Ezici çoğunluğu iş güvencesinden yoksun biçimde, her an işten atılma korkusuyla yaşıyor.

Diğer taraftan, milyonlarca öğrencinin umutları kırılıyor. Sınav yolsuzlukları, soruların çalınması, bazı kesimlerin salt siyasi görüşleri nedeniyle "yarış" kazanması nedeniyle hayal kırıklığı yaşıyor. Eğitim sisteminin çarpık yanları, dershanelere akıtılan milyonlar ile giderilmeye, bir umut yaratılmaya çalışılıyor.

"İktidar kavgası" yürütenler için dershaneler, kendi yerlerini sağlamlaştırmanın bir aracından başka birşey değil. Dershanelerin kapatılması, cemaat için hem son derece önemli bir gelir kalemini, hem de devlet içinde kadrolaşmada belirleyici bir olanağı kaybetmek anlamına geliyor. Erdoğan ise, kendi "iktidarını" sağlamlaştırmada engele dönüşen kadrolaşmayı durdurmak, en azından zayıflatmak için dershaneleri kapatmak istiyor. Ayrıca eğitimi tamamen özelleştirmeyi, bu alanı kendi yandaşlarına peşkeş çekmeyi, bütçedeki "eğitim" kalemini, tümünden kaldırmayı amaçlıyor.

Gelecek umutlarını dershanelere bağlamış kitleler ise, AKP-Cemaat arasındaki bu "it dalaşı"ndan ayrı, kendi kavgasını yükseltmeli! "Parasız eğitim" şiarını daha güçlü haykırmalı! Öğrenci-öğretmen-veli dayanışmasını yaratmalı! Kendi örgütlülüklerini kurarak, eşit-bilimsel-demokratik eğitim talebini daha güçlü yükseltmeli!

Forumlar, Haziran direnişinde öne çıkan bir örgütlenme modeli oldu.

Direnin sonlarında, kitlelerin söz ve karar organları haline geldi.

Sonrasında ise, demokrasiye susamış kitlelerin çeşitli sorunlarını dile getirdiği, kararlar alıp eyleme geçtiği yerler oldu. Bu yazıda Çukurova

Üniversite'sinden gerçekleştirilen forum deneyimini ele alacağız.

“İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar. Ama kendi keyiflerine göre, kendi seçtikleri koşullar içinde yapmazlar, doğrudan verili olan ve geçmişten kalan koşullar içinde yaparlar” diyor Marks.

Anadolu halkları, feodal-askeri despotik bir imparatorluk olan Osmanlı İmparatorluğu geçmişinden gelmektedir. Gerek Osmanlı'da, gerekse Türkiye Cumhuriyeti döneminde birçok isyan ve direniş yaşamıştır. Ulusal kurtuluş savaşında emperyalist işgale karşı mücadelenin kitle gücünü oluşturmuştur. Resmi ideolojinin yaydığına aksine, bugüne dek elde edilen demokratik hak ve özgürlüklerin her birini, büyük bir mücadele ile kazanmıştır. Fakat burjuvazi ve onun sözcüleri, her defasında bunları devletin bir lütfu gibi göstermiş, kitlelerin kendi gücüne güvenmesini önlemek için elinden geleni yapmıştır. Onları bölüp parçalayarak, ulusal-mezhepsel ayrılıkları körükleyerek zayıf düşürmeye çalışmıştır. Geniş halk kitlelerini burjuva milliyetçiliğinin, şovenizmin etkisi altına almaya,

yoğ kültürle uyuşturmaya, çürütmeye çabalamıştır.

Bütün bunlar, geçmişten gelen koşullar dikkate alındığında, forumların halklarımız ve gençlik için önemi, bir kez daha anlaşılır. Bu “yeni” örgütlenme biçimi, esasında üniversite gençliği için pek de yeni değildir. Forumlar, yıllar önce üniversite gençliği tarafından yaşama geçirilmiş, boykotlardan, işgallere bir çok eylem, bu forumlarda kararlaştırılmıştır.

Proleter Devrimci Gençlik olarak, forumların üniversite gençlik hareketi açısından önemini tespit ettik ve şunu söyledik; “forumlar, üniversite gençliğinin söz ve karar organı olacağı gibi, aynı zamanda yıllardır eksikliği yaşanan merkezi-birleşik kitle örgütünü yeniden insanın organı olabilir.” Bunun nesnel zemininin oluştuğunu da söyledik. Burada eksiklik, öznel faktörün, öncülerin müdahale gücüydü.

Gençlik içindeki devrimci, demokrat kurumlarla bir toplantı olarak, forumları tartıştık. Daha önce denenen başarısız pratiklerden moral bozukluğu yaşayan kurumlar vardı. Kimi kurumlar da forumların rolünü bilince çıkaramamasının etkisiyle karamsar ve olumsuz bir hava içindeydi. Haziran direnişi sonrası çeşitli bölgelerdeki forum çalışmalarımızı, buralardaki başarılarımızı ve forumun oynayabileceği rolü anlattık. Forumun kitlelerin toplanma ve karar alıp uygulama yerleri olduğunu, gençlik içinde de, devrimci demokrat kurumların forumların örgütlenmesinde rol oynama-

ması gerektiği söyledik. Başlangıçtaki karamsar hava giderek dağıldı, tereddütlü olan kurumların netleşmesiyle bir forum kararı aldık.

Forum için bir haftalık bir program koyarak, iş bölümü yaptık. Yaklaşık 3 bin çağrı metni dağıttık. Daha önce müdahaleyle karşılaşılacak bildiri dağıtımlarına, kitlesel çıkarak dağıtım yapıldı ve bu alanda küçük de olsa bir kazanım sağlandı. Çağrı metinleriyle beraber, sosyal medya da kullanıldı. Sınıflara gidilerek forum duyurusu yapıldı, tahtaya çağrı yazıldı vb...

Böyle bir çalışmanın ardından gerçekleştirdiğimiz ilk forumda 250-300 arası insan katıldı. Forumda belli bir tutukluk olduysa da öğrenciler yurt, yemekhane, ulaşım, kart sistemi vb. pek çok sorunla ilgili görüşlerini dile getirdiler. Ayrıca forumda toplanılan “R alanı”nın ve kantinin isminin “Ali İsmail Korkmaz”

olması kararlaştırıldı. Bu öneri getirildiğinde, kitleden büyük alkış aldı ve ardından kararlaştırıldı.

Forumun kendi pankartıyla yapılan ikinci ve üçüncü toplantısında, siyasi rapor okunması kararlaştırıldı. Bir önceki forumdan bugüne alınan kararlar konuşuldu ve bir haftalık gündem rapor edildi. Buralarda belirgin olan yön, tartışmaların artık somut eylemlere dönüştürülmesinin gerekliliği oldu. Ayrıca yemekhane sorunu için “Güneşin Sofrası” kurularak, yemekhane ücretleri, ikinci öğretilere yemek çıkmaması, niteliksiz-sağlıksız yemekler teşhir edildi.

Sınav haftasında, Ali İsmail Korkmaz alanında “Kızlı-Erkekli” ders çalışıldı. Forumun, alt birimlerini oluşturması konusunda önemli bir adım atarak geçici alt birimler oluşturdu. Kızlı-erkekli gündemi üzerine forum içinden felsefe öğretmenliği öğrencileri bir söyleşi gerçekleştirdi. Ardından yemekhane sorunu üzerine yoğunlaşılması ve somut, formel bir kazanım elde edilene kadar mücadele edilmesi kararlaştırıldı.

Forum imza kampanyası başlatarak, yemekhane önünde 3 hafta alternatif “Güneşin Sofrası”nı kuracağını duyurdu. Yoğun ilgi ve katılımın olduğu birinci etkinliğe, polis-özel güvenlik birimi destekli faşist bir provakasyon girişimi oldu. İmza kampanyasını yırtan faşist grup, yemekhaneye gidilerek teşhir edildi ve oradan uzaklaştırıldı. Bir daha ki saldırı da devrimciler tarafından cezalandırılacağı kitlelere duyuruldu. Ve yemekhane önünde masa açılarak imza kampanyası devam etti. Kampanya yaygınlaştırıldı ve büyük bir ilgiyle karşılaştı.

Forumun şimdiden “küçük” de olsa değerli kazanımlar elde ettiği söylenebilir. Bu gelişim, örgütlülük ile birleştirilebilirse, üniversite gençliği gerçek bir öz örgütlülüğe ve güce kavuşmuş olur. Bu forum deneyiminin diğer üniversiteler tarafından da gerekli dersler çıkarılarak, hayata geçirilmesi için çaba harcanacağından şüphemiz yok.

(Proleter Devrimci Gençlik Bülteni'nden)

İsyanın, mücadelenin, direnişin liselileri **MERHABA!**

“Gezi ruhu”yla yeni bir döneme girdiğimiz bu günlerde, sorunlarımız liselerde giderek artıyor. ‘Eğitim-öğretim yuvaları’ okullarımız, tümüyle ticari kuruma dönüşmüş durumda. Gerici, bireyci, cinsiyetçi eğitim sistemi, ‘disiplin’ adıyla yapılan faşist yaptırımlar ve baskılarla, bizi düşünemeyiz hale getirmeyi amaçlıyorlar. Ezberci eğitim kısmını da unutmamak lazım. Düşünenin değil de, ezberleyen kazanabildiği adaletsiz sınavları...

Kar gütmeye amacına dayanan ve bizleri, kayıt parası, spor parası, vakıf parası, diploma parası, fotokopi parası vs. adı altında sömüren okullarımızdan bahsediyoruz. Sadece bunlarla da yetinmeyip, sınavlara girmek için bile para ödüyoruz. Peki ya sınavı kazanmak için dershanelere ödenen o kadar paraya ne demeli?

Kapitalist sistemin hücrelerine kadar işlemiş eğitim sistemi, bizleri sömürüyor, baskı altına alıyor ve at gibi yarıştırıyor! Ve doğrudan ‘paran yoksa okuma’ diyebiliyor.

Bütün bunlara, her sene başında kafamıza vura vura öğrettikleri ‘disiplin’ uygulamalarını da eklemek gerekir. Herhangi siyasi dergi getirmek yasak; okul formasıyla, öğrenci kimliğiyle eyleme katılman yasak; saç uzatmak yasak, sakal bırakmak yasak... Yasak, YASAK!... Giyim ‘serbest’ ama etek boyu kısa olmayacak, giydiğin kıyafetin rengi açık olmayacak vs... Bu kuralara uymazsan herkesin önünde azarlama, okuldan uzaklaştırma ve hatta siyasi olanların okuldan atılması ve hiçbir okula alınmama tehditleri vs... Meşru haklarımız olan eylemlere katılmanın yaşı mı olurmuş? Disiplin adı altında bu faşist uygulamaları neden kabul edelim? Ama bunları sorgulamak da yasak!

Düşünmek yasak aslında! Örneğin liselerde felsefe dersleri var. Ama felsefi düşünürlerin düşünceleri ezberleniyor. Felsefe yapmak yasak çünkü!

Sorunlarımız bunlarla da bitmiyor.

Küçüklükten beri bize aşılanmış şovenizm had safhada! Atatürkçülük derslerinin zorunlu olması, Türk ve Türkçülüğün aşılanması... İngilizce, Almanca gibi yabancı diller zorunlu iken, ana dilde eğitimin yasak olması... Ders kitaplarında 1. sınıftan başarak Atatürk, vatan, millet, bayrak, Türk kavramları sürekli işleniyor. Nerde benim dilim, kültürüm, inanç özgürlüğüm?

Ümmetçi bir anlayışa sahip AKP Hükümeti, 2013 yılında 3 bin din öğretmeni atadı. Bunun çeyreği kadar, kimya öğretmeni atıyor! Anadil eğitimi alamıyorken, (üstelik “seçmeli” diyorlar, ama o derse öğretmen atanmıyor!) din dersi, Kur’an-ı Kerim dersi ‘seçmeli ders’ adı altında zorunlu kılınıyor. Bilimsel eğitim bunun neresinde?

Hükümet, 4+4+4 eğitim sistemini getirerek, anti-bilimsel eğitimi daha da katmerlendirdi. “Çocuk gelinler”i ve çocuk işçiliğini arttırdı. ‘Başarısız’ teşhisi koyulan çocuklara, İmam Hatip veya meslek lisesi zorunluluğu dayatıldı. ‘Ağaç yaşken eğilir’ sözünü, ağacı yaşken öldürmeye vardırı.

Daha nice asimilasyon ve köreltme projeleri...

Liselerde yaşadığımız bu sorunların tek kaynağının sistem olduğunu ve mücadelenin sistemle olması gerektiğini bilmeli ve artık dur demeliyiz! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim şiarlarıyla sokaklara dökülmeliyiz! Unutmamalıyız ki bu sorunları aşmanın tek yolu ÖRGÜTLENMEKTİR!

GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZDÜR!

Yankıları ve sonuçlarıyla Erdoğan-Barzani buluşması

ladılar. “Ulusalci” kesimler, Erdoğan’ın “Kürdistan” sözü üzerinden fırtına koparıırken, BDP, Barzani’nin Türkiye’nin iç politikasına alet olmasına tepki gösterdi.

BDP’yi parçalama girişi

Barzani’nin Diyarbakır ziyareti öncesinde BDP’den farklı sesler çıktı. BDP eşbaşkanı Gültan Kışanak, Barzani’nin bu ziyaretini “AKP’nin seçim politikasına alet olmak” şeklinde değerlendirdi. Ahmet Türk ise, Barzani’yi geçtiğimiz Newroz’da davet ettiklerini, fakat onun bu davete icabet etmediğini hatırlatarak, şimdi Erdoğan’la birlikte gelmesine sitemlerini bildirdi.

BDP’nin asıl tepkisi, Barzani’nin Suriye’de izlediği politikaydı. PKK çizgisiyle birlikte hareket eden PYD’nin Suriye’de kurduğu etkinlik, Barzani’yi rahatsız etmişti. Barzani, kendisine yakın partiler aracılığı ile PYD’yi etkisizleştirmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Bunun üzerine Rojava sınırını kapatmaktan, PYD lideri Salim Müslim’in çıkışına izin vermemeye kadar birçok engel çıkardı. Aynı günlerde Türkiye’den beslenen islamcı gruplar, PYD’nin üzerine saldırdı.

Güney Kürdistan ile Türkiye’nin bu konudaki işbirliği, PKK’nin Barzani’ye karşı tepkisini artırdı. Barzani’nin “Kürt Ulusal Kongresi”ni -PKK’nin ağırlığını koyacağı endişesiyle- sürekli ertelemesi de, tepkileri artıran bir diğer faktör oldu. En son Kasım ayında yapılması planan Kongre, Barzani’nin Diyarbakır ziyareti öncesi, bilinmez bir tarihe bırakıldı. Barzani, bu ziyaret öncesinde PYD’yi “geçici yönetim meclisi” oluşturduğundan dolayı sert biçimde eleştirdi. PYD’nin Esad rejimiyle işbirliği yaptığını söyledi.

Bütün bunlar, Kürtlerin “birakuji” dedikleri “kardeş kavgası”nın yeniden şiddetleneceğine dair kaygıları artırdı.

Barzani’nin Diyarbakır ziyareti ise, bu kaygıların yersiz olmadığını kanıtladı. **Barzani, Erdoğan’a Türkiye’deki Kürtleri, hatta BDP’yi bölüp parçalama ve daha rahat yönetebilme şansı sunuyordu.**

Kürt burjuvalarını temsil eden dernek ve odalar başta olmak üzere birçok Kürt kurumu, Barzani’nin ziyaretini büyük bir

memnuniyetle karşıladıklarını duyurdular. BDP için de farklı tutumlar ortaya çıktı. Leyla Zana, açıkça tavrını Barzani’den yana koydu ve ziyaret boyunca Barzani ile birlikte görüldü. BDP tabanından gelen tepkilere rağmen BDP yönetimi, Barzani’nin protesto edilmesine izin vermedi. Hatta Barzani ile Erdoğan’ın Diyarbakır Belediyesi’ni ziyaretini olumlu karşıladılar. Sadece Belediye Başkanı Osman Baydemir değil, Ahmet Türk ve Sırrı Sakık’tan oluşan bir heyetle ağırladılar ve oldukça samimi pozlar verdiler.

Bu süreçte **Barzani’ye yakınlığı ile bilinen “Kürt Demokrasi Platformu”nun Türkiye KDP’si olarak partileşme çalışmalarına hız verilmesi; başta Leyla Zana olmak üzere BDP içinde Barzani’ye yakın isimlerin bu partide yer alacağına dair haberlerin yayılması**, BDP’yi parçalama girişiminin bir başka kanıtıydı.

Keza Erdoğan’ın Diyarbakır mitinginde, “bölgede tek parti iktidarının hüküm sürmesine izin vermeyeceğiz” demesi, BDP dışındaki Kürt partilerin önünü açmaya çalıştıklarını gösteriyordu. Hemen ardından Hizbullah’ın devamı olan İslamcı Kürtlerin partisi Hüda-Par’ın sesinin daha çok çıkması, bu mesajın sonucuydu.

Bu çabalar yeni değil kuşkusuz. Fakat Barzani’nin son dönemdeki tutumuyla, bunun zeminini daha da güçlendi ve hız kazandı. **Her ulusun gerçekte iki ulus olduğu (sömürenler-sömürülenler) Kürt ulusal hareketinin de giderek daha fazla sınıfsal ayrılmaya uğrayacağı bir kez daha görüldü.**

Ziyaretin ekonomik yönü

Erdoğan-Barzani buluşmasının, BDP’yi parçalamak, “çözüm süreci”ni istediği biçimde götürmek, yerel seçimlerde Erdoğan’ın elini güçlendirmek, Suriye’de PYD’nin hakimiyetini kırmak gibi, birçok siyasal nedeni olmakla birlikte, önemli ekonomik yanları da bulunuyor.

Bilindiği gibi **Türkiye’nin Almanya’dan sonra en fazla ihracat yaptığı yer, Güney Kürdistan.** Türkiye, bölgeyi tam bir pazar alanı olarak görüyor. Oradaki yabancı şirketlerin yaklaşık yarısını Türkler oluşturuyor. Keza 50 binden fazla Türk vatandaşı, başta inşaat olmak üzere birçok sektörde çalışıyor, **bölgede ticaret ve inşaatla yüzde 70 oranında Türklerin hakimiyeti var.** Türkiye’nin Güney ile ekonomik ilişkileri yıllık 20 milyar dolar civarında olup, bu miktar her yıl artarak devam ediyor.

Diğer yandan **Güney Kürdistan’ın petrol ve doğalgaz kaynakları büyük önem taşıyor.** Enerji kaynakları açısından Rusya’ya yaklaşık yüzde 60 civarında bağımlı olan Türkiye, bunu azaltmak için, Güney Kürdistan’ın kaynaklarına ihtiyaç duyuyor. Geçtiğimiz aylarda bölgedeki enerji kaynaklarının aranması, çıkarılması, dağıtım ve taşınmasının yapılması için kapsamlı bir anlaşmaya imza atıldı.

Yüksekova’da katliam

Kürt halkına saldırılar bitmiyor. Sözde “çözüm süreci” devam ediyor, ama Kürt halkına saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Son olarak Hakkari-Yüksekova’da önce gerilla mezarları tahrip edildi. Bu durumu protesto etmek için sokağa çıkan halkın üzerine polis ateş açtı ve iki kişiyi daha katletti.

6 Aralık’ta gerçekleşen eylemde, amca çocukları olan Mehmet Reşit İşbilir ile Veysel İşbilir katledildi. Katliamın ardından sokaklara dökülen Kürt halkı, polislerle ve askerle günlerce çatıştı. Veysel ve Mehmet’in cenazesine de saldırı gerçekleştirildi. Bu saldırı sonucunda ağır yaralanan Bimal Tokçu da yaşamını yitirdi.

Hükümet, bir kez daha “yavuz hırsız” kesilerek, kitleden polislerle ateş açıldığını iddia etti ve bunun cemaatçi polisler tarafından gerçekleştirilmiş bir provakasyon olduğunu söyledi. Benzer bir yorum Öcalan’dan da geldi. Kendisiyle görüşmeye gelenlere, bu saldırının bir provakasyon olduğunu söyledi.

Kürt halkı Yüksekova, Şırnak, Van, Diyarbakır, İstanbul’da eylemler gerçekleştirdi. İstanbul’da Gazi Mahallesi’nde yapılan eylemlere, polis gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıya karşı barikatlar kuruldu. Sarıgazi, Okmeydanı, Sefaköy-Kanarya, Esenyurt’ta da eylemler yapıldı. DÖDEF’in katliamı protesto etmek için Galatasaray’dan Taksim Meydanı’na yapmak istediği yürüyüşe polis saldırdı. Saldırıya karşı bir müddet taşlarla ve havai fişeklerle direnen kitle, kısa bir süre sonra dağıldı.

Bu anlaşma gereği, boru hatlarının kurulması ve bölgenin enerji kaynaklarının bu hat üzerinden taşınması da söz konusu.

Bu konudaki en büyük engel, Irak Anayasası. Anayasaya göre, ülkenin tüm enerji kaynaklarından elde edilecek gelir, merkezi hükümetle bölgesel hükümet arasında 83-17 oranına göre paylaşılacak. Güney Kürdistan Yönetimi, bu engeli aşmak için, Türkiye ile doğrudan anlaşmalar yapıyor. Fakat bu durum Irak'ı olduğu kadar ABD'yi de rahatsız ediyor. ABD tekelleri, bölgedeki tüm kaynakların aslan payını istiyor. Zaten ABD'nin Irak işgalinin en önemli nedenlerinden biri, bu kaynaklara sahip olmak değil miydi? İşbirlikçilerini, kırıntılarla yetinmesi, daha fazlasına yeltenmemesi konusunda uyarıyor.

Türkiye-Güney Kürdistan arasındaki ekonomik ilişki, elbette tek taraflı değil. Güneyli Kürt burjuvaları kişisel yatırımlarının önemli bir kısmını Türkiye'ye yapmış durumdalar. Özellikle Barzani ailesinden birçok kişi, AKP'ye yakın burjuvalarla ticari ortaklıklar kurdular. Ayrıca **Güney'in petrol ve doğalgazını Avrupa'ya pazarlamak, en rahat Türkiye üzerinden yapılabilir.**

Karşılıklı çıkara dayanan bu ilişkiler, Türkiye'deki Kürt burjuvaların da iştahını kabartıyor. Barzani'nin Diyarbakır ziyaretine en çok onların sevinmesi boşuna değil. Diyarbakır Girişimci İşadamları Derneği Başkanı Alaaddin Korkutata, görüşmeden önemli sonuçlar çıkacağına inandığını, yeni bir sınır kapısının açılması, Erbil'e Diyarbakır'dan direk uçuş gibi somut sonuçlar alınabileceğini söylüyor mesela. Diyarbakır Organize Sanayi İşadamları Derneği Başkanı Aziz Özkılıç da, görüşmeden Kuzey Irak'a yatırım ve turizm için gidenlerden pasaport istenmemesi ve kapılardaki bekleyişin azaltılması gibi beklentilerinin olduğunu vurguluyor. Özcesi bu ilişkilerin gelişmesi, en çok Türk ve Kürt burjuvalarını memnun ediyor.

İşbirliğinin geleceği

Barzani ve Erdoğan, iç ve dış koşullardaki çıkarlarının örtüşmesiyle ilişkilerini geliştiriyorlar ve geleceğe dair planlar yapıyorlar. Fakat bunların ne kadar tutacağı meçhuldür. Dahası birçok engel, daha şimdiden çıkmıştır.

Erdoğan, Barzani'yi davet ederek, tıkanma aşamasına gelen çözüm sürecinde PKK ve Abdullah Öcalan'a, seçeneksiz olmadıklarını göstermek istedi. Kürtlerin önemli bir kesimi tarafından "lider" olarak görülen Barzani ile kolkola girerek, 37 yıldır sürgünde olan Şivan'ı getirterek ve İbrahim Tatlıses'le birlikte Kürtçe türküler söyleterek, Kürt halkının gönlünü fethetmeye çalıştı. Mitingteki konuşmasında, "gözleri dolarak" Ahmet Kaya'dan söz etmesi, "dağdakiler inecek, cezaevleri boşalacak" gibi vaatlerde bulunması, Kürt halkında

yeniden umut ve beklenti yaratmak içindi.

Yerel seçim öncesi, gerek bu yöndeki çabaları, gerekse BDP'yi parçalama girişimleri ile oylarını arttırmak istediği açıktır. Fakat bu konuda ne kadar başarılı olacağı şüphelidir. Yıllardır süren mücadele deneyimleri ile, bütün bu planları boşa çıkartacak olan ise, Kürt halkıdır.

Diğer yandan, tüm düşmanlarıyla kavgalı durumda olan Türkiye, hem siyasal, hem ekonomik olarak Güney Kürdistan'a sarılmış durumda. Ancak **hem bölge devletleri, hem de emperyalist güçler, bu yakınlaşmadan rahatsızlar.** Irak merkezi hükümeti, Kürt yönetiminin bölgedeki petrolle- rin Türkiye üzerinden pazarlanması için yaptığı anlaşmayı "yok hükmünde" saydığını duyudu. ABD, Irak'ı tümünden kaybetmemek için, bu konuda Irak Hükümeti ile birlikte hareket etti. **İran ve Rusya, Suriye'de ABD'nin çıkarlarını darbelemek için PYD ile ilişkileri geliştiriyor.** Rusya, BM'nin Cenevre toplantısına PYD'nin katılmasını

istedi.

Bütün bu gelişmeler, Türkiye ve Güney Kürdistan Yönetimi'ni zor durumda bırakıyor, kendi aralarında yaptıkları planları altüst ediyor. İşin bir diğer yanı da, **Türkiye'de AKP'nin, Güney'de KDP'nin ülke içindeki kitle desteğinin zayıflamasıdır.** Son seçimleri KDP yine kazandı, fakat Goran Hareketi oylarını arttırdı. Goran ve KYB, Suriye politikasında KDP'den farklı bir tutum alıyor. PYD ile daha yakın ilişkiler geliştiriyorlar. Türkiye'de de AKP'nin dış politikası, kitlelerin büyük tepkisini topluyor. Diğer düzen partileri bile, AKP'yi en çok bu noktadan eleştiriyorlar.

Bütün bunlar, iki yönetim arasındaki birlikteliğin, konjonktürel ve geçici olduğunu; birçok sorunu barındırdığını ve geleceğinin parlak olmadığını gösteriyor. Özellikle de Suriye'deki ve Türkiye'deki gelişmeler, bu birlikteliğin sürüp sürmeyeceğinde belirleyici olacak.

BDP'li milletvekilleri tahliye edilmiyor!

AKP ile Gülen Cemaati arasında son aylarda iyice tırmanan çelişkiler, kendini en çok yargı üzerinde hissettirdi. Yargı ve poliste hakimiyetlerini kuran Cemaatçiler, bugüne dek AKP muhaliflerine karşı birçok dava açıp, tutuklanmalarına neden olmuşlardı. O zamana kadar ortak çıkarlar doğrultusunda hareket eden bu iki güç, aralarındaki çelişkiler keskinleşince, birbirlerine karşı da benzer yöntemleri uygulamaya başladılar. Ve birbirlerinin canlarını acıtacak hamleler yaptılar.

Bu kapışma içerisinde Mustafa Balbay'ın tahliyesi gerçekleşti. Yakaşık dört yıldır tutuklu olan Balbay, Ergenekon davasından yargılanıp 32 yıl ceza almış, fakat henüz bu ceza, yargıtay tarafından onanmamıştı. Balbay, 2011 seçimlerinde CHP'den İzmir milletvekili seçilmesine rağmen tahliye edilmedi. Fakat Anayasa Mahkemesi, Balbay'ın bir yıl önce gönderdiği "uzun tutukluluğa itiraz" dilekçesini, tam da böyle bir zamanda görüşerek, tahliyesine karar verdi. Gerekçeli kararda ise, sadece uzun tutukluluğa değil, Balbay'ın milletvekili olmasına, bu durumun milli iradeye saygısızlık anlamına geleceğine vurgu yaptı.

Bu karar, Balbay gibi milletvekili olduğu halde, yıllardır tutuklu olan BDP'li milletvekilleri için de bir "emsal"di ve onların tahliyesinin de yolunu açıyordu. Üstelik BDP milletvekilleri Balbay gibi ceza almış da değillerdi. Bunun üzerine KCK davaları kapsamında tutuklu bulunan BDP'li 5 milletvekili- nin tahliye edilmesi için mahkemelere başvuru yapıldı. Tutuklu milletvekilleri Selma Irmak (Şırnak), Faysal Sarıyıldız (Hakkari), İbrahim Ayhan (Şanlıurfa), Gülser Yıldırım (Mardin) ve Kemal Aktaş'ın (Van) avukatları, müvekkillerinin tahliyesini istediler.

Avukatlar yaptıkları başvuruda, şu noktalara vurgu yaptılar: *"Anayasa Mahkemesi kararında 5 yıllık tutuklama süresinin makul bir süre olmadığı ve bu uygulamanın Anayasanın 19'uncu maddesinin ihlalini oluşturduğuna hükmetmiştir. Anayasa Mahkemesi kararları yasama, yürütme ve yargı organlarını bağlar. Bu nedenle kararın icrası çerçevesinde Mustafa Balbay'ın tahliye edilmesi gerektiği gibi, aynı durumda olan diğer tutuklu milletvekillilerinin de tutukluluk haline son verilmesi gerekmektedir."*

Fakat öyle olmadı. Diyarbakır'daki mahkemeler, Anayasa Mahkemesi kararına rağmen, BDP'li milletvekilleri tahliye etmediler. Bunun üzerine BDP'den HDP'ye geçen dört milletvekili, mecliste açlık grevine başladı. Meclisteki partilerin, milletvekillerinin tahliyesi yönünde ortak bir karara vardıklarını bildirerek, grevlerini 3. gün bitirdiler.

Aynı günlerde Bakan çocuklarının rüşvet ve yolsuzluk suçlamalarıyla gözaltına alınması, tutuklu milletvekilleri sorununu arka plana itti. Fakat BDP milletvekillerinin tahliye edilmemesi, burjuva hukukunda "çifte standart"ı bir kez daha gözler önüne serdi. Dahası, fillerin tepişmesinde her zaman çimenlerin ezildiğini, işçi ve emekçilere, ezilen halklara saldırıda tüm düzen kliklerinin birleşeceğini bir kez daha gösterdi.

Erdoğan'ın ayağını kaydırmaya yönelik 17 Aralık operasyonunda **en önemli unsur, elbette ki, Haziran Ayaklanması sırasında yaşadığı güç ve prestij kaybıydı**. Kitle desteğini kaybeden ve yıpranan Erdoğan, emperyalistler ve işbirlikçileri açısından artık miadını doldurmaya başlamıştı. Bu duruma, AKP'nin son dönemde üstüste binen ve “haddini aşan” dış politika hamleleri de eklenince, ABD'nin sabrı taşmaya başladı. Zaten Haziran'da “kadük” duruma düşen, kalan günleri sayılan Erdoğan, ABD'nin Ortadoğu politikalarına ters düşmeye başlayınca, bardak taşıtı, operasyon başladı. **Neydi bu dış politikada ABD'nin tepki gösterdiği unsurlar?**

Birincisi; Türkiye'nin Suriye politikası, “kraldan çok kralcı” bir tutumla, ABD'nin hedeflerini aşan bir çizgi izlemeye başlamasıdır. Mesela ABD “Esad'lı çözüm” konusunda giderek daha esnek bir politikaya geçerken, hatta bazı ABD'li yetkililer “Esad en iyi alternatif” diyecek kadar çaresiz bir duruma düşmüşken; Erdoğan, “Esad mutlaka gidecek” diyor. ABD, Öcalan ve PKK üzerinden Suriye Kürtlerini de kazanmaya çalışıyor; buna karşın Erdoğan, El Kaideci çetelerin PYD ile savaşması ve yoketmesi için uğraşıyor. ABD, El Kaide gibi radikal islamcı unsurların Suriye'deki rolünü zayıflatmak, asıl olarak daha “laik-batı yanlısı” güçlerle (ÖSO'nun çoğunluğu) Esad'a karşı iktidar savaşını yürütmek istiyor; Türkiye ise, El Kaidecilere kendi topraklarında üs ve her türden lojistik olanağı veriyor, güçlenmelerini sağlıyor.

El Kaideci çetelerin, Antep'te karargahları, Hatay'da üç noktada istihbarat üsleri bulunduğu biliniyor. Cihatçıların Suriye'ye giriş rotasının Türkiye üzerinden geçtiği biliniyor. Suriye ve Katar'dan gelen silah ve para'nın Türkiye tarafından El Kaidecilere ulaştırıldığı da biliniyor. El Kaide, Konya'da sanayiye havan mermisi üretip tırlarla Suriye'ye taşıyor. El Kaidecilerin Suriye'de gerçekleştirdiği katliamlar açığa çıkıp radikal-islamcı cihatçılar dünya kamuoyunda teşhir oldukça, Erdoğan'a dönük eleştiriler de artıyor. Artık emperyalist ülkelerdeki çeşitli kesimlerden Erdoğan'a “pişman olacak”, “frankeştayn yarattı” türü uyarılar açığa geliyor. Keza ÖSO, sadece Esad'a değil, Esad'dan ele geçirilen bölgelerin hakimiyeti için El Kaide'ye karşı da savaşmak zorunda kalıyor.

Bugün ABD'nin güçlendirip Esad'ın üstüne saldığı ÖSO, savaşma gücünü her geçen gün kaybediyor, silah-yiyecek-teçhizat stoklarını El Kaideci cihatçılara kapıyor ve hatta El Kaide'ye karşı Esad ile birlikte savaşmayı savunan çatlak sesler çıkıyor. ABD ise, Suriye'de yönetimin El Kaideci'lere geçmesinden öylesine tedirgin oluyor ki, Esad'ın devrilmesi planından bile vazgeçerek, Esad'ın cihatçıları yenmesini istiyor.

İkincisi, İran'a uygulanan ambargo, Türkiye tarafından deliniyor; İran'la kurulan ilişki, ABD'nin uyarısına rağmen derinleşiyor.

Türkiye'de 2010 yılından bugüne kadar 2 bin 116 İranlı şirket kurulmuş. Oysa 1954 yılından 2010 yılına kadar kurulan toplam İranlı şirket sayısı sadece 1514. Son üç yılda iki kat artan şirketler, İran'a dönük ambargoyu deliyor. Kullanılan en etkili yöntem ise, doğalgaz karşılığında altın ticareti yapmaktır. Türkiye, doğalgazın parasını TL olarak İran'ın Türkiye'deki hesaplarına yatırıyor; İran hükümeti de, bu parayla altın alarak kendi ülkesine götürüyor. Bu alışveriş genel olarak Dubai üzerinden yapılmış. Ayrıca, kara para transferi için yasal altyapı da 2010 yılında oluşturulmuş. AKP, 29 Aralık 2010 tarihinde Resmi Gazete'de, “külçe altından verginin kaldırıldığı” kararını yayınlatarak İran'la bu ilişkinin zeminini yaratmış.

17 Aralık'ta başlayan yolsuzluk operasyonunda, bunun yöntemlerine ilişkin epeyce veri çıktı ortaya. Mesela bu ticaretin, ABD'nin denetim sisteminin dışındaki tek banka olan Halkbank üzerinden yürütülmesi sözkonusu. Keza, protokolde Erdoğan'dan sadece birkaç sandalye ileride oturacak kadar koruma altında olan İranlı Reza Zarrab (Türkçeleşen adıyla Rıza Sarraf), altın ihracatını gerçekleştiren en önemli isim. Ve bu ihracat, kayıtdışı ekonominin en pervasız yöntemleriyle gerçekleştiriliyor. 2013'ün ilk günlerinde İstanbul'da bir uçakta 1,5 ton kaçak altın yakalanmıştı, 18 gün boyunca uçak bekletilmiş, ancak rüşvetlerin devreye girmesiyle, uçak kaçak altınıyla birlikte Dubai'ye uçmuştu. Uçaktaki “ışadamlı” ise, Zarrab'ın İran'daki ortağı Babek Zencani'ydi.

Bu tarzda altın ihracatının Türkiye'ye bir faydası daha vardı. Altın satışı,

Erdoğan'ın “eğik düzleme” girişinde Türk dış politikası

doğalgaz alımından ayrıldığında, Türkiye'nin altın ihraç ettiği yanılsaması ortaya çıkıyor, bu da ihracat rakamlarını yükseltiyordu. Böylece genel olarak ekonomik veriler, olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Türkiye'nin yaşadığı ekonomik krizi perdelemenin araçlarından biri olmuştu bu ilişki.

Geçtiğimiz aylarda ABD birçok defa Türkiye'yi, ambargoyu delmekten vazgeçmesi ve bu ilişkiyi bitirmesi konusunda uyarmış, ancak AKP hükümeti bunu dikkate almamıştı.

Üçüncüsü; Erdoğan son dönemde giderek artan bir biçimde Şanghay İşbirliği Örgütü'ne alınma talebini dile getiriyordu. En son Kasım ayının sonunda Rusya'ya yaptığı ziyaret sırasında gündeme geldi bu talep. Erdoğan, doğrudan Putin'e, Şanghay İşbirliği Örgütü'nü (ŞİÖ) önemsediklerini ve girmek istediklerini tekrarladı.

ŞİÖ'nün kurucuları Çin, Rusya Kazakistan, Tacikistan ve Kırgızistan. Sonrasında Özbekistan da katıldı. İran, Moğolistan, Pakistan, Afganistan, Hindistan ve Türkmenistan ise gözlemci üye olarak ŞİÖ içinde yer alıyorlar. Bu ülkelerin herbiri, ABD ile sorun yaşayan, farklı güç odaklarına dayanmak isteyen ülkeler. Sonuçta ortaya çıkan birlik, hem insan gücü hem de ekonomik kapasitesiyle, batılı emperyalist dünyada oldukça kaygı uyandıran bir güce ulaşmış durumda. Birliğin askeri olarak da NATO'ya alternatif olma çabası sürüyor.

Türkiye ise, bu birliğe 2000'lerin başından beri bir biçimde istemesine rağmen alınmıyor, gözlemci olmasına bile izin verilmiyor. Özellikle Çin, Türkiye'yi “güvenilmez” olarak tanımlıyor. Türkiye'nin ABD'nin savaş politikalarına entegre olması, “Ergenekon” operasyonu ile “Avrasyacılar”a darbe vurulması gibi unsurlar, Çin'in de Rusya'nın da Türkiye'ye karşı temkinli olmasına neden oluyor. Erdoğan ise, özellikle ABD ile ilişkilerinin sancılı hale geldiği her dönemde, bir alternatif olarak ŞİÖ'yü yeniden gündeme getiriyor. Böylece ABD'ye karşı pazarlık gücünü artırmaya çalışıyor.

Dördüncüsü; ABD'nin kesin vetosuna rağmen, Çin'den dev bir hava savunma sistemi alımı konusunda, Çinli firma CPMIEC ile anlaşma yapılmasıdır. Bu durum, ABD'yi fazlasıyla tedirgin eden unsurlardan biridir. Çünkü bu anlaşma ile Çin, ilk defa bir NATO ülkesine gelişmiş savunma sistemi sağlamış olacak. Zaten Çin basını, bu anlaşmayı “yeni bir dönem başlıyor” olarak duyurdu.

Teknolojik silahlar, kendilerine yüklenen programlar nedeniyle “dost-düşman” ayrımı yapabiliyor, yazılımın değiştirilmesiyle “dost-düşman” tanımını da değiştirebiliyor. Çin aynı füze sistemini İran, Kuzey Kore ve Suriye'ye de satıyor. Bu

durumda, Türkiye mesela İran'la bir savaşa giriştiğinde füzeler İran'ı “düşman” olarak tanımlamadığı için; ya da tersten, ABD'nin füze sattığı İsrail'i “düşman” olarak tanımlayacağı için ciddi sorunlar çıkacak. ABD, Türkiye'nin Çin'den füze savunma sistemi almasını, üstelik bu sistemi ABD'den alınan füze savunma sistemine entegre edeceğini açıklamasını, ABD doğrudan kendisinin Ortadoğu'daki savaş politikalarına karşı büyük bir tehdit olarak gördü. Ve tek başına bu füze sistemi anlaşması bile, Erdoğan'a tepki göstermesi için önemli bir sebep oluşturdu.

Üstelik bu arada, Türkiye'nin ABD'den helikopter satın alması ile ilgili sözleşme, Türkiye'nin “sanayi katılımı” adı altında fahiş destek payı belirlemesinden dolayı bir türlü imzalanamıyor. Böylece helikopter satışı gerçekleşmiyor. Türkiye bu konuda adeta, Çin ile olan ilişkisini, ABD'ye karşı bir dayatma ve pazarlık unsuru olarak kullanıyor.

Beşincisi, Irak merkezi hükümetinin ve ABD'nin karşı çıkışına rağmen, Güney Kürdistan petrolünün Türkiye'ye satılması için Barzani ile anlaşma yapılmasıdır.

Kasım ayının son günlerinde, Barzani'nin Türkiye ziyareti sırasında Kürdistan-Türkiye arasında petrol anlaşması imzalandı. Buna göre, Kürdistan'dan Türkiye'ye uzanan petrol boru hattı tamamlanmak üzereydi ve tamamlandığında, ilk olarak günde 400 bin varil ihraç edilecek, hızla kapasite günlük 1 milyon varile çıkarılacaktı. Boru hattında sevkiyat tam kapasiteye ulaştığında, taşınacak petrolün yıllık değeri, 38 milyar dolara ulaşacak.

2013'ün Ocak ayında, Kürdistan'dan Türkiye'ye tankerler yardımıyla petrol ihracatına başlanmıştı. Ancak tankerle yapılan miktar çok sınırlı kaldığı için, petrol boru hattı inşaatı gündeme geldi.

Kürdistan petrolü, Irak merkezi yönetimiyle Kürdistan arasındaki en önemli sorunlardan biri. Çünkü Irak'taki toplam petrolün en büyük kısmı Kürdistan topraklarında bulunuyor. Ve Kürdistan yönetimi, petrol anlaşmalarını tümüyle kendi kontrolünde tutmak istiyor. Zaten Irak yönetimi, anlaşmaya ilk tepkisini, Kuzey Irak hava sahasını Türk uçaklarına kapatarak gösterdi. Bu yasak, tam da Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın Erbil'e yapacağı ziyaret öncesinde gündeme gel-

mişti. Arkasından Irak Ulaştırma Bakanı, “Türk Enerji Bakanı önce Bağdat'a gelmeli, ardından Kürdistan'a gidebilir” açıklamasını yaptı. Irak, petrol anlaşmasını onaylamadığını, anlaşma hayata geçerse tutumunun sert olacağını göstermiş oldu.

ABD'nin tutumu ise, bu konuda, merkezden yana. Çünkü Irak'ın bölünmesi, bölgede Şii etkisinin güçlendirecek bir unsur olduğu için, ABD Irak'ın bölünmemesi konusunda çok kararlı. Merkezi yönetimi buna ikna etmede en önemli unsur da, Kürdistan petrolünün (Irak Anayasası'nda yazdığına uygun olarak) merkezi hükümetin tasarrufunda olması. Yani pet-

rolle ilgili anlaşma yapma hakkı merkezi hükümette olacak, Kürdistan ise satıştan payını alacak. Üstelik petrol hakimiyeti uğruna bütün Ortadoğu'yu kana bulayan ABD, Irak petrolünün tek bir litresinin bile kendi kontrolü dışında pazara sürülmesini istemiyor. Irak'la bir petrol anlaşması yapılacaksa, bunun merkezi hükümetle ve kendi petrol şirketlerine kar getirecek biçimde yapılmasını dayatıyor. Yani, Erdoğan ile Barzani'nin imzaladığı anlaşma, hayata geçmeyecek olması bir yana, ABD'yi daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

Altıncısı, Mısır'da Müslüman Kardeşler'e (MK) verilen destek, doğrudan ABD karşıtı bir pozisyona bürünmeye başladı. Bugün emperyalist ülkeler genel olarak Mısır'daki darbeyi kabullenmiş görünüyorlar. Hatta müslüman ülkelerde de genel olarak artık darbenin üstüne gitmeyen, yeni yönetimle ilişki kuran bir tablo var. Sadece AKP, MK'yı, üstelik tüm kesimleri karşısına almaktan çekinmeden, savunmaya devam ediyor. Üstelik, büyükelçisinin Mısır'dan kovulması pahasına. En son MK'nın Türkiye'de “Rabia” adlı bir televizyon kanalı kurduğu, bu kanalın yayına başladığı ve verdiği vaazlarla sürekli katliam çağrısında bulunan İhvan liderinin artık bu kanal aracılığıyla sesleneceği duyuldu.

Yedincisi, Erdoğan ve Türkiye artık “ılımlı İslam dünyasının model lideri-ülkesi” olarak Ortadoğu'ya pazarlanamayacak kadar yıprandı. 11 Eylül 2011 saldırılarından bugüne, ABD'nin başlattığı her savaş radikal islamcıların güç kazanmasına neden oldu. Afganistan, Pakistan gibi dinci-gerici ülkeler bir yana, Tunus gibi, Libya gibi İslam dünyasının görece “modern-laik” ülkeleri bile, radikal islamcı yönetimlere, şeriatçı anayasalar mahkum oldular. Toplamda dinci gericilik arttı, müslüman ülkelerin çoğu “bir adım sağa” geçti. Dinci gericilik, birçok yerde anti-ABD'cilikle aynı anlama geldi.

ABD'nin hedefi ise, radikal islamın karşısına “ılımlı İslam” modeliyle çıkmak, kendi kontrolüne alamadığı bu aşırı dinci tabloya bir alternatif yaratabilmektir. Erdoğan'a biçilen rol buydu, bu doğrultuda palazlandırıldı. Ancak bugün Erdoğan, iç politikada “laik-batılı” yaşama sürekli darbeler vuruyor; türbanı ilkokullara sokmaktan içki yasağına, “kızıl-erkekli evler”den kadına dönük politikalarına kadar her alana müdahale ediyor ve dinci gericiliği güçlendiriyor. Dış politikada ise genel olarak radikal İslamın sözcülüğünü üstlenmiş durumda. Mısır'da, Suriye'de, Libya'da, Tunus'ta en gerici kesimlerin yanında yer alıyor, onları destekleyen açıklamalar yapıyor. Son olarak Bangladeş'te, radikal dinci bir örgüt liderinin idamı öncesinde, Erdoğan şahsen devreye girerek idamı durdurmaya çalışmış, Bangladeş yönetiminin de tepkisini çekmişti. Bu tablo, ABD'nin “ılımlı İslam” projesinin çöküşünü de tanımlıyor.

Hegemonya savaşını kaybetmek

Doğrudan ABD'den icazet alarak seçilen Erdoğan'ın bugün içinde bulunduğu durum çarpıcıdır. Birçokları bunu, “Türkiye'nin ABD uşağı olduğu, hizadan çıkanların da hemen yine ABD tarafından hizaya sokulduğu” yolundaki görüşlerinin doğrulanması olarak yorumlayacaktır. Ancak gerçek durum bu değildir.

En başta, **gerçekte Türkiye, ABD uşağı bir ülke olsa ve ABD etkisi bu kadar tartışmasız olsa, “hizadan çıkmak” bu kadar kolay ve bu kadar boyutlu bir hal almazdı**. İşler bu kadar çığırından çıkmadan önce ABD resti çeker, Erdoğan'ın “hizadan çıkma” “girişimleri”ni anında cezalandırır. Yerine birini bulmak da son derece kolay olurdu. Oysa yukarıda koyduğumuz tablo, birçok yönden üstüste binen, uzun yıllara dayanan (1 Mart 2003'te, meclisteki tezkere görüşmelerini ve Irak savaşı sırasında Türkiye'nin tutumunu da katabiliriz bu tabloya) ve çok yönlü bir aykırılık durumu göstermektedir. Üstelik bu kendi içinde, ABD'nin füze savunma sistemini Malatya'ya kurmak gibi kritik ABD işbirlikçisi adımların da olduğu çelişkili bir süreçtir.

Ayrıca, “Ergenekon” adı verilen kapsamlı bir operasyonla “Avrasyacılar” a ciddi bir darbe vuran, adeta ayaklarını kesen de yine Erdoğan hükümetidir. Yani Erdoğan’ın ABD’den uzaklaşıp Çin ya da Rusya’ya yanaştığını söylemek de aynı derecede zordur.

Aslında sorun tümüyle ABD’nin şu anda içinde bulunduğu durumdan kaynaklanmaktadır. **ABD dünya üzerindeki hegemonyasını kaybetmiştir; bu nedenle en sadık uşakları bile ona karşı çıkma gücünü bulabilmektedir. Venezüella gibi geçmişte doğrudan ve mutlak ABD işbirlikçisi olan ülkelerde, köklü bir yönetim değişikliğinin ardından bu durum ortaya çıkarken; Türkiye gibi zaten farklı emperyalistlerle tarihsel bağları olan, burjuvazisinin farklı emperyalistlerle olan ilişkilerine göre kliklere ayrılmış olduğu ülkelerde, aynı yöneticilerin değişken-farklı tutumları rahatlıkla görülebilmektedir.** Bugün yaşadığımız da budur.

Dünya genelindeki hegemonya savaşında, 2000 yılından bu yana bütün taşlar yerinden oynamıştır. Eğer hegemonya değişikliği, kısa bir süre içinde ve mutlak bir tarzda (klasik I. ve II. Emperyalist savaşlar gibi) gerçekleşmiş olsaydı; yeni hegemonyanın kurulduğunu, taşların da yer değiştirerek başka yerlere oturduğunu söyleyebilirdik. Oysa emperyalist paylaşım savaşı (biraz da Çin’in “savaş sanatı” yöntemlerinden dolayı) zamana yayılmış bir yıpratma savaşına dönüşmüş durumdadır ve hegemonyanın yeni sahibini netleştirecek nihai çarpışmayı kademeli olarak ertelemektedir. Bu durumda “taşlar havada”dır, nereye oturacakları ise belirsizdir.

Başta Türkiye olmak üzere, birçok bağımlı ülke “belirsizlik” olarak gördükleri bu durumdan “faydalanma” çabasına girişmişlerdir. Erdoğan’ın da yaptığı her hamle, “sahipsiz” görünen “pasta”dan kendi payını artırma çabasıdır. Biraz da “köylü kurnazlığı” yaparak, her bir emperyalistle kurduğu ilişkiyi, başka emperyalistle pazarlık yapmada kozunu artırma unsuruna çevirmeye çalışmaktadır. Böylesi geçiş dönemlerinde oldukça fazla olan boşluklardan yararlanarak, kendine çıkar alanları yaratmaya çalışmaktadır. Irak petrollerini ele geçirmek için tüm dünyayı karşısına alarak bir savaş vermiş olan ABD’nin üzerinden atlayarak, Barzani ile petrol anlaşması yapabileceğini düşünmek, tam da buna örnektir.

Ancak Erdoğan’ın hesaba katmadığı iki unsur var: Birincisi, Türkiye emperyalist bir ülke değildir; bu nedenle emperyalistler arası hegemonya savaşında onları atlayarak kendi hegemonyasını kurması mümkün değildir. Buna uygun ekonomik altyapısı yoktur. İkincisi, ABD emperyalizmini karşısına alması, doğrudan Çin ve Rusya’nın kendisine kucak açmasıyla sonuçlanmaz; tarih o kadar kolay temizlenmez, onların güvensizlikleri o kadar kolay giderilmez.

Aslında ABD burjuvazisinin kendi içinde de klik çatışmaları vardır ve bir kesiminin Erdoğan’a desteği sürmektedir. Ancak Erdoğan söz konusu olduğunda, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerden daha önemli bir unsur devreye girmiştir: Kitlelerin gücü! Erdoğan’ın ayağını kaydıran asıl unsur ABD destekli cemaat değil, ‘Haziran Ayaklanması’dır. Kitle desteğini kaybetmiş, kitlelere teşhir olmuş hiçbir diktatör, emperyalistlerin tercihi olamaz.

II. Emperyalist savaş günlerini yaşamamış bizler için, Hitler ağzından salyalar akıtarak sağa sola bağırarak bir karikatürden ibarettir. Onun yazdığı kitaptan fiziksel özelliklerine kadar her yönüyle dalga geçilir, “bu karikatür adam, milyonlarca insanı nasıl etkilemiş” diye şaşılır. Oysa yükseliş döneminde Hitler, bütün Avrupa’yı “fethetmiş kudretli bir önder” gibi görmektedir. Ta ki sosyalist Sovyetler Birliği’ne çarpana kadar...

Son 12 yılda, Erdoğan yağcılığı, onun “meziyetlerini” öven, ondan “Ortadoğu’nun lideri” olarak sözeden sayısız aydın, siyasetçi çıkmıştır. Oysa sonradan dönüp bakıldığında, görülecek olan şey, benzer bir karikatür olacaktır.

Bir kitap: *Yönetmeyi Nasıl Öğrendik?* LENİN'DEN ANILAR

“Sadece burjuvazinin devlet yönetmeye yetenekli olduğu önyargısına karşı mücadele başlatmalıyız” diyordu Lenin. Burjuvazi binlerce yıl boyunca bu demagojiyi öylesine güçlü biçimde bilinçlere zerketmişti ki, devrimcilere en yakın kesimlerde bile “devrim yapılırsa bile sonrasında ülkeyi yönetmek mümkün mü” sorusunu sordurabiliyordu. Sosyalist Sovyetler Birliği bu sorunun cevabını verdi. Lenin önderliğindeki parti, sadece devrimi yapmakla kalmadı, devasa bir ülkeyi yönetmeyi de başardı.

Evrensel Basım Yayın’dan 1999 yılında çıkan bu kitap, Lenin’in ve parti yönetiminin yönetmeyi nasıl öğrendiğini, her aşamada kitlelerle birlikte nasıl eğitildiklerini, bolşevik irade ile sorunlara en doğru çözümleri nasıl bulduklarını gösteriyor. Lenin, 21 Ocak 1924 tarihinde yaşamını yitirdi. Fakat adı ve önderlik ettiği Ekim Devrimi, işçi ve emekçilere halen yol gösteriyor.

*Ve onlar biliyorlar ki "O"
"Dün erkendi yarın geç,
Vakit tamam, bugün" dedi.
Ve onlar "anladık, bildik" dediler.*

*Yürüyor onlar Kışlık Saray’a
Putilovski Zavot’tan Bolşevik Kirov.
-“Bugün büyük bir gündür yoldaşlar, diyor
büyük bir gündür*

*Ve ihtar ederim ki çapul yapmak isteyenlere
artık Kışlık Saray ve bütün Rusya
işçinin ve köylününüdür”
(Nazım Hikmet)*

"Vakit tamam, bugün!"

"Bugün" ayaklanma günü... "Bugün" eski rejimi yıkmaya, iktidarı ele geçirme günü... Yıllardır binbir emek, çaba ve bedelle ilmek ilmek örülmüş, ter ve kanla sulanmış, ateşle sınanmış yorgun bedenlerin, uykusuz gözlerin umuduyla nakış gibi işlenmiş bir çalışmanın zafer günü... Ve kavgada çok daha zorlu bir etabın ilk günü...

İktidarı elde tutmak için verilecek savaşım, onu ele geçirmek için verilecek savaşımın çok daha büyük güçlükleri içinde taşıyor. Sovyet devrimi gerçekleştiğinde emperyalizm ve bütün dünya gericiliği (hatta devrime kadar olan süreçte devrim saflarında şu veya bu düzeyde yer almış pekçok örgüt ve kişi) onun birkaç gün içinde yok olacağını düşünüyordu. Böyle düşünmek için önemli bir gerekçeleri de vardı. Yüzlerce yıllık yönetim tecrübesine sahip olan burjuvazinin karşısında, yönetmek konusunda hiçbir tecrübesi olmayan proletaryanın başarı şansı olmadığını düşünüyorlardı.

Derler ki, yüz gün dolmadan yenilgiye uğrayan ilk proletarya iktidarı Paris Komünü’nden sonra, Ekim Devrimi’nin yüzüncü gününde Lenin, Kremlin Meydanı’ndaki karların üzerinde coşku ve sevinçten, mutluluk ve heyecandan yuvarlanarak "Başardık" diye haykırıyormuş.

Aslında Lenin, burjuvazinin iktidarına karşı savaşırken yönetmeyi öğrenmişti. Çünkü O, kitleleri çarlığa karşı mücadeleye sevk ederken, bir gün uzaklarda bir zamanda, iktidarı ele geçirecekleri gibi bir hayal kurmamıştı. Günlük mücadelelerinin içinde, her türden örgütlenme aracını, partiyi, sendikayı, kitle örgütünü adeta bir iktidar organı gibi kullanarak yönetmeyi öğrenmişti. İktidarı fiilen ele geçirdikleri devrimin ilk günlerinde sorunlar olanca ağırlığı ile üstüne yığıldığında onları çöze çöze ilerlemesini de öğrenmişti Lenin. Attığı her adımdan bir ders çıkararak, kit-

lelere sağlam ve sarsılmaz bir güven duyarak ve partinin kolektif gücüne yaslanarak yürümesini biliyordu zaten. Proletaryanın iktidarını inşa ederken de elbette ki en büyük güç bunlardı.

Gencecik Sovyet devletinin sorunları olağanüstü büyüktü. Kitabın konu aldığı devrimin ilk yıllarında Sovyet ülkesi, her açıdan korkunç bir kuşatma altındaydı. Emperyalist savaş bütün şiddeti ile sürüyordu. Tüm maddi olanaklar, insan gücü ve en değerli komünistler, sosyalizmi inşa etmek için değil, emperyalist işgalcileri ülkeden kovmak için seferber edilmişti. Halk inanılmaz bir açlık çekiyordu. Eskiden devrimin saflarında yer alan pek çok örgüt, artık karşı-devrimin saflarına geçmişti; ayaklanmalar örgütlüyor, grev ve direnişler şeklinde halkı kışkırtıyor ve sabotajlar düzenliyorlardı.

Savaşı sürdürmek Sovyet devleti için olanaksızdı. Bu, sosyalizmin yok olması anlamına gelirdi. Barış ise, Ukrayna’nın bir bölümünden vazgeçmeyi gerektiriyordu. Lenin için bu, olağanüstü koşullarda alınmış çok zor bir karardı. Ukraynalı komünistler, durumun vahametinin çok iyi farkındaydılar. Sosyalizmin kazanması için kendilerinin ödemek zorunda oldukları bedeli kabullenerek barış imzalanması yönünde oy kullandılar. Lenin, Ukraynalı komünistlere bu durumun çok uzun sürmeyeceğini, Almanya’daki devrimin olgunlaşmasına ve Alman proletaryasına güvenmeleri gerektiğini tavsiye ederek, neler yapacaklarını ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı.

Daha devrimin ilk dönemlerinde Petrograd’daki Putilov fabrikası işçilerinin greve başladıklarını düşünebiliyor musunuz? Sovyet Devrimi hakkında az-buçuk bir şeyler okumuş olan herkes, Putilov fabrikasının ismine rastlamıştır. Onlar devrimin öncüleri, ayaklanmanın kalbiydiler. Devrimden sonra da sosyalist inşanın "savaşçısı" oldular. Tarımda kolektifleştirme hareketinde gönüllü seferberlikler düzenlediler. Nerede bir sorun varsa, Putilovlu komünist işçiler yardıma koşardı. Onlar Lenin’in en çok güvendiği ve inandığı işçilerdi. Petrograd ise Lenin için tüm işçi sınıfının nabzını ölçtüğü, kitlelerin coşkusu ya da bitkinliğini değerlendirdiği bir barometreydi. Ve açlık, o kadar dayanılmaz bir hale gelmiş, Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler’in karşıdevrimci faaliyetleri o kadar artmıştı ki, Putilov fabrikası işçileri bile greve başlamıştı. Alışılmaktan hiçbir zaman hoşlanmamış olan Lenin, Putilov işçilerinin karşısına konuşmak için çıktığında uzun alkışlara hiç müdahale etmeden işçileri neredeyse teker teker gözden geçirdi. Onların her halini duyumsamaya çalışıyordu. Nelerin

devrimci kaldığını anlamaya çalışırcasına, keskin gözleriyle tek tek hepsini inceliyordu. Ülkede yaşanan korkunç boyuttaki açlığı ve buna neden olan karşı-devrimci faaliyetleri, gerçeğin bütün acımasızlığı ve çıplaklığı ile anlatırken, konuşmasının her kelimesinde sadece Petrograd işçilerini değil, devrimi yeniden kazanıyor ve "Ya Zafer Ya Ölüm" fikrini bütün hücrelerinde hissettirerek işlerini başına dönmesini sağlıyordu.

Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler, Bolşevikler'in her adımında önlerine engeller çıkarıyor, ayak bağı oluyorlardı. ÇE-KA'nın (Karşıdevrim ve Sabotajla Mücadele Olağanüstü Komisyonu) faaliyetlerini karalamaya çalışıyor, Tarım Bakanlığı'nı çalıştırmıyor, sağlık çalışmalarını engelliyor, sabotajlar düzenliyorlardı. Özellikle demiryollarındaki sabotajlar öylesine had safhaya ulaşmıştı ki Lenin, çok güvendiği ÇE-KA Başkanı Cerjinski'yi Ulaşım İşleri Halk Başkanlığı'na atamak zorunda kaldı. Kitlelerin özellikle bu konuda gelen şikayetlerini, Lenin fazlasıyla ciddiye alarak titizlikle inceliyor ve sabotörlerin, Menşevikler'in karşı-devrimci faaliyetlerini açığa çıkarmaya çalışıyordu. "Her iyi komünist aynı zamanda iyi bir ÇE-KA'cıdır" diyerek kitlelerin de bu konuda duyarlı olmasını sağlıyordu.

Devrimin ilk günlerinin müthiş kargaşası içerisinde yönetim mekanizması da yavaş yavaş şekilleniyordu. Hükümet için gereken şemayı kafasında oluşturan Lenin, son rötuşları da hızla yaparak komiserlikler kuruyor, görevler veriyor, genelgeler yayınlıyor, Kalinin, Sverdlov, Cerjinski ve Stalin gibi deneyimli ve sağlam komünistlerle birlikte işleri düzene sokuyordu. Mesela, toprak sorunu ilk ele alınan konulardan biriydi. Ayrıntılı bir inceleme sonucunda Parti'nin toprak programı oluşturulmuş ve hemen hayata geçirilmeye başlanmıştı. Sadece merakından gelmiş bile olsa, komiserliğe başvuran tek bir insan dahi geri çevrilmiyor, en küçük sorunlarla ilgileniliyor, sorun ne olursa olsun bir cevap veriliyordu. Hatta kısa zaman içerisinde bir "ıvır-zıvır komisyonu" kurulmuştu. Sonradan Halk Komiserleri Küçük Kurulu adını alan bu komisyon, Lenin'in çok ciddiye alarak yakından denetlediği bir kurumdu. Çünkü Rusya'nın hemen her tarafındaki işçi ve emekçilerden gelen kişisel ya da genel bütün şikayetler, bu komisyonda ele alınıyordu.

Olağanüstü yoksulluklar ve yoksunluklar, Bolşevikler'in azmi ile yaratıcı bir biçimde gideriliyordu. İlk Mali İşler Komiserliği Bölümü, salt eski bir kanep ve onun üzerine ilıştırılmış "Mali İşler Komiserliği" yazılı bir kağıttan ibaretti. Halk Komiserliği Kurulu Sekreteri'nin tek malzemesi bir daktiloydu. Üstelik bu daktiloyu kullanacak kimse olmadığı için kendisi iki parmakla tıkırdatıyordu. İlk Sovyet Devleti Kasası ise, basit bir elbise dolabıydı. Dolabın önü sandalyelerle çevrilmiş ve başına bir de nöbetçi konmuştu.

Sosyalist devletin yaratılması ve Lenin... Bu ikisi öylesine kopmaz bağlarla birbirine bağlanmış ki, birisini diğeri olmadan düşünmek mümkün değil... Zaten kitap-taki anıların sahiplerinden her biri, proletaryanın iktidarının kurulmasında atılan her adımı, Lenin hakkında olağanüstü yüksek duygularla iç içe geçirerek anlatıyor-

lar. Lenin'in tasasız, neşeli gülüşü hakkında ise bir İngiliz'in söyledikleri bunun somut örneklerinden birini oluşturuyor:

"Bu, gücün gülüşüdür ve bu gücün kaynağı Lenin'in sadece muhteşem yeteneklerinde değil, komünizmedir. Toplumsal sırların ve sorunların çözümünde öylesine bir anahtara sahip ki, komünizm öngörüsünde öylesine büyük bir güven ve sarsılmazlık sağlıyor ki, başka hiçbir devlet adamı, kendinden, planlar ve projelerden bu kadar emin olamaz."

Lenin, çalışırken yaptığı işi çok ciddiye alıyor, en küçük bir ayrıntıyı bile gözden kaçırmadan temel noktalara parmak basmayı yani "boğayı boynuzlarından tutmayı" biliyordu. İnsanlara çok değer veriyordu. Öyle ki, Volga'da çalışan işçilerin alkol sorunuyla ilgilenirken; Spasski kulesindeki Kremlin saatinin onarılması ve Enternasyonal'in ezgi-lerini çalması işini başarabilecek uzmanlar ararken; çıkan bir soruna "Sverdlov'lular"ın (Sverdlov Üniversitesi öğrencileri) müdahale etmesini isterken; Klinzli kumaş fabrikasındaki işçilere "Lütfen, bana hediye göndermeyiniz ve bu samimi ricamı işçilere de iletiniz" diye yazarken; ya da karşısına çıkmanın heyecanı ile hazırlandığı törensel konuşmayı unutan komsomol delegeleri heyetiyle sıcak, dostça, rahat bir konuşma başlatıp onların aç olduğunu öğrenince de Sverdlov'a "Birinci Tüm Rusya Gençlik Birliği Kongresi Divanı'nın on bir üyesine bir öğlen yemeği" diye not yazarken, hep aynı titizlikle yaklaşıyor, kitlelere ve yoldaşlarına duyduğu saygıyı en berrak haliyle ifade ediyordu.

Lenin, aşırı çalışmaktan, yorgunluktan uyuyakalmış bir görevliyi gördüğünde, komiserin işe enerji toplamakla başlamasının çok iyi olduğunu söyleyecek kadar sevecen; fotoğraf çekebilmek için kendisinden bir randevu koparmaya çalışan fotoğrafçıyı reddedecek kadar mütevazı; tek tek kişilere büyük sorumluluklar isteyen görevler verecek kadar çevresindekilere güven duyan; görevlerini bilinçli bir biçimde aksatanlara ve ayak sürüyenlere karşı olağanüstü bir öfke ve hışımla yüklenecek kadar hatalarla uzlaşmaz bir önderdi.

Çok nadiren öfkelenirdi Lenin. Ancak ondan azar işiten hiç kimse alinganlık göstermezdi. Çünkü o, en saf haliyle kişisel onur duygusu taşır ve etrafındakilerin de bu duygularını korumaya özen gösterirdi. Aldığı görevleri layıkıyla yerine getirmede ayak direyenleri ise asıl konumlarına geri gönderme konusunda hiç tereddüt etmezdi.

Zamanı kullanmada çok titizdi Lenin. Tüm toplantıları kendisi yönetiyor ve her konuşmacıya zamanı hatırlatıyordu. Gereksiz gevezelikler, uzun raporlar ona göre açıkça bir sabotajdı. Toplantılarda rapor sunanlar için 15 dakika, konuşmacılar için 5 dakika süre tanıyordu. Raporunu uzun hazırlamış birisini ertesi gün özel görüşmek üzere çağırır ve bir saat boyunca neden kısa rapor yazması gerektiğini usanmadan anlatırdı. Hiçbir toplantıya geç kaldığı görülmemişti. Geç kalmayı alışkanlık haline getiren kişilere karşı her zaman acımasız olurdu. Görevini almak da dahil, her tür cezanın uygulanmasını isterdi. Boş kaldığı her zaman önünde okumak üzere açık bir kitap olur, kaldığı yerden devam ederdi. Alkışlar bile ona göre zaman kayıydı. Alkışların uzadığı durumlarda saatini göstererek bitirmelerini isterdi.

Sağlık sorununu çözmek için çok büyük bir çaba harcamış ve önceliksiz görevlerinden biri olarak koymuştu önüne. Salgın hastalıklar, bitlenme gibi kitlelerin sağlığını tehdit eden şeylere karşı kitleleri eğitmek için komsomolları, komünist işçileri seferber ederek savaş açmış, "Evleri Islah Haftası" vb. kampanyalar düzenlemişti. Özellikle ana-çocuk sağlığını çok önemsiyordu. Dünyada ilk defa zenginlerin villaları, saray-

lar, lüks evler, işçi ve emekçilerin tedavileri için kullanılıyordu. Yoldaşlarının sağlığı ile çok yakından ilgilendirirdi. Kırım'daki zengin villaları, yazlıkları başka ülkelerin devrimcilerine ve sendikacıların uluslararası kurulu tarafından gönderilen başka ülkelerin işçilerine de açık olan tedavi ve dinlenme merkezlerine dönüştürmüştü. Zor koşullarda yaşayan eski "illegaller" in yaşam koşullarının düzeltilmesi; kalp hastası yoldaşlarının hükümet binasındaki merdivenleri çıkmak zorunda kalmaması için asansör tamiri ile bizzat ilgilenmesi, onun için çok olağan tavırlardı. Hasta olan bir yoldaşının "genel tamirata gönderilmesi için" not yazması, sağlığına dikkat etmeyen bir başka yoldaşına "devletin malına zarar verdiği" için sitem etmesi ve bütün yoğun işlerin arasında bile bu tür şeyleri unutmayarak denetlemesi, yoldaşlarına verdiği değer sonucuydu.

Ezilen ulusun sorunlarına karşı duyarlıydı ve halkların kardeşliğini inşa etmeye büyük bir önem veriyordu. Sibiry ile Kanak Cumhuriyeti arasında ciddi tartışmalara neden olan İrtiş Bölgesi sorununu, kendisi doğrudan müdahale ederek çözmüştü. İrtiş'in Kanak'lardan ayrılarak kendilerine bağlanmasını isteyen Sibiryalı temsilciye, bunun bütün şoven düşmanlıkları güçlendirecek bir istem olduğunu anlatarak, "bu soruna Sibiry'nın dağlarından bakmamak gerekir. Aynı şekilde Büyük İvan'ın çar kulesinden de. Belki Himalaya'dan, ama İngiliz gözlüğü ile değil" diyordu. İrtiş bölgesine Çarlık döneminde zorla yerleştirilmiş olan Ruslar'ın oradan gönderilerek sadece Kanaklara bırakılmasını isteyen Kanak Cumhuriyeti sözcüsüne ise, "tarihsel haksızlık"ların ne anlama geldiğini anlatıyor ve ekonomik-kültürel iç içe geçmişliğin sonuçlarını gösteriyordu.

Kitabı okurken en fazla yüzleştığımız şey, devrimin gerçekliği... Bugün birçokları için devrim çok uzaklaşmış durumda. Yenilgi dönemlerinde bu tür düşüncelerle çok sık karşılaşırız. Oysa "devrimin zamanı" bizim çalışmalarımıza bağlıdır... Günlük pratik her işe devrimin ruhunu katabilmek... Devrimi yakınlaştırmak budur. O nihai geleceğin bir sorunu değil, bugünün bir sorunudur. Zaten, teorik olarak "gelecek", ilk kez Lenin'le bugünümüze yaklaşmıştır. O, proletaryanın bütün örgüt biçimlerini, emperyalist-kapitalist sistemin sömürdüğü bütün toplumsal tabakaları birleştiren ve onları ortak mücadeleye sevk eden organları oluşturup burjuva toplumu içinde sınıfın organları özelliği kazanmasını sağlayarak organik bir bütünlük içinde bağlamasıyla kazanmıştır devrimi.

Rus proletaryası, diğer toplumsal tabakaları burjuvazinin etki alanından çıkarıp onları özgürlüğe kavuşturacak bir önderlik gerçekleştirebilmeyi başarmasına borçludur Sovyet Devrimi'ni. Çünkü devleti ele geçirmek, proletaryanın kendisini bir güç olarak örgütlemeye yeteneğine bağlıdır. Güçler dengesini kendi lehine çevirebilmesi ise, onu tamamen ele geçirmekle mümkün olacaktır.

Lenin gibi, sosyalizmi güncel bir sorun olarak ele alıp proletaryanın önüne koyduğumuz oranda iktidar yaklaşacaktır...

Kışlık sarayda bir bolşevik asker

İrkçiliğe karşı mücadelenin simgesi Mandela

Nelson Mandela, 5 Aralık günü yaşamını yitirdi. Öldüğünde 95 yaşındaydı. Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ilk siyah cumhurbaşkanıydı. Cenazesi onbinlerce kişinin katıldığı törenlerle karşılandı. Ve dünyanın her tarafında siyahlar, ırkçılığa karşı mücadelede kendi önderleri olarak kabul ettikleri "Madiba"ya (Mandela'nın kabile adı) selam yolladılar, anmasını gerçekleştirdiler.

Siyahların özgürlük mücadelesi

Afrikanlı halklar, asırlar boyunca kendi topraklarında ikinci sınıf yaşamının acısını çektiler. Apartheid (ırkçılık) politikalarıyla, Avrupalı ve ABD'li sömürgeciler, Afrika halklarına kölelik dayattılar. Ülke sınırları sömürgeciler tarafından çiziliyor, yöneticiler sömürgeci beyazlar arasından seçiliyordu. Ve her aşamada, kitlelerin büyük direnişleriyle karşılaşıyordu.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde mücadeleyi yürüten örgütün adı ANC (Afrika Ulusal Kongresi) idi. Mandela, 1940'ların sonlarında, ANC'nin gençlik kollarında çalışmaya başladı. ANC'nin militan kanadındaydı ve Güney Afrika Komünist Partisi ile birlikte silahlı mücadelenin başlamasına önayak olanlar arasında yer aldı. 1962'de tutuklandı ve ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Hapis hayatının önemli bir bölümünü Robben Adası'nda geçirdi. Adada ağır nem ve sonsuz yoksunluklar içinde çok kötü olan yaşam koşulları, çok yönlü siyasi baskı ile de birleşerek oldukça zorlu geçmişti. Kendi dilini konuşmak yasaktı mesela. Her bahaneyle ek cezalar veriliyordu tutsaklara. Buna rağmen Mandela, direnişi sürdürdü.

'80'lerin sonuna geldiğinde, dışarıdaki mücadele yükselmiş, hatta Mandela'nın özgürlüğü için kampanyalar düzenlenmeye başlanmıştı. Sömürgeci emperyalistler açısından ise Mandela, bir "anlaşma" yolu bulacakları kilit isimdi artık. Emperyalistlerin elinde tutsak olan hapisteki önderle, dışarıdaki mücadeleye dönük "barış" görüşmeleri yürütüldü. Ve 1990 yılında Mandela serbest bırakıldı.

1994 yılında, Güney Afrika'da siyahların da katıldığı ilk seçimler düzenlendi, Mandela 5 yıl için başkan seçildi. Yeni bir anayasa, toprak reformu, yoksullukla mücadele vb politikaların yanısıra, "Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu" da bu dönemde kuruldu. Komisyonun amacı, Apartheid döneminde siyahlara karşı ırkçı suçlar işleyen beyazların, "itiraf"ları karşılığında affedilmesi"ydi. Yapılan katliamlar, faili meçhuller, işkenceler, tutuklamalar ve her türden vahşet, "itiraf" karşılığında affedildi, suçlular serbest bırakıldı.

Geçmişte onu "terörist" olarak tanımlayan emperyalistler, kitle hareketini kontrol altına alma doğrultusunda yaptıklarını, çeşitli biçimlerde ödüllendirmekten de geri kalmadılar. 1993 yılında Nobel Barış Ödülü, ABD Başkanlığı Özgürlük Madalyası ve 1962'de Sovyetler Birliği'nden Lenin Nişanı başta olmak üzere 250'nin üzerinde ödül verilmiştir Mandela'ya. Reddettiği tek ödül ise, 1992 yılında Türkiye'de Özal'ın cumhurbaşkanı, Demirel'in başbakan olduğu dönemde verilen Atatürk Barış Ödülü'dür. Kürt halkının yükselen mücadelesine uygulanan şiddeti protesto ederek reddeder Mandela bu ödülü.

Öcalan Roma'dayken, Mandela cumhurbaşkanıdır. Roma'ya gizli bir heyet gönderip Öcalan'a ve Kürt halkının mücadelesine "gönülden" desteğini ifade eder. Ancak "ülkesinin yeni bağımsızlığı kavuşmasının yarattığı kırılğan ortamı" ileri sürerek,

somut bir destek vermez, hatta bu görüşmenin açığa çıkmasını da istemez. Zaten emperyalistler, onun daha fazla ileri gitmesine (mesela Öcalan'ı ülkesine kabul etmesine) izin vermezler.

Mandela'nın "bağımsızlık" mücadelesinin sınırlarını gösteren çarpıcı bir tablodur bu. Güney Afrika'nın bağımsızlığına kavuşması, yükselen kitle hareketinin bir sonucudur; ancak emperyalistler bunu kontrol altında tutmak için Mandela'dan yararlanırlar. Cumhurbaşkanı olduğu dönemde, kitlelerin ekonomik refahına ilişkin atılan adımların cılızlığı, ülkenin ekonomik bağımsızlığı için zaten bir adım atılmayışı, "katilini bağışlamak ve sevmek" kavramının yaygınlık kazanması gibi unsurlar, Mandela'nın "bağımsızlık" anlayışının sınırlarıdır. O başlangıçta devrimci bir önder olsa bile, sonrasında burjuva sistemin sınırlarını zorlamadan kısmi kırıntılar dağıtma çabasında olan bir reformcuya dönüşmüştür.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde bugün siyahlara dönük ırkçı baskı kalkmış olmakla birlikte, hem emperyalist baskı ve sömürü, hem de sınıfsal baskı sürmektedir. Ülke ekonomisi emperyalizme bağımlıdır ve ülke kaynakları emperyalistler tarafından talan edilmektedir. Keza, geçtiğimiz aylarda yaşanan madenci grevine polislin saldırısı ve onlarca madencinin katledilmesi örneği de çarpıcı bir biçimde göstermektedir ki; sömürücünün rengi değişmiştir, ama sömürü sürmektedir.

Güney Afrikalılar geçmişte beyaz patronlar tarafından sömürüye ve vahşete uğrarken, bugün siyah patronlar tarafından sömürüye ve vahşete maruz kalmakta, siyah polisler tarafından öldürülmektedirler. Devrimci bir rotadan çıkıp salt ulusal-ırksal kurtuluşçu hale gelen bir hareketin geldiği nokta budur.

Mandela, dünya literatürüne "siyahların özgürlük savaşçısı" olarak yerleşmiştir. Ama Afrikalı halklar, sınıfsal sömürüye karşı ayağa kalkmadıkça, gerçek özgürlüklerini elde edemeyeceklerdir.

“Katiller Yargılansın” imza kampanyası sürüyor

Haziran ayaklanmasında şehit düşenleri sahiplenmek, katillerinin yargılanması sağlamak için başlattığımız kampanyamız devam ediyor. Bunun için bir yandan mahkemelerini takip ediyor, duruşma günleri mahkeme önlerinde eylem yapıyoruz. Bir yandan da “Katiller Yargılansın Tutsaklara Özgürlük” sloganının yer aldığı afiş ve stikirları, emekçi semtlere, merkezi yerlere yapııştırıyor, “Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi”nin başlattığı imza kampanyasını sürdürüyoruz.

İkitelli'nin işlek, aynı zamanda münübüs yolu olan caddesine kurduğumuz standda ilgi oldukça büyüktü. Beklediğimizden daha fazla ilgi çekti ve imza topladık diyebiliriz.

Standda özellikle kadınların ilgisi daha yoğundu. “ALİ İSMAİL KORKMAZ KATLEDİLDİ! KATİLLER YARGILANSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!” pankartımızı yeni açmıştık ki, çocuklarıyla ordan geçen türbanlı bir kadın pankartı okuduktan sonra, 'katiller yargılansın tabi' diyerek imza verdi. “Bu Taksim olaylarında ölen çocuk değil mi” diyerek gelip imza atanlar, kısa ajitatif konuşmalarımız üzerine gelip imza verenler... Konuşmalar çok etkili oldu. Uzağımızda olan insanlar merak edip geldiler. Ayrıca gelip geçeni durdurup neden imza topladığımızı anlatık. Durmayanları ikna etmek için onlarla beraber 30 metre yürüdüğümüz de oldu. Ama daha çok olumlu şeylerle karşılaştık. Mesela çevirdiğimiz bir genç, BDP'li olduğunu söyledi ve imzasını attı. Daha sonra üç dört mertre ilerimizde başkalarını imza vermeleri için ikna etmeye çalıştık. Yine başka biri, imza atıktan biraz sonra üç arkada-

şını daha imza atmaya getirdi. Bir genç kadın, “100 imza hakkım olsa atarım” dedi. Bir başka kadın da “arkadaşlarımızın yerinde atabilir miyiz” diye sordu. Elbette bunu kabul etmedik. Başka biri, 'direksiyon kursundan geliyorum, hocam buradan geçmiş, o söyledi, ben de izin alıp geldim' dedi. Böyle tepkiler oldukça fazlaydı.

Kartal merkezinde Bankalar Caddesi ve sahil yürüyüş yolunda da imza toplandı. Gelen geçenler durduruldu, imzanın anlamı anlatılarak imza istendi. İki farklı günde yapılan çalışmaya ilgi büyüktü.

Gazi Mahallesi'nde de stant kuruldu ve imza toplandı. Burada da yoğun ilgi ile karşılandı. Genel olarak benzer olumlu tepkilerle karşılaştık.

Haziran ayaklanmasında en çok atılan sloganda olduğu gibi “BU DAHA BAŞLANGIÇ MÜCADELEYE DEVAM” diyoruz ve çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Ukrayna'da muhalefet, AB ile ortaklık ve serbest ticaret anlaşması görüşmelerinin hükümet tarafından askıya alınması nedeniyle, 21 Kasım'dan itibaren sokaklara döküldü, protesto eylemlerine başladı. Başkent Kiev'in merkezinde bulunan Belediye Sarayı ve Sendikalar Federasyonu binaları muhalefet tarafından işgal edildi ve eylemin üssü olarak kullanılmaya başlandı. Eylemcilerin talebi, devlet başkanı Yanukoviç ve Asarov hükümetinin 2015 yılı Ocak ayında yapılacak olan seçimleri beklemeden istifası ve geçici hükümetin kurulması.

Ukrayna, Rusya ile "Batı" arasında kıran kırana hegemonya mücadelesinin sürdüğü bir ülke. Tarihi boyunca ikisinin arasında kalmış. Mesela Ekim Devrimi gerçekleştiğinde, I. Emperyalist paylaşım savaşını bitiren anlaşmayı imzalarken, Troçki'nin hataları sonucunda, Ukrayna'yı bırakmak zorunda kalmış sosyalist Sovyetler Birliği. Ukrayna 1922'de yeniden katılabilmiş Sovyet ülkesine. II. Emperyalist savaş döneminde, yeniden Alman işgali altına girmiş. Almanya'nın yenilmesi ve Ukraynalı komünistlerin etkisiyle bu defa da başaramamış. Ancak bu durum, Ukrayna'nın sosyolojik olarak ikiye bölünmesini engelleyememiş. Batısı Almanya'ya bakarken, doğuda Rusya'ya yakın bir tablo şekillenmiş. Ekonomik olarak da, Rusya'ya bağımlılığı daha fazla olmakla birlikte, iki tarafın ortasında kalmış Ukrayna.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından Ukrayna'nın AB'ye en hızlı koşan ülkeler arasında yer almasında, bu tarihin rolü büyüktür. Bölünmenin

Ukrayna yeniden sokakta

ardından gelen hızlı yoksullaşma ve sefaletin doğduğu tepki, Batılı emperyalistlerin parlak ambalajlı vaatlerinin etkili olmasına neden olmuştur. Keza 2004 yılında, devlet başkanlığı seçimlerini Rusya yanlısı Yanukoviç'in kazanmasının ardından, muhalefetin harekete geçerek haftalar süren eylemler gerçekleştirmesi ve bu nedenle Yanukoviç'in istifa ederek yönetimi AB-ABD yanlısı Yuşçenko'ya bırakması, yine aynı çelişkili durumun ürünüdür. "Turuncu Devrim" olarak literatüre geçen bu hükümet değişikliği, doğrudan ABD tarafından finanse edilen ve örgütlenen bir hareketin, kitlelerde belli düzeyde yankı bulmasıyla başarıya ulaşabilmiştir. Ancak bu hükümet darbesinin ömrü fazla olmamış, AB-ABD işbirlikçisi hükümet, yolsuzluk dosyalarının ortaya saçılmasıyla yerle bir olmuş, Rus işbirlikçisi Yanukoviç 2010 yılında yeniden devlet başkanlığına seçilmiştir.

Rusya ile ekonomik bağları güçlüdür dedik. Mesela doğalgaz konusunda Rusya'ya mutlak bağımlıdır. Avrupa'ya giden doğalgaz boru hattının Ukrayna'dan geçiyor olması, Ukrayna ile Rusya'nın yaşadığı her sorunda Avrupa'ya giden gazın da riske girmesine yol açmaktadır ki, bu durum AB'yi rahatsız eden unsurlar arasındadır. Keza Kırım limanında Rus donanması bulunmaktadır. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, Karadeniz'deki kıyı üstünlüğünü kaybeden Rusya için, Ukrayna limanlarında bir donanmaya sahip olmak, vazgeçil-

mez önemdedir. Ayrıca Ukrayna'yı kaybetmek, AB ve ABD'nin, tabi NATO'nun doğrudan Rusya sınırlarına dayanması anlamına gele-

cektir ki, Rusya bunu engellemek için tüm kozlarını oynamaktadır.

Ukrayna'da son yaşanan olayların kaynağında, yine AB ve ABD ile Rusya'nın hegemonya çatışması söz konusudur. Yanukoviç, AB ile ortaklık anlaşmasını imzalamayı reddetmeden hemen önce, Moskova'ya bir ziyaret gerçekleştirmiştir. Burada, Yanukoviç'in Rusya, Kazakistan ve Belarus tarafından kurulmuş olan Gümrük Birliği'ne katılma konusunda anlaşma yaptığına, bu nedenle AB'ye tavır aldığına ilişkin söylentiler söz konusudur.

Ukrayna'da sokağa dökülen muhalefet, 2004'te olduğu gibi, AB'den ve ABD'den beslenmektedir. Eylemlerin başlamasının ardından, AB müzakere grubunun, ABD'li yetkililerin, Polonya, Almanya, Gürcistan, İspanya gibi ülkelerin muhalefete desteğe gelmesi, bunun kanıtlarından biridir. Keza eylemcilerin, Kiev'in sembollerinden biri olan Lenin heykeli tahrip etmeleri de durdukları yerin göstergesidir.

Rusya ise karşı atak olarak, Ukrayna'ya verilen doğalgazın fiyatının düşürülmesi, eylemlerde gözaltına alınanların affedilmesinin sağlanması gibi adımlar atarak, hareketin kitle desteğini azaltmayı hedeflemektedir. Bugün için Rusya'nın ağırlığının yüksek olduğunu söylemek mümkündür. Ancak kitlelerin asıl beklentisi olan ekonomik refah, herhangi bir emperyalist ülkeden değil, kitlelerin kendi mücadelesinden gelecektir.

19 Aralık katliamı protesto edildi

Devletin 19-22 Aralık 2000 tarihinde, 20 hapisshaneye düzenlediği ve 28 devrimciyi katlettiği 19 Aralık katliamı, 13. yılında eylemlerle protesto edildi. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Dersim, Diyarbakır, Bursa ve Erzurum'da yapılan yürüyüşler ve basın açıklamalarında, katliamın sorumlularının yargılanması istendi.

Devletin devrimci tutsakları tabutluklara koymak için yaptığı operasyonlarda ve gerçekleşen Ölüm Orucu eyleminde 122 devrimci şehit düşmüştü. Aradan 13 yıl geçmesine ve ortaya dökülen birçok görüntü ve belgeye rağmen sorumlular yargılanmadı.

İstanbul'da 19 Aralık'ta Sağmacılar Metro çıkışında toplanan Tecride Karşı Mücadele Platformu bileşenleri ve aralarında PDD'nin de bulunduğu kurumlar, Bayrampaşa Hapishanesi önüne yürüdü. "19-22 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız" pankartının arkasında kortej oluşturan yüzlerce kişi, "Katil devlet hesap verecek", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Faşizme karşı omuz omuza", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarını attılar. Yapılan konuşmaların ardından Grup Yorum, Grup Munzur, Grup Adalılar müzik dinletisi verdiler.

Mücadele Birliği Platformu'nun Taksim Meydanı'nda yapmak istediği basın açıklamasına polis saldırdı. Gaz bombaları ve plastik mermilerin kullanıldığı saldırıda 10 kişi gözaltına alındı. BDSP ise Galatasaray Lisesi önünde yaptığı açıklama yaptı.

Ankara'da; devrimci ve ilerici kurumlar, Sincan F Tipi önünde eylem yaptılar. Akşam ise Yüksel Caddesi'nde toplanan kurumlar, AKP Genel Merkezi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Çeşitli sloganların atıldığı eylem, halaylarla bitirildi.

İzmir'de; Karşıyaka İzban önünde toplanan kurumlar, İş Bankası önüne yürüdüler. "19 Aralık 2000! Unutmadık, unutturmayacağız" pankartının açıldığı eylemde, sloganlarla yürüyüş yapıldı.

Adana'da 19 Aralık protestoları

19 Aralık günü, İHD'nin çağrısıyla, katliam eski adliye önünde protesto edildi. Aralarında PDD, DH, BDSP, HC'nin de bulunduğu kurumlar ve çeşitli siyasi partiler, eski adliye binası önünde, "Unutmadık Unutturmayacağız 19-22 Aralık Katliamının Katilleri ve Sorumluları Yargılsın" pankartı etrafında toplandılar.

Basın açıklamasını İHD Adana Şube Yönetiminde

bulunan Nejat Okay okudu. Açıklamada, sadece katliamları değil, direnişleriyle de ünlü ülkemiz hapishanelerinde başkaldırının bir miras olarak tarihe yazıldığı söylendi ve "hala hapishanelerden tabutlar çıkıyor" denildi. "Ölüm ve hastalık

üreten hücre tipi hapishaneler kapatılmalıdır. Hasta arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır" talebi yineleni.

Kitleye, 22 Aralık pazar günü İHD'de konu ile ilgili bir panel olacağı duyurusu yapıldı. Çeşitli sloganlar atıldıktan sonra kitle dağıldı.

Adana İHD Şubesi'nde 19-22 Aralık katliamına ilişkin bir sinevizyon gösterimi ve söyleşi düzenlendi. İlk olarak katliamda şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı. Sonra, katliam esnasında hapishane- de bulunan Nevin Berktaş, katliam karşısında devrimci tutsakların direnişini anlattı.

19 Aralık katliamının esas olarak toplumsal bir suskunluk yaratmayı amaçladığı, bunun için devrimci tutsakları imha ederek korku ve panik yaratmak istedikleri belirtildi. Bu nedenle zehirli gazlarıyla, iş makineleriyle, silahlarıyla gelerek yakıp yıktıkları, kurşunladıkları, ama diz çöktüremedikleri ve bu günlere büyük bir direniş mirası bıraktıkları anlatıldı. Bugün Haziran direnişinde de aynı şeyleri yaptıkları ve halkın bu miras üzerinden ölümüne direndiği belirtildi. Ve katliamları unutmamak, unutturmamak gerektiği söylendi.

☆ 1 Ocak 1906- Moskova Ayaklanması

100 bin işçiyi temsil eden Sovyetler, 8 Aralık'ta genel greve çıkar. Menşeviklerin pasifist çizgisi yüzünden, devrim dalgası geriye düşer. Ayaklanmanın bastırılması sırasında binlerce işçi öldürüldü, devrimciler tutuklandı, idam edildi. Bu yenilginin derslerini kullanan Bolşevikler, 1917 Ekim'ine giden yolu kıran kırana bir mücadeleyle düzlediler.

☆ 1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu

☆ 2 Ocak 1959- Küba devrimi

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika'yı arka bahçesi olarak gören başta ABD olmak üzere emperyalist kapitalist ülkelerde paniğe yolaçtı. Devrimden sonra ABD'nin Küba'ya karşı giriştiği sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin Ankara yürüyüşü

48 bin maden işçisini kapsayan TİS görüşmelerinin, tıkanmasıyla maden işçileri, 30 Kasım 1990'da greve çıktı. 3 Ocak 1991'de ülke genelindeki bir günlük genel grevin ertesi günü, onbinlerce maden işçisi eşleri ve çocuklarıyla birlikte Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok" sloganıyla Ankara'ya yürüyen maden işçilerinin direnişi, sendika ağalarının barikatına takıldı. Bolu Mengen'de durdurulan maden işçileri evlerine geri gönderildi. Burjuvaziye büyük bir korku yaşatan maden işçilerinin yürüyüşü, işçi sınıfının sendika ağalarının kurduğu barikatı aşmadan ekonomik, demokratik, politik haklarını kazanamayacağını bir kez daha göstermiş oldu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümraniye Cezaevi katliamı

Faşist idarenin hak gasplarına karşı, '96 ÖO eyleminde yitirdiğimiz Osman Akgün yoldaşın da bulunduğu tutsaklar direnişe geçti. Barikatlarda DHKP-C Davası tutsakları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen, hastanede de Gültekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı

"Vietnam Kasabı" olarak bilinen Commer'in OD-TÜ'ye bir konferans için gelmesi üzerine, devrimci gençler toplanarak Commer'in arabasını yaktılar. Bu eylem, antiemperyalist mücadelenin simgelerinden biri oldu.

☆ 9 Ocak 1905- Petersburg'da Kanlı Pazar

Çar'a dilekçe vermek için saraya doğru yürüyen

140 bin işçinin üzerine askerler tarafından ateş açıldı ve binlerce işçi katledildi. Bu katliam 1905 devrimini tetikleyen en önemli halkalardan biriydi. Eyleme önderlik eden Papaz Gapon adlı Çarlık ajanı da işçiler tarafından öldürülmüştür.

☆ 9 Ocak 2013- PKK'nin kurucularından Sakine Cansız, Paris'te PKK kadroları Fidan Doğan, Leyla Söylemez ile birlikte katledildi.

☆ 17 Ocak 1961- Partice Lumumba katledildi

8 Temmuz 1960'da Kongo halkı Belçika sömürsüne karşı ayaklandı. Ayaklanmayı kanla bastırıldı ve Kongo'nun devrimci önderi Lumumba, işkenceyle katledildi.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink öldürüldü

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink, aylarca yürütülen faşist kampanya sonucunda katledildi. Dink'in katledilmesiyle ilgili dava hala sürüyor ancak devlet, birkaç sivil faşisti göstermelik olarak yargılayarak, kendini aklamaya çalışıyor.

☆ 22 Ocak 1980- Tarih direnişi

Devletinfaşist kadrolaşmaya gitmesi, devrimci işçilerin eylemlerine neden oldu. 22 Ocak'ta polisin işçilere saldırması üzerine, işçiler fabrikayı işgal etti ve direniş tüm İzmir'e yayıldı. 14 Şubat günü on bin asker, işgali kırmak amacıyla fabrika kapısına dayandığında bile, işçiler, kapılara yığıldıkları pamuk balyalarını ateşe vererek sonuna kadar direndi. İşgalin kırılmasının ardından yüzlerce işçi işten atıldı, onlarca işkence tezgahına çekildi, birçoğu tutuklandı. Tarih Direnişi, işçi sınıfının militan direnişçi geleneğinde önemli kilometre taşlarından biridir.

15 Ocak 1919- Spartakislerin önderleri katledildi

Almanya'da, I. Emperyalist savaştaki yenilginin ardından, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları giderek kötüleşiyordu. Alman sosyal demokratları ise, hem savaş sırasında kendi burjuvalarına destek vererek "I. Enternasyonal döneçleri" sıfatını "kazanmış"lardı, hem de savaş sonrasında kitle hareketini bastırmak üzere hükümeti kurma görevini üstlendiler. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Her iki önder de, savaş konusunda Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamış, işçi ve emekçileri, burjuvaziye ve sosyal demokrat hainlere karşı harekete geçmeye çağırmışlardı. Alman Sosyal Demokrat Parti'den (SDP) ayrılarak Spartaskistler Birliği'ni kurdular. O dönem, uluslararası devrimci hareket içinde önemli bir yeri olan Kaustky, Plehanov gibi eski marksistlerin yaydığı sosyal-şoven zehre karşı durabilmek, onlara karşı da bayrak açabilmek çok önemliydi. Onlar, savaş ortamında kendi burjuvazisinin safına geçmiş, işçi sınıfına en büyük ihaneti yapmışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak, sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Alman proletaryasının Ocak ayında başlattığı ayaklanmaya karşı tüm güçlerini seferber eden devlet, 10 Ocak'ta işçilerin ele geçirdiği bölgelere bir saldırı başlattı. Berlin, Rosa ve Karl'ın hedef gösterildiği afişlerle donatılmıştı. 15 Ocak'ta yakalanan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, kurşuna dizilerek katledildiler. Ocak ayaklanması, başta Rosa ve Karl olmak üzere bir çok komünistin katledilmesiyle ağır bir yenilgi olarak sonuçlandı.

"Meselenin özü şu ki,-diyordu Lenin- korkunç emperyalist savaş zamanında gerçek enternasyonalist olmak kolay değildir. Bu tür insanlar çok az, ama sosyalizmin geleceği sadece onlardır..."

Bugün Almanya'da özlemle anılan devrimci önderlerin başında Rosa ve Karl gelmektedir. Her yıl yüzbinlerce kişi onları özlemle, sevgiyle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! / Sizi budala zaptiyeler! / Kum üzerine kurulu 'düzeniniz' / Devrim daha yarın olmadan / Zincir şakırtısı içinde, yine doğrulacaktır! / Ve sizleri dehşet içinde bırakıp / Trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:/ Vardım, varım, varolacağım!"

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Kavel'de sendikasılaştırmayı dayatan patronun işçi kıymına girişmesi üzerine işçiler, fabrikayı işgal ettiler. İstinye halkı, işçilere saldıran polise saldırarak direnen işçilere sahip çıktı. Direniş süresince Tersane ve Karayolları işçileri de destek eylemleri gerçekleştirdi. 1. Direnişçi işçilerin halkla bütünleşmiş kararlı mücadelesi sonucu patron geri adım atarak, ikramiyeleri ödedi, atılan işçileri işe geri aldı. Direnişin ardından 14 öncü işçinin tutuklanmasına yine aynı kararlılıkla direnişin sürmesi sonucu işçiler serbest bırakıldı. Kavel direnişi karşısında yalnız patron değil, aynı zamanda devlette geri adım atmak zorunda kaldı.

☆ 31 Ocak 1906- Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin kurşuna dizildi

Lenin'in öğrencisi İvan Vasilyeviç Babuşkin, Sibirya'da bir silah nakli sırasında yakalandığı yoldaşlarıyla birlikte açık bir mezarın başında kurşuna dizilerek katledildi.

28 Ocak 1921- Mustafa Suphi ve yoldaşları katledildi

Türkiye proletaryasının ilk önderleri Mustafa Suphi, Etem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist burjuvazi tarafından hileyle ve vahşice katledildiler.

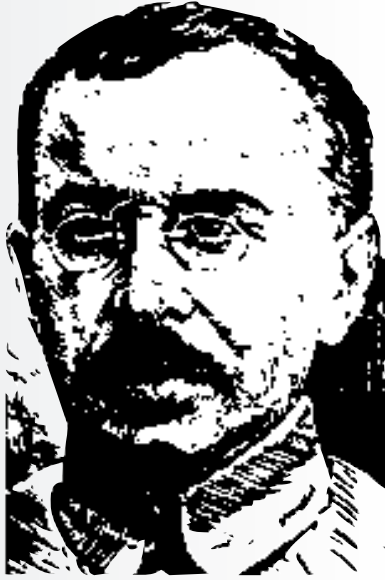
Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Taşo-caklarında çalıştırılırken esir Türkler arasında yılmaz bir enerjiyle örgütlemelere girişti. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ile yoldaşları arasında sivrildi. III.Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütleme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını sosyal devrimle taçlandırmak istiyordu. Bu konuda Kurultay karar metninde; "Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır"denilmekteydi.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat Azerbeycan'da yolları, karşı-devrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle daha dolambaçlı bir yoldan 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kıratioğlu Maksut, Hilmioğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tefvik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria (M. Suphi'nin eşi), Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) gitme kararı aldı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve "değil hakaretler, ölümü hiçe saydığını" söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları davamıza uygun bir yiğitlikle öldüler.

Göğsümde 15 yara var!..

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama

Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!

Karadeniz boğmak istiyor beni,

Boğmak istiyor beni

Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yaramdan 15 alev,

Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...

Kalbim

Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,

Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

22 Ocak 1946-Mahabad Kürt Cumhuriyeti

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin Nazi faşizmine karşı kazandığı başarı, ezilen halklara, kurtuluşa giden yolda esin kaynağı olmuştur. Kürtler açısından da tarihi önemde bir evreyi ifade etmektedir.

Tarih Ağustos 1941'i gösterdiğinde Sovyet Kızıl Ordu'su, İran'ın kuzeyinde bulunan Sakız kentine girdi, İran ordusu silah ve cephanelerini bırakarak geri çekildi. Bölge Kızıl Ordu'nun denetimine kaldı. Geride bırakılan savaş araç gereçleri ile birlikte Mahabad kenti fiilen Kürtlerin denetimine geçti.

Uluslararası koşulların ve dengelerin hızla değiştiği böylesi tarihi bir kesitte, Kürt halkı da kendi devletini kurma yolunda yüz yıllardır beklediği anı yakalamış oldu. Mahabad'ın kuzeyinde bulunan Azeri halkı da Azerbaycan Cumhuriyeti'ni ilan etti. Sonrasında Mahabad Kürt Cumhuriyeti (MKC) ile birçok alanda dostluk anlaşmaları imzalandı. Gerici Şah diktatörlüğüne karşı askeri alanda ortak hareket etme kararı alındı.

MKC'nin kuruluşunu hazırlayan süreçte Hevi (Umut), Nıştımın (Yurtsever), Xoybun (Hoybun) vb. birçok küçük Kürt gruplarının varlığı da etkin olmuştur. Bu gruplardan daha örgütlü ve daha geniş Kürt halk yığınlarını bünyesinde toplayan İran Kürdistan'ı Demokratik Partisi MKC'nin kuruluşuna öncülük etti.

İ-KDP'nin programının özü kimi reform taleplerinden ibaretti. Program: "Yasallık, adalet, uygarlık" şeklinde formüle edilmişti. Toprak sorununa çözüm getirilmesi dillendirilmesine rağmen, sonraki süreçte gündeme bile getirilmemiştir. Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra da emekçilerin durumunda ekonomik anlamda belirgin bir değişiklikten söz etmek mümkün değildi. Hem partinin hem de devletin yönetici kademelerine yerleşmiş bulunan Kürt aşiret reisleri ve ağaları Cumhuriyetin en zayıf yönünü oluşturuyordu.

Kadı Muhammed önderliğindeki İ-KDP ciddi bir savaşım vermeden, doğan irade boşluğundan ve Sovyetlerin bölgedeki varlığından yararlanmasını bildi. Sovyetler Birliği her türlü kurumlaşmada, silah, cephane, matbaa, motorlu taşıt ve araç gereç temininde, karşılıksız yardımlarda bulundu. Kürt ordusunun kurulması ve eğitilmesi de bu yardımlar arasındadır. Keza eğitim alanında da Kürt Cumhuriyeti'nin yaptığı çalışmalara yardımlarda bulundu. Sovyetler'den alınan matbaayla birçok Kürtçe dergi ve gazete basıldı. Yine Sovyetler Birliği'den alınan radyo istasyonu ile Kürdistan'ın belli bir bölümünde radyo yayını yapıldı. Eğitim alanında reform tasarısı hazırlandı; 6 ila 14 yaşlarındaki bütün çocuklar zorunlu ilköğretim kapsamına alındı, okuma yazma eksikliğinin giderilmesi için, okullarda derslerin tamamı Kürtçe okutulmaya başlandı.

İ-KDP'nin sığ ve reformist karakterine rağmen MKC, gerek İran gericiliğine, gerekse de uluslararası emperyalizme karşı demokratik ilerici bir misyona sahip olmuştur.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitiminden sonra, (Ağustos 1945) aralarındaki anlaşma gereğince "müttefikler", 6 ay içinde işgal ettikleri topraklardan çekileceklerdi. İran'ın kuzeybatı bölgesinde bulunan Sovyetler Birliği'nin nüfuzundan rahatsız olan ABD-İngiltere ve İran gericileri, SB'yi bölgeden çekilmesi için sıkıştırma-ya başladılar. SB, onların istediği tarihte değil ama 9 Mayıs 1946'da bölgeden çekildi.

Bu dönemde, İ-KDP'de öncülük rolünü oynayan bütün feodal unsurlar, tüccarlar yığınsal olarak partiden panik halinde ayrılmaya başladılar. Bu unsurlar İran askeri çevrelerinin daha ilk hamlesinde hemen teslim oldular. İngiliz-Amerikan emperyalizminin desteklediği İran gericiliği, Kürt ilerici yurtsever demokratik hareketini bastırmaya girişti. 17 Aralık 1946'da ise İran gericiliği Mahabad Kürt Cumhuriyeti topraklarına girerek varlığına son verdi.

Kadı Muhammed, halkına şöyle seslenmişti: "Ülkeyi düşmana bırakmaktan daha yeğdir bizim bir bir ölmemiz!" Kardeşi Sadiri Kadı ve amcasının oğlu Seyfi Kadı ile birlikte, 31 Mart 1947'de Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin ilan edildiği Çuwarçıra meydanında idam edildiler.

Kürt yurtseverleri, MKC'nin yıkılmasından sonra dağlara çıktılar ve burada İran gericiliğine karşı savaşım vermeye devam ettiler. Bu kısa ömürlü Kürt devleti, Kürt ulusal bilincinin gelişmesine politik ve ideolojik birikim sağlanmasına büyük katkılar sağlamış oldu.

Proleter kültür Proleter yaşam

Yayınevimiz tarafından Aralık 2013 tarihinde basılan
Proleter Kültür Proleter Yaşam adlı kitabın Giriş bölümünü yayınlıyoruz.

Gönüllü bir bağlılık ve disiplinle harekete geçen kitlelerin gücü, önünde durulamaz, görkemli ve devasa bir güçtür. Kimi zaman yıkıcı bir sel, kimi zaman akıl almaz bir üretilimdir ortaya çıkan. Savaşlarda büyük modern şehirleri yerle bir eden de; insan aklının henüz çözemediği piramitleri yükselten de; sosyalist SB'de "komünist cumartesiler" in yarattığı üretim de; yüzbinlerce kişiyle 1 Haziran 2013 günü Taksim'de polis in arkasına bakmadan kaçmasını sağlayan da bu güçtür işte. Bu nedenle, her iktidar, kendi kitle politikasını oluşturur, kitleleri arkasına alabilmek için özel çabaya girişir.

"İnsan" unsurunu dikkate almayan bir siyasetin başarıya ulaşması mümkün değildir. Ne kadar iyi düşünülmüş, ayrıntılı biçimde planlanmış, teknik altyapısı hazırlanmış, maddi koşulları oluşturulmuş olursa olsun, bir politikanın ya da basitçe herhangi bir işin hayata geçmesinin tek koşulu; buna uygun insanların-kadroların olmasıdır.

En gelişkin makineler, düğmesine basacak insan yoksa, hurda yığınından farksızdır mesela. Ne olursa olsun, başında durup çalıştıracak insana ihtiyaç vardır.

'90'ların başında "elveda proletarya" çılgınlıklarını atanlar, artı-değer üretiminin, sadece ve sadece işgücünün sömürüsünden elde edilebileceğini gözlerden gizlemeye çalıştılar. Ne makine, ne hammadde, ne de başka birşey, kendi "değer"inden daha fazlasını asla üretemez; ancak insan, daha çok, daha yoğun, daha etkin çalıştırılarak artı-değer üretimi artırılabilir.

Hiçbir savaş, uğrunda ölmeye hazır insanlar yoksa, başarıya ulaşamaz. Hatta belki hiç başlayamayabilir de.

Nazi Almanyası'nın II. Emperyalist Savaş döneminde kazandığı başarının en önemli nedeni, faşist ideolojinin, nesnel koşullardan yararlanarak, halkın ezici çoğunluğunu manipüle edebilmesidir. Almanya'nın yaşadığı ekonomik sıkıntılar ve siyasi baskının nedenlerine dönük demagojik söylemler, kitlelerde yankı bulmuş ve milyonlarca Alman, faşist işgallerin bir parçasına dönüşebilmiştir.

Tersten, sosyalist Sovyetler Birliği'nin, ciddi teknik-maddi-ekonomik zorluklara rağmen, Moskova ve Stalingrad'da gerçekleştirdiği destansı direniş, sosyalizmi ve sosyalist anavatanı koruma isteğinin yarattığı muhteşem motivasyondan kaynaklanmaktadır.

ABD'nin, II. Emperyalist Savaş sonrasında, girdiği

bütün büyük savaşlarda yenilmiş olması; Vietnam'dan Somali'ye, Afganistan'dan Suriye'ye kadar hemen her cephede aldığı yenilgiler, askeri-teknik-maddi üstünlüklerine rağmen, sadece genel olarak işgal ettiği ülkelerin halklarını değil, özel olarak Amerikan halkını da savaşa ikna edememesinden, kitlelerin gözündeki savaşı meşrulaştırmamasından kaynaklanmaktadır.

Benzer biçimde, AKP Hükümeti'nin Suriye'ye savaş açmayı bu kadar isteyip de bir türlü bunu hayata geçirememesinde, son bir yılda, başta Antakya olmak üzere ülke genelinde artan savaş karşıtı mücadelenin önemli bir rolü vardır.

Sadece savaşlara dönük olarak düşünmeyelim. Her tür başının arkasında, hedefe kilitlenmiş insanlar vardır.

En mükemmel politikalar, işine tutkuyla sarılmış, hedefe kitlelenmiş ve kararlılıkla harekete geçmiş kadrolar olmadığı sürece, kağıt üzerindeki güzel sözlerden ileriye gidemez.

Gönüllü bir bağlılık ve disiplinle harekete geçen kitlelerin gücü, önünde durulamaz, görkemli ve devasa bir güçtür. Kimi zaman yıkıcı bir sel, kimi zaman akılalmaz bir üretilimdir ortaya çıkan. Savaşlarda büyük modern şehirleri yerle bir eden de; insan aklının henüz çözemediği piramitleri yükselten de; sosyalist SB'de gerçekleşen "komünist cumartesiler"de, ortalama bir işçinin yaptığı dört katı üretimi gerçekleştiren de; yüzbinlerce kişiyle 24 saati aşan çatışmaların ardından, 1 Haziran 2013 günü Taksim'de polis in malzemelerini bile bırakarak arkasına bakmadan kaçmasını sağlayan da bu güçtür işte.

Özellikle "iktidar" sözkonusu olduğunda, kitlelerin desteği ve bağlılığı vazgeçilmez önemdedir. Bu nedenle, **her iktidar, kendi kitle politikasını oluşturur, kendi kitle desteğini yaratmaya çalışır, kitleleri kendi arkasına alabilmek için özel bir çabaya girişir.**

Sömürebilmek için kitle manipasyonu

Sömürücü egemen sınıflar, tarih boyunca kitleleri kandırmak, manipüle etmek, gerçekleri gözden gizlemek için büyük bir çaba harcamıştır. Sömürünün biçimi, bunun yöntemini farklılaştırabilir; ancak işin özü değişmemektedir. **Sömürücü sınıfların tümü, kitlelerin düşünmesinden, bilinçlenmesinden, iradesinin güçlenmesinden, özgüveninin artmasından korkarlar.** Ve bütün çabaları; bağımlı, özgüven yoksunu, kendi ayakları üzerinde duramayan, cahil, yozlaşmış, çürümüş, yabancılaşmış, bencil, çıkarıcı "yaratıklar" oluşturmak üzerine kurulmuştur.

Köleciler toplumlarda cahillik, okuma-yazmayı bile ezi-

len sınıflardan uzaklaştırmak biçiminde kendini göstermektedir; kapitalizmde ise, üniversite mezunu, ancak eğitim süreci boyunca sistemli biçimde aptallaştırılmış yığınlar vardır.

Köleci toplumda, kitleler özgürlükleri yasaklanarak bağımlı kılınmaktadır; kapitalist toplumda ise, “özgürlük” kavramı demagojik olarak deforme edilerek... Köleci toplumda zincirlerin esiri olarak kırbaça bağımlı tutulan kitleler, burjuva toplumda demagojilerin esiri olarak kapitalizmin gönüllü kölelerine dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Kimi zaman dini argümanlar öne çıkarılarak korkutulur insanlar, kimi zaman devletin kolluk güçlerinin “yıldırıcı” saldırılarıyla... Kimi zaman ise, gerçek korkularla yüzleşilmesin diye yapay korkular yaratılır. Mesela Amerikan toplumunun herşeyden; terörden, uzaylılardan, depremden, sessiz-kendi halindeki komşusundan korkması, artık ne kadar doğallaşmıştır.

“Krallar tanrının gölgesidir” denmiştir mesela asırlar boyunca; ve engizisyon, krallara karşı gelmenin, “tanrıya karşı gelmek” olduğunu göstermek için akılalmaz vahşetler gerçekleştirmiştir.

Konfüçyüsçülüğün özünde, kurulu düzenin hiçbir biçimde değiştirilmesinin gerektiği felsefesi vardır; “babın nasıl yaşadysa, sen de öyle yaşamalısın” diyerek, her tür gerici ve sömürücü yasa, gelenek, töre ve kural değişmez kabul edilmiş, bunlara karşı direnişin önü kesilmiştir.

Patronun fabrikası “ekmek kapısı” olarak kutsanmıştır mesela; oradaki sömürü sayesinde patronun zenginleştiği gözlerden gizlenerek.

Yozlaştırmanın her çeşidi, her dönem yaygın biçimde kullanılmıştır. Cinsellik ve uyuşturucu kullanımının yaygınlaştırılması, en etkili yozlaştırma yöntemleri olarak sömürü tarihinin her evresinde kullanılmış silahlar arasındadır. ‘68’de bütün dünyada yükselen devrimci, anti-emperyalist dalganın “çiçek çocuklar” ve “savaşma seviş” sloganının gölgesinde silikleştirilmeye çalışılması; ‘70’li yıllarda devrimci mücadele yükselirken, porno filmlerinde de patlama yaşanması; Gazi Mahallesi’nde ‘95 Martındaki

büyük antifaşit direnişin arkasından mahallede devlet tarafından bedava uyuşturucu dağıtılması bunun örnekleridir.

Sınıf atlama hayalleri sürekli körüklenmiştir mesela; gerçekte kitlelerin genel olarak hergün daha fazla yoksullaştığı, “yükselmek” değil “düşmek” gerçeğiyle karşı karşıya bulunduğu; “sınıf atlama”nın son derece istisna, “proleterleşme”nin ise kapitalist ekonominin gerçek yasası olduğu saklanarak.

“İşgal”ın adı “demokrasi” olmuştur mesela. “Toprakları üzerinde güneş batmayan” İngiltere, işgal ettiği ülkelere “medeniyet”; emperyalizmin “patronu” ABD ise “demokrasi” götürdüğünü iddia etmiştir. Bu nedenle son yıllarda ABD işgali altındaki ülkelerde, “Kahrolsun demokrasi” sloganı, “Kahrolsun ABD emperyalizmi” sloganı ile birlikte atılmaktadır.

Kitlelerin “dikkatini dağıtmak”, gerçek sorunlardan uzaklaşmasını sağlamak da yanılsamalar yaratmanın en etkili yöntemleri arasındadır. Açlık diye gerçek bir sorun varken, “zayıflama zorunluluğu” en önemli sorun gibi gösterilmektedir. Gerçek-çıkarırsız-hesapsız sevginin koşulları giderek zorlaşırken, “sevgililer günü”nü en “romantik” biçimde geçirme “sorunu”na kilitlenmektedir gençlerin dikkati. Yaşam karşısında “başarılı” olmak; sağlam bir karakter, oturmuş değerler sistemi, sevdiği işte çalışmak ve verimli olmak gibi kıstaslar yerine, üniversite sınavını kazanmaya, en yüksek maaşlı işe girmeye indirgenmiştir. vb. vb...

İnsanlık, “sömüren-sömürülen” diye iki ana sınıfa ayrılmıştır gerçekte. Dilleri, dinleri, ırkları, yaşadıkları topraklar ne olursa olsun, sömürülen sınıfın insanları, işçi ve emekçiler kardeşirler. Tek düşmanları kendilerini ezen burjuva sınıftır. Ama kitleler, “böl-parçala-yönet” politikası ile birbirlerine düşman olarak tanıtılmaktadırlar. İşsizliğin sorumlusu göçmenler ve azınlıklar; savaşın sorumlusu diğer ülkenin vatandaşları; yoksulluğun sorumlusu kafası çalışmayan, fırsatları değerlendiremeyen “varoş insanı” olarak tanımlanmış ve bunların herbi-

ri diğerine düşmanlaştırılmaya çalışılmıştır. Çünkü **kitleler, dil, din, ırk, mezhep, cinsiyet ve her türden alt kimliğe bağlı olarak bölündüklerinde, egemen sınıf için bir tehdit olmaktan çıkar, çok daha kolay yönetilir, kandırılır ve sömürülür.**

Sosyalizm, “insan” a değer verir

Sömürücü sınıflar için, kitlelerin cehaleti, düzenlerinin sürmesi için bir “garanti” iken; **sosyalizmde, kitleler ne kadar iradi ve bilinçli bir tarzda yönetime katılıyorsa, sosyalizmin başarısı o kadar mümkündür.** Bu yanıla temelden bir farklılık gösterir. Sosyalist toplumu inşa edebilmenin yolu; bilinçli, iradeli, üstün erdemlerle, gelişkin insani niteliklerle donanmış, sorgulayan, tartışan, daha iyisini bulmak için birlikte çalışıp, savaşan kitleleri yaratmaktan geçer.

Çalışkandır sosyalizmin insanı... Sömürücü toplumların teşvik ettiği lümpen-aylak-asalak-tembel ve başkalarının üzerine basarak yükselen, başkalarının emeğini çalmaya, faydalanmaya çalışan insan tipinin yerine, emeğin değerini yücelten, çalışmayı teşvik eden insan tipi geçer. Çünkü bireyler, kolektif üretimin içinde gerçek yerlerini ve gerçek değerlerini bulurlar. Toplumsal kurtuluşun, kolektif mücadeleden, kolektif üretimden, kolektif yaşamaktan geçtiğini görerek, her tür bencillikten uzaklaşmaya başlarlar. Devrim zamanı, eski düzeni getirmek isteyen karşı-devrimcilere; savaş zamanı saldırgan işgalci güçlere; barış zamanında ise, doğaya karşı verilen mücadele içinde çelikleşir, sağlamlaşır sosyalist insan.

Dürüsttür sosyalizmin insanı...

Yalancılık, sahtekarlık, dolap çevirmek, “köşeyi dönmek”, “yolunu bulmak” gibi kapitalizme özgü kirli yöntemlerle toplum içinde kendine yer açmak mümkün değildir. Bu tür davranışlar, kolektif tarafından ayıplanır, dışlanır.

Olmayan bir işi sabırla oldurmaya çalışmak; kronikleşmiş bir sorunu çözmek için sistemli biçimde yönelmek ve yeni yöntemler aramak; büyük bir inanç ve kararlılıkla, elindeki işine dört elle sarılmak, en doğal davranış biçimi olarak şekillenir sosyalizmde. Sınırları parçalamak, yapı-

Sömürücü sınıflar için, kitlelerin cehaleti, düzenlerinin sürmesi için bir “garanti” iken; sosyalizmde, kitleler ne kadar iradi ve bilinçli bir tarzda yönetime katılıyorsa, sosyalizmin başarısı o kadar mümkündür. Bu yanıla temelden bir farklılık gösterir. Sosyalist toplumu inşa edebilmenin yolu; bilinçli, iradeli, üstün erdemlerle, gelişkin insani niteliklerle donanmış, sorgulayan, tartışan, daha iyisini bulmak için birlikte çalışıp, savaşan kitleleri yaratmaktan geçer.

lamayanı yapmak, zorlukların üstesinden gelmek isteği, büyük bir motivasyona dönüşür.

Disiplin, sömürücü toplumlarda olduğu gibi, baskıcı ve bunaltıcı değil, bilinçli ve gönüllü olduğu için geliştiricidir. Disiplinin, çalışmayı çok daha etkin ve sonuçsalı hale getirdiğini, yetenek ve becerilerini geliştirdiğini, daha üretken ve faydalı olduğunu gören kitleler, gönüllü biçimde bu disiplinin uygulayıcısı, savunucusu olurlar. Kolektif ve disiplinli çalışma, sadece fabrikadaki ürünü değil, sosyalist kişiliği de daha nitelikli hale getirir.

İradesi sağlam, özgüveni yüksek insanlar yaratır sosyalizm. Kapitalizmin kof ve yüzeysel kendine güveni, en basit zorluklar karşısında yüzgeri eden, yılgınlığa kapılan iradesizliği geride kalır. Çünkü insanlar kendilerini çok daha iyi tanır, yapabileceklerini daha net biçimde görürler. Kapitalist toplumun dayanaksız ve yüzeysel “psikolojik tahlil”leri de, nesnellikten uzak bir ajitasyon olarak kullanılan “istersen yaparsın”ları da yoktur burada. Gerçek yaşamın gerçek sorunlarıyla yüzleşen, onlarla mücadele eden, gerçek insanlar vardır. Kapitalist toplumda, kavanozda yetiştirilen, bu nedenle de yaşamı bilmeyen, kendi gücünü, niteliklerini asla ölçemeyen, başarısız gençlerinin yerini, çok küçük yaşlardan itibaren politenik eğitim içinde, yaşamın tam ortasına gerçekleştirdiği başarılarla kendini tanıyan insanlar alır.

Sorumluluk sahibi, karşısındakine değer veren sosyalist insan, toplumsal ilişkileri de güçlendirici bir unsurdur. Yalnızlık, sahipsizlik, ortada kalmak, yaşlı veya engelli olduğu zaman, toplumdan dışlanmak yoktur bu sistemde. Başta işçi sınıfının devleti olmak üzere, kolektifin gücü sarıp sarmalar bu insanları.

Sevgi de en güçlü-sağlam haliyle sosyalizmde yaşanır. Çünkü bu sevgide, çıkarlar ve hesaplar yoktur. Yalnız kalmamak adına “anlaşılabilir” ilişkiler yoktur. Güvensizlikler, kıskançlıklar, korkular yoktur. Sadece sevgi vardır; yalın, hesapsız... Sevgisinden ve sevildiğinden emin olan insanların rahatlığı, bağlılığı, sahiplenışı, birbirini güçlendirışı vardır.

“Yeni insan” birdenbire ve gökten zembille inmez.
Kitleler sömürünün nedenlerini kavradıkça ve insanın insanı sömürmediği bir sistemin gücünü gördükçe değişir, dönüşürler.
Kapitalizmin bilinçlerini kirlettiği, esir aldığı işçi ve emekçiler, kapitalizme karşı mücadele ederken kirlerinden arınır, farklılaşırlar.
Kapitalizme karşı mücadele, tek yanlı bir mücadele değildir.
İdeolojik, siyasi, örgütsel, kültürel, askeri vb. her alanda çok yönlü yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Bunun bir yanı aksatıldığında, diğerleri de total kalacaktır.

Kapitalizme karşı ideolojik mücadele vazgeçilmezdir

Her toplumsal sistem, kendi “insan” tipolojisi üzerinden yükselir; kendi sistemine uygun insanı şekillendirebildiği oranda varlığını kalıcılaştırabilir. Sömürücü sistemler, sorunsuz biçimde sömürebilecekleri kitleleri oluşturmaya çalışırken; sosyalizm, sömürüyü ortadan kaldıracak bilinçleri oluşturmak zorundadır. Bu nedenle, sosyalist insanın asli görevlerinden biri de “yeni insan”ı şekillendirmektir.

“Yeni insan” birdenbire ve gökten zembille inmez. Kitleler sömürünün nedenlerini kavradıkça ve insanın insanı sömürmediği bir sistemin gücünü gördükçe değişir, dönüşürler. Kapitalizmin bilinçlerini kirlettiği, esir aldığı işçi ve emekçiler, kapitalizme karşı mücadele ederken kirlerinden arınır, farklılaşırlar.

Kapitalizme karşı mücadele, tek yanlı bir mücadele değildir. İdeolojik, siyasi, örgütsel, kültürel, askeri vb. her alanda çok yönlü yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Bunun bir yanı aksatıldığında, diğerleri de total kalacaktır.

Ne var ki, çoğu kez bu bütünlükte yürütülmez ve tek yanlılığa düşülür. Özellikle de ideolojik-kültürel mücadele, son yıllarda en fazla aksatılan yön olmuştur. Oysa **kapitalizmin ideolojik-kültürel saldırıları, siyasal-ekonomik saldırıları kadar etkili, yıkıcı, yozlaştırıcı ve köleleştirici olmaktadır.** Yalnızlığa mahkum edilen, kitlelere karşı güvensizleştirilen bir insanın, herhangi bir sorun karşısında sendikal örgütlenmeye bile mesafeli durduğu sır değildir. Ya da yozlaşmanın batağındaki bir insan, öylesine uyuşturulmuştur ki, yaşamındaki sorunlara sanki sislerin arasından bakar, duyarsızlık ve umursamazlık içinde sürüklenir. Yalnızlık ve güvensizlik duyguları, mücadeleyi zayıflatmada, kimi zaman devletin kolluk güçlerinin şiddetinden bile daha etkili bir araçtır.

Yaşamın her alanında büyük bir bombardıman halinde yağan ideolojik argümanlar, bu amacı taşımaktadır. Eğitim sisteminden medya araçlarına, “uzman” görüşlerinden devletin resmi açıklamalarına, istatistik

kurumlarının araştırmalarından “bilimsel” raporlara kadar her tür araç, burjuvazinin yoz ideolojisini kitlelere benimsetmek için yarış halindedir.

Mücadelenin geriye düştüğü dönemlerde, burjuvazinin bu türden argümanları, çok daha fazla etkili olur. Böyle zamanlarda devrimin sesi kısılmıştır çünkü; çok sınırlı bir kesime ulaşabilmektedir.

İşte bu dönemlerde, kitleler, burjuvazinin ideolojik bombardımanı karşısında çaresizdirler. Hep bir ağızdan söylenen bütün o demagogik söylemler, kitlelerde yankı bulur. Hatta bunların doğru olmadığını kendi yaşamlarından, kendi tecrübelerinden biliyor olmalarına rağmen, bu bombardıman karşısında, gerçeklik duygusunu kaybederler.

Tam da bu nedenle, burjuvazinin ideolojik bombardımanına karşı ideolojik mücadele yürütmek vazgeçilmez önemdedir.

Devletin başka yöntemlerine karşı mücadele daha kolay, daha yaygın, daha meşrudur. Polis saldırısına karşı direnmek, mahalledeki yozlaşmaya karşı mücadele etmek vb... devrimci kesimler tarafından genel olarak yürütülen mücadelenin bir parçasıdır. İdeolojik kültürel mücadele ise, çoğunlukla ihmal edilir.

Oysa, kapitalizme karşı siyasi-askeri mücadele asla yeterli değildir. Tersine, ideolojik mücadele ile birleştirilmediğinde, bir ayağı total kalacaktır. Burjuvazinin kitleler üzerindeki ideolojik-kültürel etkilerine karşı, yeterince güçlü bir teşhir yapılmadığı, kitleler bu yönde dönüştürülmediği sürece, mücadeledeki başarılar ve yükselişler yeterince sağlam olmayacak, kimi zaman dönemsel ve geçici kalacaktır.

“Yeni insan”ı yaratmak

Devrim ve sosyalizm mücadelesi, “yeni insan”ı yaratma mücadelesidir aynı zamanda. Devrimcileşen her birey, sonuçta kapitalist toplumun içinde yetişmiştir ve kapitalizmin ideolojik-kültürel bombardımanından bir biçimde etkilenmiştir. Ortalama bir devrimci ile, sosyalist “yeni insan” arasındaki fark, tam da

burada çıkar ortaya.

Ülkemizde devrimci yükselişin güçlü olduğu '70'li yıllardan bugüne, hareketin geriye düşmesi ve tasfiyeciliğin ortaya çıkışıyla paralel olarak, örgütlerde ve kadrolarda önemli bir değişim yaşanmıştır. Örgütlerin tasfiyeci sürece girmesi, kadrolarda da tasfiyeci şekilleniş yaratmıştır.

Tasfiyecilik, "proletarya içinde burjuva ideolojisinin sızması"dır. Ancak bu sızma, tek yanlı değildir. Siyasi, örgütsel, ideolojik her alanda kendini gösteren, geniş kapsamlı bir olgudur.

Tasfiyecilik, öncelikle örgütün tasfiyesidir. Bunun kadrolardaki karşılığı ise, "örgüt içinde örgütsüzlük"tür. Burjuva ideolojik bombardımanın, devrimci kadroları da etkisi altına almasıdır.

Geçici bir heyecan, ortamın etkisi, dönemsel bir ajitasyon ile devrim safhalarına katılan sonsuz sayıda insan vardır. Eylemlere katılır, korkusuzca polisle çatışır, dergi-gazete satışlarında, bildiri-afiş faaliyetlerinde etkin ve girişken davranır, birçok kitap okuyup "sınıfların mevzilenmesi" ya da "ekonomik krizin nedenleri" gibi ağır siyasal konularda bile tartışma yürütebilir vb... Bu yönleriyle, "örgüt içinde örgütsüzlüğün", "part-time devrimciliğin" yaygın olduğu günümüzde, büyük övgüler de alabilir. Ancak bu özellikleri, sosyalizmin değerler sistemiyle, sosyalizmin yaşam tarzıyla, sosyalist insan nitelikleriyle birleşmediği sürece, sağlam ve kalıcı bir devrimci olmasına yetmeyecektir.

Kapitalizme özgü düşünce ve yaşam tarzı, kapitalizmin kültürel deformasyonu, öylesine derin bir çürüme ve yozlaşmaya neden olmaktadır ki, gerçekten "yeni insan" olmak isteyen her devrimci, bunlarla arasına kesin sınırlar çizmeli, kapitalizmin her türden kültürel bombardımanına karşı mücadele etmeli, kendi üzerindeki etkileri silkip atabilmek için iradi bir çabaya girişmelidir.

Sadece mücadelenin içinde etkin olmak yeterli değildir; iyi bir devrimci, insani değerlerle donanmalı, kapitalizme özgü her türden değersizlikle kendi arasına kalın duvarlar çekmelidir. Sadece teorik bilgisini, pratikteki becerisini değil, insani özelliklerini ve değerler sistemini de güçlendirmeye çalışmalıdır.

Kapitalizme özgü düşünce ve yaşam tarzı, kapitalizmin kültürel deformasyonu, öylesine derin bir çürüme ve yozlaşmaya neden olmaktadır ki, gerçekten "yeni insan" olmak isteyen her devrimci, bunlarla arasına kesin sınırlar çizmeli, kapitalizmin her türden kültürel bombardımanına karşı mücadele etmeli, kendi üzerindeki etkileri silkip atabilmek için iradi bir çabaya girişmelidir.

Sadece mücadelenin içinde etkin olmak yeterli değildir; iyi bir devrimci, insani değerlerle donanmalı, kapitalizme özgü her türden değersizlikle kendi arasına kalın duvarlar çekmelidir. Sadece teorik bilgisini, pratikteki becerisini değil, insani özelliklerini ve değerler sistemini de güçlendirmeye çalışmalıdır.

"Yeni insan", sosyalizmin insanıdır, geleceğin insanıdır. Sosyalist dünyanın günümüzdeki temsilcisi, gelecekte bugüne düşmüş semboldür. Sınıfları ve sömürüyü ortadan kaldırmaya, insanca yaşamı kurmaya çalışan bir toplumun, bugünkü izdüşümüdür. Bu nedenle görevi de son derece önemlidir. **Bir taraftan kitleleri emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye çağırırken, diğer taraftan kendi kimliği-kişiliği ve taşıdığı niteliklerle, geleceğin dünyasını gösterebilmelidir.** Ancak bunu başardığında inandırıcı olacak, kitleleri sadece sözüyle değil, yaşamı ve duruşuyla da ikna edebilecek, örnek olabilecektir.

Sosyalizmin özünde insana ve emeğe değer vermek vardır. Sosyalizmi kurma hedefiyle yola çıkan kadrolar, onun izlerini, temel değerlerini üzerlerinde taşımalıdır. **Kapitalizmin dünyasında, gelecekte kopup gelmiş birer yıldız gibi parlamalıdır.** Kapitalizmin çürümüşlüğünde boğulan kitlelere, gelecekte bir parçayı, kendi yaşam ve davranışlarında gösterebilmelidirler. Sosyalist topluma dair anlattıklarının inandırıcılığı, kendi yaşamlarında sosyalist değerler sisteminin ne kadar oturmuş olduğu ile doğrudan bağlantılıdır. Bu, gerçekte olağanüstü bir onurdur.

Kitleleri sosyalizme kazanmak, örgütlemek ve sosyalizm için mücadeleye çekebilmek için, önce kendilerini kazanmak ve dönüştürmek durumundadır proleter kadrolar. Burjuva etkilerden, düşünce ve yaşam biçiminden arındıkça, gerçekten dönüşebilir, inandıkları davayı gerçekleştirme konusunda yalpalamadan yürüyebilir, geniş kitleler üzerinde etki yaratabilirler.

Savundukları ile çelişen davranışlar sergileyenler ise, söyledikleri ne kadar doğru olursa olsun, kitleler üzerinde güven uyandıramazlar. Örgüt içinde örgütsüz, bençil, tutarsız, görevlere karşı sorumsuz ve savsaklayan, aldığı işi başarmada özensiz, kendine güvensiz, düzeniçi alışkanlıklarını sürdüren kadronun, sosyalizme inancı zayıf, devrimciliği oturmamış, kapitalizmin yozlaşma-

sından etkilenme düzeyi yüksektir.

Ve kitleler asla böyle kadrolara güvenmez, inanmaz, peşinden gitmez.

Tam da bu nedenle, proleter kadro yaratma sorunu, sosyalist bir örgütün en önemli gündemidir.

Lenin, "bana bir devrimciler örgütü verin, dünyayı yerinden oynatayım" derken, yine "yüz ahmak adam yerine, on akıllı adam" isterken, böyle kadrolara duyulan ihtiyacı dile getirmektedir. Lenin'in gözünde kadro sorunu, mücadele için hayati önemdedir.

Devrimcilik, sadece kapitalist-emperyalist sistemi fiziken "devirmek", iktidarı ele geçirmekten ibaret değildir. Bunun kadar önemli bir görev de "dönüştürmek", "yeniyi kurmak"tır. Sosyalizme ulaşmak da, sadece iktidarı ele geçirmekle olmaz; öncelikle kadrolarda, genel olarak da kitlelerde sosyalist dönüşümü gerçekleştirebilmek gerekir.

Dolayısıyla **kapitalist ideolojik-kültürel bombardımana karşı mücadele etmek, bunun karşısına sosyalizmin ideolojik-kültürel yapısını dikmek ve bunu kitlelere yaymak, her dönem vazgeçilmez ve ertelenemez görevler arasındadır.** Kimi zaman çok sınırlı bir kesim duyar bu aykırı sesi; kimi zaman da çok geniş kesimlerde yankı bulur. Ama her halükarda, bu görev ihmal edilmemelidir. Çünkü bu mücadelenin etkisinin en sınırlı olduğu zamanda bile, atılan tohumların yarına mutlaka etkisi olacaktır. Tıpkı işkencede çözülme ne kadar yaygınlaşırsa yaygınlaşsın, mutlaka direnmek gerektiği gibi; mücadele ne kadar geriye düşerse düşsün, doğru bildiğin yoldan sapmamak gerektiği gibi; ve herkes tasfiyeciliğin etkisinde legalizme savrulurken, ML ilkelerden, yeraltı örgütünün vazgeçmemek gerektiği gibi...

Mücadele dönüştürücüdür

Burjuvazinin kitlelerde kültür erozyonu oluşturma, değerler sistemini deforme etme çabasının, kitleleri mücadeleden uzaklaştırmak için kullandığı en etkili yöntemlerden birisi olduğunu söylemiştik. Bu çaba, özellikle mücadelenin geriye düştüğü,

devrimci yapıların güç kaybettiği dönemlerde belli bir yankı da bulur, geniş kitlelerde etkisini gösterir. Ancak **önemli toplumsal olaylar, kitlelerde önemli toplumsal değişimlere de yolaçar. Böyle dönemlerde, burjuvazinin her türden demagojisi, çarpıtmaları, kitleleri manipüle etme çabaları boşa düşer.** Elbette bu etkiler tümünden ortadan kalkmaz; ancak baskın olan, devletin saldırısına karşı direnmek olduğunda, düşünce ve davranış sistemi değişir. Çünkü hayata bakış değişmiştir.

Yakın bir zaman önce ortaya çıkan Haziran Direnişi, pekçok açıdan çarpıcı örnekler ortaya koymuştur. Haziran günlerinde, birdenbire içki tüketimi azalmış; özellikle taraftar gruplarının kullandığı cinsel içerikli küfürler bir tarafa atılmış; bencillik ve bireyciliğin yerini yardımlaşma ve dayanışma almış; devletin saldırısının en yoğunlaştığı zamanlarda bile korkular değil, zorda olana yardım etme güdüsü harekete geçmişti. Daha birkaç gün öncesine kadar yalnızlıktan şikayet edenler, bir anda gruplar halinde sohbetlere başlamış; temizlik ve titizlik konusunda evde “terör estirenler” toprağın üzerinde yatıp, ortak tuvaletleri kullanmaya başlamış; “bu halka güven olmaz” diyenler, yüzbinlerce kişiyle birlikte çatışmanın etkisiyle kitlenin gücünü keşfetmişti. Ve AKP’yi yenilmez zannedenler, “48 saat dayanırsak hükümet düşer” demeye başlamıştı. Haziran günleri, her cepheden kitlesel değişimin en somut görüngülerini sundu.

Benzer bir durum 2009 Aralık ayında başlayıp 2010 Şubatı’na kadar 78 gün süren Ankara Tekel direnişinde ortaya çıkmıştı. En dinci-gerici işçilerin bile kendisini “komünist imam” diye tanımlayacak kadar değişmesi; kadın işçilerin erkek işçilerle eşit koşullarda direnişi sürdürerek, eşitliği mücadele içinde yakalaması; o güne kadar adeta kavanozda büyütülen çocukların eylem yerinde aileleriyle beraber çadırlarda kalması gibi örnekler, direnişin değiştirici gücünü ortaya koyuyordu.

Özellikle kriz ve savaş dönemleri, burjuva ideolojik bombardımanın kitleler üzerindeki etkisini azaltır. Çünkü burjuvazinin çizdiği pembe

Özellikle kriz ve savaş dönemleri, burjuva ideolojik bombardımanın kitleler üzerindeki etkisini azaltır. Çünkü burjuvazinin çizdiği pembe tabloların gerçek yaşama uymadığı, olağanüstü dönemlerde daha da belirginleşir. Böyle dönemlerde kitleler kendiliğinden bir farklılaşma yaşarlar zaten. Bize düşen, bu değişimi bilinçli ve kalıcı hale getirmektir.

Haziran direnişi, kitlelerin kendiliğinden gücünün çıkabileceği doruğu göstermiştir. Ancak bu direniş, çok önemli bir şeyi daha göstermiştir: Sağlam bir devrim örgütü ve proleter niteliklerle donanmış savaşılar, bir hareketin başarıya ulaşmasında temel öneme sahiptir.

tabloların gerçek yaşama uymadığı, olağanüstü dönemlerde daha da belirginleşir. Böyle dönemlerde kitleler kendiliğinden bir farklılaşma yaşarlar zaten. Bize düşen, bu değişimi bilinçli ve kalıcı hale getirmektir.

Haziran direnişi, kitlelerin kendiliğinden gücünün çıkabileceği doruğu göstermiştir. Yüzbinlerce insan bir anda sokaklara döküldü; devletin vahşi saldırganlığına rağmen, büyük bir kararlılıkla, sabahlara kadar süren çatışmaların bir parçası oldu. Bazı verilere göre 3,5 milyon, bazı verilere göre ise yaklaşık 7 milyon kişi, bu eylemlere bir biçimde katıldı. Bu gerçek bir ayaklanma, olağanüstü bir kitle direnişiydi.

Ancak bu direniş, çok önemli bir şeyi daha göstermiştir: Sağlam bir devrim örgütü ve proleter niteliklerle donanmış savaşılar, bir hareketin başarıya ulaşmasında temel öneme sahiptir.

Bir yazar, “devrim kapımızı çaldı, ama boyumuz kısa geldi, açamadık” diye değerlendirmişti; böylesine görkemli bir ayaklanma dalgasının geriye çekilmesini. Kitlenin görkemli ama kendiliğinden hareketi, devrimci bir önderlikle buluşamadığı için, zaman içinde yavaşlamış, dalga geriye çekilmişti.

Direniş günlerinde, örgütlü güce duyulan ihtiyaç, kendisini her biçimde gösterdi. 31 Mayıs gecesi ve 1 Haziran gününde, barikatlardaki en etkili çatışmaların, taraftar gruplarıyla devrimciler tarafından yönetilmesi çarpıcıdır mesela. Kendi içinde özgünlükleri de olsa, bir hiyerarşisi ve “kolektif davranma yeteneği” olan, polise karşı mücadelede “tecübeli” taraftar grupları, tıpkı devrimciler gibi, çatışma anlarında direnişin “önder”liğini fiilen üstlendiler.

Benzer biçimde, direniş günlerinde genel olarak örgütlü güce duyulan ihtiyacı, kitleler bir biçimde ifade ettiler. Son derece esnek bir örgütlenme olmasına rağmen yine de bir “çatı” bağlayıcılığı oluşturan Taksim Dayanışması’nın (TD) her kararının büyük bir sahiplenişle hayata geçmesi; her yeni durumda devrimcilere “şimdi ne yapacağız” diye sorulması ve devrimci iradenin yankı bulması; örgütsüz kitlelerden önemli bir kesi-

min devrimci saflarla bir biçimde bağ kurması gibi unsurlar, bunun göstergelerindendir. Yaşamları boyunca devrimciler konusunda olumsuz şeyler duymuş, örgüt düşmanlığı propagandası bombardımanı altında büyümüş; ‘70’li yılları karabasan, ‘80’leri “terörden kurtuluş” olarak öğrenmiş; ailedeki “eski” devrimcilerden sürekli olarak yenilgi hikayeleri dinlemiş; tam da bu nedenle örgütlü olmanın lanetli, “birey” olmanın erdem olduğu demagojisine kapılmış “20 yaş kuşağı”, barikat başında, ya da çadırlarda devrimcileri tanıdı, bağ kurdu, farklı bir dünyanın kapılarını araladı.

Ancak direnişin doğru devrimci bir önderlikle sürdürülemediği, bu tabloyu değiştirdi. 15 Haziran günü devletin saldırarak Taksim alanını boşaltmasının ardından, TD’nin geriye çeken ve çatışmanın önünü kesen tutumlarının artmasıyla birlikte, en başta TD’ye, paralel olarak, onun yarattığı pasifist tutumu kıramayan devrimci örgütlere güvensizlik ve uzaklaşma giderek güçlendi.

Devletin, 15 Haziran sonrası süreci, kendi lehine çevirme doğrultusunda attığı adımların bunda büyük payı da unutulmamalıdır. Devlet, hem TD’nin içindeki kimi unsurlardan, hem de medyadan, sistemli biçimde örgütsüzlük ve örgüt düşmanlığı propagandasını yükseltmiştir. Devrimci örgütlerin zayıflığı ve gücünün sınırlılığı, devletin propagandasını boşa çıkarmaya yetmemiş; böylece giderek güçlenen biçimde, kitlelerin örgütlere yabancılaşması-uzaklaşması sözkonusu olmuştur. Ayaklanma günlerinde ki örgüt arayışı ile, sonrasındaki uzaklaşma süreci arasında, son derece hızlı ve çarpıcı bir evrim sözkonusudur.

Oysa, ayaklanma günlerinin kendisi de açıkça göstermiştir ki, sağlam bir örgütün içinde mücadele eden proleter kadrolar yaratmak, başarıya ulaşmanın tek yoludur.

Ve proleter kadroların ayırdedici özelliği, proleter kültürle donanmaları, proleter yaşam sürmeleri ve proletaryanın kurtuluşu için savaşmalarıdır. Tam bir kararlılıkla, sağlam bir inaçla, başaracağına dair sarsılmaz bir özgüvenle...

Aralık 2013

YEDİVEREN YAYINLARI

GENÇLİK BROŞÜRLERİ

Emperyalist savaş ve gençlik

Gücümüz örgütlülüğümüzdür!

Liseli gençliğin sorunları ve örgütlenmesi

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ ŞEHİTLER ALBÜMÜ

Derleyen: Devrim Zafer

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYIRIMI

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi. Ölümüyle proletarya kahramanının öğretici yaşamı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezal Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) 1. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının örgütünde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karıştırmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkenceye direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tüklenme noktalarını ve açma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFCILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karşımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşımı, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her standda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin diranme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nülgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLAR; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş

"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan

12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'dü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın

ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

Sömürü, rüşvet, soygun, talan...

YA BARBARLIK İÇİNDE YOKOLUŞ

YA SOSYALİZM!

